r o m a n

daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

JOCUL CU MOARTEA

www.virtual-project.eu

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.5

JOCUL CU MOARTEA

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce au alertat autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Inteligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent care se poate adapta oricărei situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret, numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care a fost supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „viziona” lucruri ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă mai repede decât restul semenilor săi și posedă un simț extrasenzorial care îl ferește adesea de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (norocosul) care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate

magnaților internaționali și unor oameni de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky procedează astfel încât îi demască pe criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin timp înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron – cel care intrase în minte sa, cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unul grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. Acesta vrea să-și amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora, reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de acolo de unde se aștepta mai puțin, fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data asta definitiv. În schimbul libertății, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol – păstrându-și, totuși, o totală independență față de capii agenției.

În acest moment, în scenă își face apariția frumoasa Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care acționează doar în

propriul interes. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să stopeze alte atentate puse de aceasta la cale. Astfel, proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii. Dar planurile machiavelice ale lui Zelda nu se opresc aici.

• Capitolul 1 •

Lucky făcu o săritură rapidă în lateral, aruncându-se la pământ. Rostogolindu-se, ajunse în spatele unei lăzi de lemn pe care scria „Explozibil”. Își dădu imediat seama de greșeală. Mai execută un salt. În locul din care tocmai apucase să țâșnească, pleoscăi, scurt și înfundat, „glonțul”.

— Ai fost foarte aproape, îi strigă Tom din partea opusă a imensului hangar. Încă o greșeală de asta și ești „mort”!

Dar Lucky nu așteptă ca namila să își savureze prea mult mica lui victorie. Ridicându-se, cu o mișcare agilă în genunchi, ochi și trase. Îl nimeri pe Tom în pulpă. Acesta scăpă o înjurătură groasă printre buze. Încercă să se adăpostească mai bine după stâlpul pe care îl considerase suficient de lat, încât să îi asigure o minimă protecție. Însă Lucky era mult prea agil în după-amiaza aceea.

— Ești cam sedentar, domnule agent special CIA! strigă el mătăhălosului. Și cam mare pentru grisina aia de stâlp care vrei să-ți țină loc de paravan.

Aruncă o pietricică în dreapta lui, pentru a-i distrage adversarului atenția.

Tom avu o primă reacție de a ieși de la adăpost și a trage orbește în direcția din care provenea zgomotul. Apoi își aminti de filmele cu cowboy pe care le urmărise atât de pasionat în copilărie și se răzgândi. Cu un zâmbet satisfăcut pe figură se întoarse în parte opusă și ieși de după stâlp. Era convins că Lucky încerca să-i cadă în spate pe acolo.

Lovitura veni pe neașteptate și îl lovi exact în ceafă. Se întoarse stupefiat în direcția din care venise proiectilul și îl văzu pe Lucky cu arma în mână, zâmbind fericit ca un puștan de unsprezece ani.

— Cred că ne-am uitat amândoi la aceleași filme, spuse el, satisfăcut. Însă este evident că nu am înțeles aceleași lucruri din ele.

Tom păli, căzu în genunchi, apoi se prăbuși ca un copac cu fața în praful din hangar.

Lucky se apropie de el, aparent cu prudență, puse piciorul pe spatele lat al celui căzut și ridică privirea spre tavan.

— Aăăăăă!!! se auzi răcnetul lui victorios, izbindu-se de pereții de tablă și multiplicându-se caraghios.

Agentul se ridică brusc, atât de brusc încât Lucky, luat prin surprindere și prins cu sprijinul pe un singur picior, se răsturnă pe spate.

— Ai cam încurcat filmele, puiule, rosti matahala, în timp ce se scutura de praf.

Lucky se ridică la rândul lui și se uită la Tom cu un licăr de insatisfacție în priviri.

— Nu e corect. Ești mort. Și nu ai dreptul să-mi critici fanteziile. Doar de aia am venit la paintball. Oricum, am fost mai bun decât tine și asta ar trebui să-ți dea de gândit, domnule superagent.

— Ha, ha! râse Tom în zeflemea. Bine, domnule Tarzan, o să țin seama de experiențele acumulate aici, atunci când o să-l scot afară de barbă pe Osama din peșterile lui secrete!

— Dacă vrei să rămâi fără slujbă, așa să faci, zâmbi Lucky.

— Ora voastră a expirat, se auzi o voce în difuzoarele camuflate în pereți.

— Așadar, recunoști că am fost mai bun? întrebă Lucky, bătându-l pe spate pe amicul lui, în timp ce se îndreptau spre dușuri.

— Nici mort! dădu Thomas Roe cu hotărâre din cap. Nici mort, amatorule!

Pe coridorul ce ducea către vestiare se întâlniră cu două grupuri de tineri zgomotoși și veseli. Aceștia erau echipați cu toate cele necesare pentru a începe o partidă de paintball „pe viață și pe moarte”.

Cei doi întoarseră capul după ei, măsurând cu pricepere din ochi componentele feminine ale grupurilor, care arătau extrem de „periculoase”, echipate în costumele speciale și înarmate cu dispozitivele în formă de puști, pentru împroșcat bile cu vopsea.

— Nu m-ar deranja să le las să-mi tragă câteva kilograme de vopsea vreo oră, zise Tom, pofticios. Asta dacă mă lasă să mă șterg de trupurile lor goale, completă el, suspinând.

— Nici pe mine, aprobă Lucky cu jind. Păcat că femeile înarmate cu care ne întâlnim de obicei nu trag cu vopsele. Ar fi fost mult mai interesant…

•

Era deja a treia oară într-o lună când frecventau acel tip de distracție. Se putea spune că reușiseră să capete o adevărată dependență de paintball. Erau mulțumiți, totuși, că acea perioadă fusese una foarte liniștită, care le permisese să se distreze de-a războiul.

— Ai zice că nu vă ajung situațiile reale cu care vă confruntați, râsese mulatra Marie de ei, frumoasa patroană a sălii, când îi văzuse revenind a doua oară.

— Poate că vrem să ne eliberăm de spaimele de zi cu zi, îi replicase Lucky, învăluind-o într-o privire caldă, provocatoare. Și să ne convingem că armele nu sunt atât de periculoase cum am învățat noi până acum.

— Sau poate că, pur și simplu, aveți nevoie de un psihiatru bine pregătit, închisese Marie discuția, îndreptându-se spre biroul ei și lăsându-i pe cei doi bărbați să-i admire fesele obraznice, care jucau amețitor în blugii strâmți pe care îi purta.

Acum, când scorul era de doi la unu pentru Lucky, acesta percepea parcă lumea altfel. Jetul puternic de apă cădea pe trupul lui bronzat, înviorându-l. Într-un mod ciudat, aceste izbânzi îi redau de fiecare dată pofta de viață și îl împiedicau să se gândească la problemele de sănătate pe care

le avea în ultima vreme. Era convins că indispozițiile se datorau serului misterios ce îi fusese injectat cu ani în urmă de profesorul Caron. Neliniștea lui era cu atât mai mare cu cât știa că nimeni nu îl putea ajuta în acea problemă. Sau, cel puțin, nimeni dintre cei la care avea posibilitatea să apeleze în mod oficial.

În timp ce se clăteau de spuma care le acoperea trupurile, Tom rămase câteva secunde nemișcat.

— Sttt! spuse el, închizând apa și făcându-i semn lui Lucky să procedeze la fel.

Acesta îl ascultă, instinctiv, deși nu înțelegea ce se întâmplă.

— Mi s-a părut că aud niște urlete de spaimă, își explică agentul CIA atitudinea, în șoaptă.

— Eh, probabil că sunt tinerii ăia. Se joacă, e normal să urle, nu?

— Probabil că ai dreptate. Uitasem unde mă aflu. Eram prea ocupat să-mi imaginez diverse poziții sexuale cu blondele care au trecut pe lângă noi.

Vru să dea din nou drumul la apă, dar se opri pentru a doua oară.

De data aceasta auzise și Lucky. Erau într-adevăr niște strigăte foarte reale de spaimă. Și veneau dinspre sala de paintball.

Fără să mai stea pe gânduri, cei doi apucară prosoapele și o luară la fugă în direcția din care veneau strigătele. Pe coridor se întâlniră cu una dintre blonde, care fugea înspăimântată și striga din toți rărunchii. Când îi zări pe cei doi bărbați aproape goi, doar cu niște prosoape legate în grabă în jurul șoldurilor, se înspăimântă și mai tare. Își înteți parcă urletele și se ghemui într-un colț.

Lucky se apropie de ea, încercând să o liniștească și să o determine să explice motivul pentru care ajunsese în starea aceea.

Îi făcu semn lui Tom să continue alergarea spre sală și se chirci lângă tânăra fată, mângâind-o cât

mai liniștitor pe părul care îi scăpase de sub casca de protecție.

— E în regulă, îi spuse el. Ești în siguranță acum. Poți să îmi spui ce s-a întâmplat? Ce te-a putut speria în halul ăsta?

— A murit! spuse fata printre sughițuri și hohote de plâns. Martin e mort!

— Cum așa? Adică, mort de-adevăratelea sau doar în joacă?

Lucky își dădu seama că întrebările lui erau destul de idioate. Nimeni nu urla așa din cauza unor împușcături cu vopsea. Știa însă că numai vorbind într-una putea să o liniștească pe fată.

— Lucky! se auzi tunând glasul lui Tom. Ar trebui să vii, să vezi și tu! Las-o pe fată, că se liniștește ea! Am și trimis pe unul să telefoneze la ambulanță și la poliție.

Cu inima îndoită, Lucky se ridică și se îndreptă spre prietenul lui, care îl aștepta în hangar. Ajuns în sala de paintball, ceea ce văzu avu darul să-l îngrozească.

Pe margini stăteau încremeniți de spaimă patru tineri. O fată își ținea capul în palme și se izbea ritmic cu spatele de peretele de tablă care o sprijinea. O alta era prăbușită pe un balot de iarbă, din cei care erau aruncați, pentru decor, din loc în loc.

Un tânăr înalt și solid se rezemase de stâlpul care îl adăpostise cu puțin timp înainte pe Tom și privea fix într-o direcție anume. Lucky nu vedea exact încotro se uita tânărul, pentru că o ladă pe care scria „Exploziv” se interpunea pe traiectoria privirii lui. Nu-i fu greu să bănuiască faptul că era vorba despre cadavrul numitului Martin.

Se repezi în direcția în care se blocase privirea tânărului. Văzu și el, în cele din urmă, grozăvia. Acolo se afla un individ cu o înfățișare de hispanic, care căzuse într-o poziție ce ar fi putut părea caraghioasă într-o altă împrejurare. Picioarele îi rămăseseră imobilizate pe un balot de

iarbă, fiindcă se încurcaseră în sârma care îl ținea compact. Restul trupul se întindea la pământ, iar capul era întors în sus. Masca de protecție fusese spartă, iar crăpăturile acesteia se întindeau, plecând din jurul unei găuri, ca razele unui soare din desenele pe asfalt. Pe acolo pătrunsese glonțul. Exact între ochi.

— Ce s-a întâmplat? se auzi strigătul disperat al lui Marie, proprietara stabilimentului. Să-mi spună imediat cineva ce s-a întâmplat!

Dădu cu ochii de trupul neînsuflețit al lui Martin și țipă scurt, punându-și apoi mâna la gură, în încercarea de a nu lăsa zgomotul să se propage prea tare.

— Martin… se chinui tânărul rezemat de stâlp să vorbească. Tipul l-a împușcat între ochi.

— Care tip? întrebă precipitat Tom.

Vlăjganul se redresă și arătă într-o direcție vagă, înspre ieșire.

— A fugit… pe acolo. L-am găsit la vestiar. Ne-a rugat să-l primim și pe el într-o echipă. Eram trei la trei, nu ne-a prea convenit… dar ne-am zis… la dracu! Nu jucăm pe bani. Punem două fete într-o echipă și situația se echilibrează.

Se opri, lăsându-se moale să cadă de-a lungul stâlpului și începu să plângă:

— Nu înțeleg, nu înțeleg cum a fost posibil!…

Dar agentul nu mai era acolo, ca să vadă prăbușirea psihică a tânărului. Deși trecuse prea mult timp, instinctele sale îl făcuseră s-o ia la fugă, în direcția în care arătase tânărul că dispăruse asasinul.

Parcurse câteva coridoare înguste, al căror sens nu îl pricepu, și alergă haotic fără să știe încotro. Un adevărat labirint se deschidea în fața și în jurul lui, însă până la urmă reuși să ajungă la o ieșire, probabil una de serviciu.

Găsi un costumul de protecție abandonat în dreptul unei porți metalice. O deschise, precipitat, și… se trezi în plină stradă. Trecătorii îl priviră

mirați, trăgându-se înspăimântați din calea lui. Nu se întâlneau în fiecare zi pe stradă cu o namilă cât giganticul Hulk Hogan, aproape goală, cu o bucățică de prosop în jurul șalelor.

Tom înțelese că ajunsese mult prea târziu. Probabil că asasinul urcase într-o mașină și o ștersese. Ar fi avut timp suficient să spele putina și la pas, fără să-și facă prea multe griji. Asta însemna că avusese un plan bine pus la punct, care se bazase pe stupoarea tinerilor în momentul în care unul dintre ei dăduse colțul.

Înjură ofticat și se răsti la un bătrânel care rămăsese încremenit în fața lui, privind îngrozit umflătura imensă ce se întrezărea în spatele prosopului.

— Bă', Matusalem, ce te uiți ca un cretin la mine? Nu ai mai văzut agenți CIA în plină acțiune? Apoi se întoarse în clădire, trântind cu atâta forță poarta după el, încât cei care rămăseseră în sala de paintball crezură că împușcăturile au reînceput.

Lucky reușise să mai stabilizeze situația înăuntru, dezvăluind identitatea prietenului său care o luase la fugă după asasin. Dar la auzul groaznicei bubuituri, fetele începură din nou să țipe, iar Lucky se trezi cu două dintre ele în brațe, ghemuindu-se disperate la pieptul lui. Thomas Roe îl găsi în această postură, după ce reușise din nou să străbată labirintul care îl despărțea de sală.

— Ei, nu ți se pare că exagerezi? își apostrofă el prietenul, mai furios decât și-ar fi dorit să fie. Am lipsit doar două minute și deja le-ai monopolizat pe cele mai bune gagici?

Nu apucă însă să continue, pentru că afară se auziră sinistrele sirene ale ambulanțelor și ale poliției.

— Eh, făcu agentul, dezamăgit. Ăștia mereu vin când nu le simt lipsa defel…

• Capitolul 2 •

— Cred că mă las și de sportul ăsta, spuse Lucky, după ce se îmbrăcaseră și părăsiseră incinta paintball-ului, lăsându-i pe polițiști și pe medici să-și facă datoria. Oare la sălile de șah e mai liniștitor?

— Aiurea! aprecie agentul. Ai uitat că nici la morgă nu te afli în afara pericolului?

Amicul lui zâmbi strâmb, amintindu-și cum, cu câteva luni în urmă, în timp ce se străduiau să rezolve un misterios caz al unor asasinate în serie, fusese răpit tocmai după ce avusese parte de o partidă de sex sălbatic cu doctorița legistă, într-unul dintre sertarele rezervate cadavrelor.

Nefericita plătise cu viața acea extravaganță și nici el nu fusese departe să și-o piardă pe a lui, dacă nu ar fi fost salvat de către Tom Roe exact la timp. Acesta din urmă îl găsise tot într-o cameră frigorifică, acolo unde fusese „depozitat” după răpire.

— Ai dreptate, trebui el să recunoască. Parcă suntem urmăriți de moarte.

— Din fericire, până acum doar de a altora, rectifică Tom, răsuflând ușurat.

— Ce întâmplare ciudată… gândi Lucky cu glas tare. Să mori împușcat într-un loc unde te-ai dus ca să te joci de-a împușcăturile… Să te trezești din senin cu o gaură în tărtăcuță, fără să știi de la ce ți se trage.

— Așa e, admise Tom. Viața e parșivă. Dar eu zic că aici se încheie legătura noastră cu această întâmplare nefericită. Șeful mă bate la cap să mă reîntorc la muncă, deși mi-a promis o vacanță prelungită după ultimul succes. Cred că nici el nu s-a luat în serios când mi-a făgăduit-o. Eu, unul, în mod sigur nu l-am băgat în seamă.

Lucky fu de acord cu propunerea prietenului său. În mod cert, nici el nu avea chef de

investigații criminalistice. Își propusese să plece o vreme din State, ca să se relaxeze înainte de a se hotărî ce vrea să facă cu viața lui pe mai departe. De când își revenise din coma de douăzeci de ani, avusese prea puțin timp ca să se gândească la noua lui existență. Iar un scurt periplu prin Europa îl convinsese că America nu era un loc unde să trăiești fericit, atunci când poți dispune de bani fără număr. Îi fusese destul de greu, însă, să renunțe la prietenii lui și se întorsese. Din nefericire pentru el, liniștea îl ocolea cu încăpățânare pe continentul american.

— Ce-ar fi să bem ceva? îl întrebă Tom. Peripețiile de genul ăsta îmi usucă gura de parcă aș fi mâncat o găleată de corcodușe cu marmeladă.

— Parcă îmi citești gândurile, încuviință Lucky, aprinzându-și o țigară.

Simțea și el nevoia unui whisky fin, poate chiar două. Ajunseseră, ca din întâmplare, în dreptul barului lor preferat, „La Irlandezu”. Intrară și se repeziră la tejghea, parcă speriați să nu se ocupe toate locurile între timp, deși la ora aceea nu erau prea mulți consumatori. Ba dimpotrivă, doar irlandezul gras, chel și neras ca întotdeauna, freca plictisit tejgheaua. Patronul avea expresia unuia care tocmai aflase că s-a scufundat vaporul ce trebuia să-i aducă niște averi din îndepărtatele Indii.

— Hei, bătrâne Fitzpatrick – îl interpelă Tom, jovial –, iarăși te supără oasele? Ai o față de parcă ai fi aflat abia acum despre bombardarea Dublin-ului.

Jack Fitzpatrick, despre care se credea că este descendentul direct al groaznicului și vestitului gangster ce înființase localul pe vremea prohibiției, îi privi rece.

— Am aflat că au bombardat-o pe maică-ta și voi fi nevoit să dorm singur la noapte, șuieră el prin proteza spartă care-i clănțănea instabilă, în gură.

— Ha, ha, ha! se distră Tom de adversitatea bătrânului. Oare ce s-o alege de localul ăsta împuțit după ce o să crapi, nefericitule? Dacă o să-l preia vreun scorțos pe care nu dai doi bani? Numai amabilitatea ta păstrează clienții, ți-o spun eu, că băutura oricum e mereu botezată. De-aia nu beau eu bere de la tine. Da' mai bine să lăsăm vorba. Bagă două whisky-uri de-alea speciale, da' destupă o sticlă nouă chiar în fața mea! Altfel n-o să te cred că nu sunt de-alea îmbuteliate pe vreun vapor libanez.

Aceste schimburi de replici, aparent dure, deveniseră aproape un ritual pentru cei doi. În mod cert, Jack nu era amabilitatea personificată, dar avea cel mai bun whisky din New York, ceea ce-i permitea să-și păstreze clienții fideli, indiferent de acreala lui constantă. Ba mai mult, nimeni nu și-ar fi dorit, după atâția ani de zile, pe altcineva în locul cheliosului.

Bătrânul avusese și o perioadă mai proastă, la un moment dat. Atunci adusese două fete frumoase, probabil niște rubedenii din Irlanda, pentru a-și recăpăta suflul în afaceri. Totul se precipitase când clienții ce îi rămăseseră fideli în acea perioadă îl amenințaseră că, dacă nu le face fetelor vânt, ei își caută un alt local. Din acel moment, bătrânul – care optase pentru păstrarea consumatorilor – a arborat o mutră acră, care în timp a devenit un fel de specific al localului.

— Ia o mahoarcă!

Sprijiniți cu coatele de tejgheaua ce strălucea de-atâta lustru, Lucky și amicul său își fumau în tăcere trabucele groase, pe care Lucky le primea cu regularitate din Cuba, de la niște contrabandiști de nădejde cu care se împrietenise la un joc de poker.

— Și când te gândești că sunt rulate pe picioarele fetelor alea frumoase, spuse Tom, așa cum zicea de fiecare dată când îi ținea companie lui Lucky la fumat havane.

Prefera țigările fără filtru, scurte și cât mai puturoase. Camel sau Pall Mall, spre exemplu. Din când în când, însă, accepta să pufăie împreună cu amicul lui marfă de contrabandă.

— Adevărul e că sunt și unele rulate pe craci de băbătii, dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. Doar nu îți închipui că șmecherul de Castro își scoate fetele de pe piața de carne vie, ca să îți ruleze ție trabuce?

— Ți-am mai spus-o și cu alte ocazii, prietene: te pricepi de minune să strici cheful omului! se simți Tom jignit. Dacă tot nu ajung pe-acolo ca „fetițele" să-mi ruleze trabucul propriu, lasă-mă măcar să visez!

— Stai așa! sări Lucky, ca lovit brusc de o revelație. De ce să nu mergem noi o săptămână în Cuba, ca să ne clătim puțin ochii?… Și nu doar ochii, desigur.

— Păi, dacă vrei cubaneze, stai să dau un telefon, se entuziasmă agentul, săritor, începând să caute în memoria telefonului mobil. Prietenul la nevoie se cunoaște. Sau anevoie, în fine…

— Of, nu înțelegi! Ce-are a face una cu alta? Una e să le-o tragi pe străzile alea prăbușite, pe Buena Vista Bulevard, printre sunetele răzlețe de rumba, și alta să iei o târâtură plictisită de prin Bronx, care mai poartă după ea și cine știe ce faune.

Deodată, în timp ce Tom încă se străduia să caute numărul dorit prin agenda telefonului mobil, acesta începu să țârâie.

— Cine dracu mă caută tocmai acum? se enervă el pe bună dreptate. Tocmai acum când m-am ambalat… Dacă nu spânzur o cubaneză pirpirie pe catargul meu, nu o să pot dormi la noapte. Poți fi sigur de asta…

Răspunse însă și purtă o conversație, relativ scurtă, pe care Lucky se strădui să nu o audă. Inutil, de altfel.

Când Roe închise telefonul, avea figura unuia care a aflat că Neil Armstrong a recunoscut, în sfârșit, în public, faptul că aselenizarea se filmase într-un hangar, nicidecum pe Lună.

— Marie! Superba Marie vrea să mă vadă! Și asta cât mai repede cu putință. Gata, i-am tras-o frumoasei mulatre!

— Stai așa! Care Marie, pal?

— Ei, care Marie, care Marie?! Marie… de la sală, proprietara paintball-ului. Auzi, nu ți se pare că arată ca o cubaneză? Dacă stau și mă gândesc bine…

— Arată ca o milion de dolari, ce mai contează rasa?! Și ce vrea?

— Să stea de vorbă cu mine, să mă roage ceva, înțelegi tu și fără explicații suplimentare. Am chemat-o încoace, la irlandezu' ăsta împuțit. Ai ceva împotrivă, că de părerea lui puțin îmi pasă? Apropo, îți place otrava asta de băutură pe care ne-a dat-o, sau îl iau la omor?

— Îmi place, stai liniștit! Dar nu înțeleg de ce nu ai chemat-o direct la tine acasă? zâmbi Lucky cu subînțeles. Totuși, realizezi că problema ei e legată de crima de acum câteva ore, nu?

— Evident, doar nu sunt tâmpit! Dar să știi că nu am scrupule…

— … Legată de crima de care am hotărât că uităm, insistă Lucky, întrerupându-l. Oricum, suntem amândoi destul de ocupați. Tu, pentru că trebuie să te întorci la slujbă, iar eu – fiindcă vreau să plec o vreme din State.

— Și cum îți imaginezi că aș fi putut refuza o asemenea bucățică? Știi foarte bine că așa ceva nu sunt în stare să fac, chiar dacă se prăbușește pământul și rămânem fără accelerație gravitațională. Lasă, că mai vorbim noi, ne mai împrietenim, mai promitem marea cu sarea… Jocul și ritualul obișnuite. Important e să pătrund pe poarta ei secretă. Sau pe ambele porți… După aia, mai vedem ce și cum.

— Ha, ha, ha! Și ne mai mirăm că suntem luați de porci. Noi, bărbații, vreau să zic.

Probabil că disputa dintre cei doi ar mai fi durat o vreme pe acea temă – agentul nereușind să înțeleagă care era problema cu promisiunile făcute în scopuri sexuale și uitate post coitum –, însă intrarea în bar a lui Marie sistă în fașă restul disensiunii.

— Ia te uită! se minună Lucky. Dar știu că te miști repede. Ia un loc aici, lângă noi!

— Mai bine ne retragem la o masă, sugeră ea. Am ceva important să vă rog… în fine, pe domnul agent în primul rând…

— O poți face, însă nu cred că „domnul agent” – insinuă Lucky, în timp ce se îndreptau spre o masă – are dorința și posibilitatea de a se ocupa de incidentul din sală de paintball.

— Tu ce te bagi? se înfurie Tom, denunțând strategia aleasă de prietenul său pentru a-i deturna planurile de seducție. Ba eu poate că abia așteptam un impuls nesperat. Știi tu ce gândesc?

— Incident? se arătă șocată Marie. Îl numești incident? A murit un om… A murit un om în sala mea de paintball! Asta e un simplu „incident” pentru tine?

Agentul îi luă mâinile în palmele sale uriașe și își exprimă înțelegerea, folosind vocea cea mai mieroasă cu putință.

— Nu că șmecherul ăsta ar avea dreptate în ceea ce susține, însă trebuie să pricepi, frumoasă stăpână a împușcăturilor regizate, că pentru noi întâmplarea de astăzi este ceva prea puțin spectaculos. Noi vedem chestii din acestea aproape zilnic și, ca atare, nu ne mai lăsăm impresionați.

— Îți înțelegem însă supărarea și revolta, o asigură și Lucky, condescendent. Însă noi…

— … Noi, preluă Tom vorba, pentru a-l împiedica pe prietenul său să dea cu piciorul unei asemenea ocazii, suntem gata să te ajutăm în

oricare mod crezi tu că am putea-o face. Nu contează riscurile și implicațiile…

Pentru aceste vorbe, Marie se ridică de la locul său și îl sărută pe agentul CIA pe amândoi obrajii. Apoi îl privi cu recunoștință și tăcu, stânjenită.

Lucky hotărî să renunțe la încercările lui de a opri din față această afacere. Nu că ar fi fost indiferent, dar aștepta să vadă ce se va întâmpla până la urmă.

O tăcere rău prevestitoare se lăsase în jurul mesei lor. Fiecare aștepta ca partenerul să dea un semn, însă femeia era cea care trebuia, de fapt, să decidă. Și o făcu în cele din urmă.

— Știți… de fapt acesta nu e primul „incident” pe care a trebuit să-l suport. E o poveste mai veche, și oarecum de altă natură. Însă tot cu o moarte s-a soldat, deși a fost un simplu accident, după cum au stabilit și investigațiile poliției. Așa că, dacă nu rezolv această situație, de data aceasta prin forțe proprii, este foarte posibil să mi se ridice autorizația de funcționare.

— A mai existat o crimă? se mirară amândoi bărbații, într-un glas.

— Acum aproape un an. Un idiot a vrut să își impresioneze iubita care îl „împușcase”, și a decis să facă o căzătură „teatrală”, așa cum văzuse el prin filme. Din păcate, nu era genul cascador și s-a înfipt cu ceafa într-o scoabă, rămasă nu știu cum ieșită în afară din pardosea. De atunci, am decis să umplu cu baloții aceia de iarbă sau fân toate locurile unde se află îmbinări ale podelei.

— Sau puteai să schimbi sistemul de podea, o atenționă Tom, didactic.

— Sau așa, admise Marie. Însă ar fi fost mult prea scump. În fine, am reușit să mituiesc pe câțiva și sala a fost deschisă din nou. Acum, însă, situația e mult mai gravă. Deși asasinatul nu are nicio legătură cu securitatea sălii, sunt sigură că or să-mi interzică activitatea. Mă gândeam că poate tu,

Tom, cu… funcția ta… Îmi vei da o mână de ajutor. Mai ales că ai fost de față…

— Adică, să vorbesc cu cineva, acolo sus, și să aranjez să nu te închidă? se miră, Tom, oarecum dezamăgit.

— Da, admise Marie, destul de rușinată.

— Ha, ha, ha! izbucni Lucky în râs.

— Ce este atât de distractiv? se simți femeia atinsă în orgoliul propriu.

— Amicul meu credea că o să-l rogi să te ajute în rezolvarea misterului crimei.

— Păi, ce treabă am eu cu asta? se ridică femeia în picioare, vizibil indignată. Doar nu eu l-am omorât pe nefericit.

— Vezi tu, tocmai asta va trebui să ne lămurești. Ce treabă ai tu cu „incidentul”?

— Evident – niciuna. Și nu înțeleg ce vrei să insinuezi?

— Stai liniștită, Marie! încercă agentul să o calmeze, prinzând-o delicat de mână și trăgând-o în jos. Poliția nu se va mulțumi să accepte rolul tău ca fiind unul accidental. Până nu se va lămuri situația, vei fi pe lista suspecților, te asigur!

— Eu? Dar ce treabă am eu? Dacă îl împușca la metrou, îl considerau suspect pe directorul metroului?

— Poate că nu, admise Lucky. În cazul ăsta însă, dacă se dovedește că a fost o acțiune premeditată, adică cel care l-a omorât pe Martin voia să-l ucidă chiar pe el, lucrurile se vor precipita. Cercetările vor avea în vedere motivul din care asasinul se afla tocmai atunci în sala de paintball. De unde știa de programare, cum a intrat cu arma, cum de a șters-o atât de rapid, folosind ieșirea de serviciu, prin labirintul acela de coridoare și alte asemenea. Vor fi unele probleme, te asigur.

— Păi, și pentru toate acestea o să mă ia pe mine la întrebări? Atunci chiar că am încurcat-o, acceptă femeia, vizibil îngrijorată.

Apoi își ascunse fața în palme, cuprinsă de disperare.

— Nu o să-mi mai pot ține afacerea pe picioare. Și am deja casa ipotecată de trei ori.

— Lasă, lasă! încercă Tom s-o compătimească, mângâind-o pe spate, mai mult posesiv decât liniștitor. Avem noi grijă să se descopere rapid asasinul și să fii scoasă basma curată. Până la urmă a fost doar un joc cu moartea, nu?

— Avem grijă… noi?… se prefăcu Lucky că nu pricepe. Cred că te înșeli, pal. Eu nu joc în western-ul ăsta. Plec în Europa, în Cuba sau oriunde altundeva. Ăsta e planul meu.

— În Cuba? ridică Marie privirea mirată. Ce să faci tu în Cuba? Acolo e o dictatură îngrozitoare!

— I-auzi! reacționă Lucky, amuzat. Se prea poate, da' io nu mă duc să fac politică. Mă duc să fumez și să iubesc, e bine?

— Faci o mare prostie, aprecie Marie, ușor înfuriată. Eu sunt cubaneză și știu foarte bine ce spun. De aceea nu sfătuiesc pe nimeni să meargă acolo. Sau dacă o face, s-o facă organizat, cu tancuri, cu avioane, elicoptere și tot ce mai este necesar pentru o invazie pe cinste. Nu ca eșecul din Golful Porcilor…

— Marie, îngerii mi te-au scos în cale! se repezi Tom să îi sărute mâinile. Ești într-adevăr din Cuba? Atunci, neapărat va trebui să te ajutăm. E de datoria noastră să ne ajutăm frații și surorile care au reușit să scape de tiranie, nu-i așa, Lucky?!

• Capitolul 3 •

Pielea mulatrei era rece și lucioasă, ca și cum ar fi fost acoperită cu latex. Ceea ce inițial le păruse celor doi bărbați un „bronz” reușit, se dovedise a fi culoarea naturală a femeii, ale cărei trăsături nu lăsau aproape deloc să se ghicească originea ei jumătate hispanică.

Poate că, la o privire mai atentă, cei doi ar fi putut sesiza acest lucru. Însă de fiecare dată le fusese greu să urce prea des cu privirea mai sus de sânii ei, care se conturau mereu, cu precizie, prin bluzele mulate.

Acum, când toate hainele zăceau aruncate undeva în colțul camerei de hotel a lui Lucky, iar ochii ei mari și negri îi priveau când parcă mirați, când plini de pasiune – în timp ce își plimba nesățioasă gura de la un membru la altul –, trăsăturile femeii păreau chiar foarte „cubaneze”. Mâinile ei strângeau cu putere cele două membre, deși avea ceva probleme în a cuprinde în palmă „monstru” lui Tom, fiindcă acesta se situa mult peste dimensiunile normale ale unui actor porno. Cu toate acestea, gura ei se putea rotunji perfect, în timp ce se ocupa cu determinare de măsurarea diametrelor pe toată lungimea erectelor bucăți de carne puternic vascularizate.

Cum stătea în genunchi între cei doi bărbați, sânii i se puteau vedea de sus, rotunzi și fermi, abia clătinându-se atunci când Tom o lua cu mâna lui enormă de ceafă, pentru a o împinge cât mai adânc în colosalul lui organ.

— Dacă mă mai suge cu forța asta – îi șopti Lucky amicului său –, cred că o să mă întoarcă pe dos, ca pe o mânușă.

— Vezi… Și tu voiai să o lăsăm pe mititica asta la necaz! îl critică agentul, pe același ton.

Cu mare strângere de inimă, Lucky se extrase din gura hulpavă a cubanezei și trecu la spatele ei,

începând să-și plimbe limba încetișor de-a lungul șirei spinării femeii, simțind textura fină a pieii înfiorându-i papilele gustative, precum o esență rară și exotică.

— Cred ca asta trebuie sa fie aroma insulei cubaneze, spuse el, satisfăcut.

Mâna îi alunecă dibace de-a lungul șanțului pe care se plimbase limba cu câteva secunde mai devreme. Îi simți, cu buricele degetelor, labiile mari ieșite în afară. Avansă, orbește, până atinse petecul roz al clitorisului și apăsă ușor, făcând-o pe femeie să-și tragă, pentru moment, instinctiv, fundul înapoi. Apoi, corpul i se destinse.

Lucky se culcă pe spate și se strecură, precum – mecanicul sub mașină, sub femeia ce stătea ciucit, – rezemată numai în membrul lui Tom. Își plimbă degetele de-a lungul coapsei ferme a piciorului stâng fandat al lui Marie, apoi apucă, ca pe un măr, fesa, în timp ce degetele mâinii drepte pătrundeau într-un ritm din ce în ce mai alert locurile cele mai ascunse ale femeii.

Joaca se terminase. Lucky o pătrunse brutal pe la spate pe cubaneza care reușise să avanseze din ce în ce mai mult cu gura de-a lungul membrului rigidizat al lui Tom. Un geamăt înfundat se auzi, ca urmare a acestei mișcări surprinzătoare a lui Lucky. Era semn că acesta se sincronizase perfect cu starea de excitare a femeii.

Mâinile lui Marie se înfipseră adânc în fesele lui Tom, pentru a se putea echilibra în urma loviturilor avântate prin care Lucky se afunda, regulat ca o pendulă, în intimitatea ei.

— Schimbă, acum! îi șuieră Marie, cu o voce rea, lui Lucky, întorcându-și deodată capul și privindu-l sălbatic.

Acesta nu se lăsă îmboldit de două ori. Se ridică, înfigându-și cu fermitate tălpile în podea și o încălecă pe femeia care se grăbea parcă spre un orgasm fantastic. Își potrivi membrul în dreptul

găurii întunecate și pătrunse, cu grijă, dar cu o determinare demnă de invidiat.

Marie gemu și îl apucă pe Lucky de testicule, pe la spate, împingându-l și mai tare în interiorul ei primitor.

Mai apoi, fiindcă Tom înțelese că femeia avea nevoie de aer, se strecură la rândul lui sub femeie și o penetră pe cealaltă parte, prin vagin, în timp ce ea mușca cu patimă din brațul fotoliului lângă care se găsea. Mișcările mai durară o vreme, din ce în ce mai puternice, în vreme ce Marie continua să se împingă în spate, cu tot mai multă putere.

La un moment dat țipă puternic și strânse cu forță umerii lui Tom. Reacția ei denota faptul că, cel puțin pentru moment, se simțea deplin satisfăcută. Juisase.

După câteva minute terminară și cei doi bărbați. Mai întâi Tom, care avusese organul plăcerii ocupat mai mult timp, apoi Lucky, care simți că se scurge cu totul în interiorul strâmt dar extrem de primitor al femeii.

— Iată că ai ajuns și în Cuba, amice. Trăiască Cuba! Și a fost mai plăcut decât un lung zbor cu avionul, nu?

Aceste remarci aparținuseră lui Tom și erau adresate prietenului său, în timp ce el se lăfăia pe canapeaua largă, aprinzându-și o țigară.

Marie se urcase în patul moale și stătea ca leșinată, cu ochii țintuiți în tavan, încercând să-și obișnuiască trupul cu senzația de inactivitate totală.

— Să înțeleg că acum mă veți ajuta? întrebă ea cu glas stins. Amândoi?

— Vai, Marie, ce greșit ne judeci! făcu Tom fața unui ofițer căruia i-au fost smulse însemnele militare în fața batalionului. Doar nu crezi că te-am pus să faci sex cu noi pentru a ne convinge? Oricum eram devotați până la moarte.

— Bineînțeles că nu credeam că vreți să mi-o trageți în schimbul ajutorului pe care vi l-am

solicitat, răspunse ea, pe un ton sarcastic. Ce bărbat ar face așa ceva?

— Eu unul, nu! susținu Lucky cu hotărâre. Dovadă că nu am nici cea mai mică intenție să mă ocup de vreo crimă, pe onoarea mea! Dar sunt gata să mă ocup de tine, oricând vrei, ori de câte ori vrei și oriunde vrei, de asta pot să te asigur…

•

În cele din urmă, Tom și Marie reușiră să-l convingă pe Lucky – cum altfel s-ar fi putut?! – să nu îi lase singuri în demersul lor.

Bineînțeles că cele trei reprize sexuale pe care tocmai le-am încheiat cu succes, n-au avut un rol hotărâtor asupra mofturosului, se gândi femeia cu ironie. Dar, cu siguranță, nici inutile n-au fost, își mai zise ea cu satisfacție, în timp ce se străduia să păsească, într-un mod cât mai apropiat de normal, pe scurta distanță ce o despărțea de luxosul automobil al lui Lucky.

După niciun minut se îndreptau spre cea mai apropiată secție de poliție, sub a cărei jurisdicție cădea anchetarea crimei. Acolo domnea același haos aparent, ca în toate celelalte comisariate în care Lucky avusese ocazia să intre.

— Parcă joc în același film, iarăși și iarăși, murmură el, când pătrunse pe ușa secției de poliție.

— Poate ai nimerit într-o buclă temporală, își dădu Tom cu părerea, zâmbind.

— Îmi pare bine să te revăd, Marie! o salută, apropiindu-se de ei, cu fața numai zâmbet, un polițist mărunt și plin de bube pe față.

— Hola, Jose! răspunse femeia, încercând să pară și ea bucuroasă de revedere.

— Îmi pare rău de ce ți s-a întâmplat, continuă uniforma. Regret că din nou ai necazuri! Te asigur că o s-o scoatem noi la capăt, cumva, și de data aceasta, ca de obicei. Cine sunt prietenii tăi?

— Lucky, se prezentă Branigan, întinzându-i mâna micuțului.

— Thomas Roe, CIA, precizează agentul încă de la început, ca să nu lase loc de interpretări.

— CIA? se minună Jose. Dar ce treabă are agenția în povestea asta?

— Mă aflam la locul faptei când s-a petrecut tragedia, răspunse scurt matahala. Și, în plus, sunt un vechi prieten al lui Marie. Mai vrei și alte explicații? Poate un mandat, ceva?

— Nu, nu! se grăbi Jose să nege, dând cu disperare din mâini, din cap și făcând un pas în spate, ca și cum s-ar fi ferit de o ispită. Dacă ești prieten cu această minunată și castă femeie, nu mai e nevoie de alte explicații. Și n-are niciun rost să te enervezi, că doar suntem de aceeași parte a baricadei, nu-i așa?!

Tom și Lucky își păstrară expresia feței neschimbată, însă Marie roși puternic când auzi complimentele lui Jose cu privire la puritatea ei.

— În continuare, presupun că vreți să aflați amănunte despre cazul nostru, reluă Jose discuția, uitându-se cu jind în ochii femeii.

— Ar fi excelent, aprobă Tom, mai serios decât era în realitate. Nimic din ceea ce ne vei spune nu va fi folosit împotriva ta, continuă el, zâmbind ca să-l încurajeze pe polițist.

Jose, însă, nu zâmbi cu aceeași ușurință, de data aceasta. Se prefăcu că nu aude ultima remarcă și le făcu semn celor trei să îl urmeze.

— Martin Ferrer este numele victimei. Avea 23 de ani și locuia în Mica Italie, strada Hester numărul 5138.

— Vreun posibil mobil al crimei? vru Tom să știe.

— O grămadă, avem de unde alege. Este, sau a fost, fiul unui traficant columbian dat în urmărire generală, pe nume Alfonso Ferrer. Un individ destul de mărunt, dar cu un cazier lung cât lista victimelor din Vietnam.

— Să fie vorba despre o reglare de conturi? anticipă Lucky.

— Și asta e posibil. Martin nu era chiar ușă de biserică. Numai în timpul liceului a fost reținut de trei ori pentru vătămare corporală. Nu avea prea mare drag de profesori și, ca să demonstreze că nu îi are la inimă, îi mai plesnea din când în când. Iar chestia asta s-a întâmplat și cu alți oameni.

— Condamnat?

— Niciodată. Victimele și-au retras plângerile. Mituite, șantajate sau amenințate – nu se știe. Iar asta nu e tot. Se bănuiește că tânărul îi ținea locul tatălui în perioada cât acesta se ascundea, probabil prin Columbia, prin cine știe ce junglă. Martin Ferrer e bănuit și de ceva revoluționarism. Se crede că sprijină cu bani grei – el sau taică-su, aici nu avem cum să fim siguri – spionajul cubanez.

— Ha, ha, ha! izbucni Tom în râs la auzul ultimei sintagme. Ce e ăla? Care spionaj, că eu n-am auzit de-așa ceva?

— Tu ar trebui să știi mai bine, se arătă Jose ofensat. Informațiile astea le-am primit de la un prieten din CIA. Nici nu ar fi trebuit să ți le spun, dacă mă înțelegi încotro bat.

— Există așa ceva, vreau să spun spionaj cubanez? se uită Marie întrebătoare, când la Tom, când la Jose.

— Spionajul curului meu! o lămuri Tom, răspicat. Niște imbecili care decupează din ziare luările de poziție ale emigrației cubaneze și le trimit apoi lui Castro, care probabil se șterge cu ele undeva. Distracții ieftine și turnătorie între „compatrioți”, atâta tot. Unii susțin că Che Guevara a fost vândut americanilor chiar de El Comandante Supremo, alias Castro, în timp ce alți afirmă contrariul. Și se scuipă pe la colț de stradă, ori prin ziarele care apleacă urechea la declarațiilor lor patetice și belicoase.

— Tot ce se poate, aprobă Jose cu vădită insatisfacție în glas, aruncând în scârbă dosarul pe birou. Nu putem ignora însă nicio pistă, nu?

— Mda, trebui și Tom să admită cu jumătate de gură. Orice e posibil, deși nu totul este la fel de probabil. Dar, în fine, să zicem. E posibil ca emigranții să fi dorit să dea o lecție cuiva prin asasinarea unuia dintre finanțatorii celor ce fac „revista presei”.

— S-a aflat ceva despre asasin? se interesă Lucky. Toți tinerii aceia au fost martori, dacă nu mă înșel. Era un profesionist sau un inconștient amator, pentru că a riscat enorm, după părerea mea.

— Probabil că puțin din amândouă. Am stat de vorbă cu ei și am încropit un portret robot. Iată-l!

Și Jose le întinse o foaie de hârtie pe care se contura, cu destulă precizie, chipul atrăgător al unui tânăr, nu mai în vârstă de 25 de ani, probabil creol, cu un cercel în urechea dreaptă. În ciuda tenului lui avea ochii de un verde intens, iar părul bogat și cârlionțat.

— Ești sigur că ăsta e un portret fidel? se miră Marie, când văzu imaginea reconstituită.

— De ce? tresări Jose, crezând că femeia îl cunoaște. Figura lui îți spune ceva?

— Nu, scutură Marie cu vehemență din cap. Nu mi-ar fi displăcut însă să-l cunosc, murmură ea visătoare, mai mult pentru sine, studiind cu intensitate foaia de hârtie.

Cei trei o priviră cu toții mirați.

— Bineînțeles, înainte de a afla că e un criminal nenorocit, se grăbi ea să adauge, când sesiză modul în care o priveau bărbații.

— Da, da, dădu din cap Lucky, înțelegător. Criminalii nu au nicio șansă la femei, se știe. Ele agreează doar bărbații blânzi, înțelegători și foarte, foarte fideli.

— Poți să știi! interveni Marie, înfruntându-i sfidător privirea condescendentă.

— Absolut, reacționă Lucky. De aia toți ăștia, ticăloșii, nu mai știu cum să le facă târfelor loc pe

agendă, iar cei blânzi și buni poartă coarne pe cap cât brațul lui Tom.

— Eh, copiii, copiii, acum nu e momentul de dispute! interveni agentul. Să nu ne pripim, e părerea mea! În fond amândoi suntem beneficiarii acestei mentalități, nu?

Și făcu cu ochiul prietenului său.

Apoi, întorcându-se înspre Jose, care nu mai înțelegea nimic din acea dispută, spuse:

— Poți să-mi dai și mie adresele tinerilor? Aș vrea să am o mică discuție cu unii dintre ei.

— OK! acceptă Jose. Dar vreau să-mi promiți că mă ții la curent, dacă afli ceva ce ne-a scăpat nouă. Și nu știi nimic de la mine, se înțelege…

Lucky și agentul CIA părăsiră secția de poliție cu sentimentul că plutesc într-o incertitudine.

— Tu chiar crezi că mai poți stoarce ceva de la tinerii din grup? se arătă Lucky neîncrezător.

— Cine știe? adoptă Tom o atitudine misterioasă, în fond, erau niște bucățele tare bune pe acolo, nu? Mă refeream la blonde, desigur. Ceva, ceva, tot o ieși…

•

Lucky ajunse în sfârșit acasă, după o zi ce se dovedise epuizantă. Era un semn că „vacanța” se cam sfârșise. Intră sub duș, gândindu-se la cele întâmplate.

Cred că ar trebui să mă angajez în poliție, în cele din urmă, se gândi el cu obidă. Văd că nu mă pot opri să mă bag în toate belelele de care au ei parte în fiecare zi. Pe deasupra, mai sunt lipsit și de protecția unei insigne.

Dădu drumul șuvoiului de apă să curgă peste el, parcă sperând că îl va dizolva, scurgându-se și el la canalizare, ca să pună astfel capăt tuturor problemelor care îi apăreau în cale sau în care intra deliberat.

Stropii de apă care îi biciuiau corpul îl duseră cu gândul la vacanța pe care și-ar fi dorit-o și la care tocmai renunțase. Deodată se simți slăbit, lăsându-

se să alunece încet în cada rotundă și imensă a apartamentului său personal din Times Square. O moleșeală plăcută îl copleși, făcându-l să închidă ochii.

Subit, nu mai auzi zgomotul apei, ci turbinele unui motor de avion care se pregătea să decoleze. Se văzu urcându-se în el împreună cu Tom, căutând din priviri pe cineva, și privind alternativ, când la călătorii așezați cuminți în fotoliile lor, când la foaia de hârtie pe care le-o dăruise Jose în secție. Cea cu portretul robot. Nu apucară să vadă chipurile tuturor, pentru că se străduiau să nu pară o căutare evidentă, astfel încât să nu se dea de gol. Cei doi se prefăceau că încearcă să-și găsească locurile. Într-un târziu, o stewardesă tuciurie îi puse mâna pe umăr și îl împinse delicat, obligându-l să se așeze pe scaun. Imediat după aceea, avionul se puse în mișcare. Tom încercă să rămână în picioare, însă însoțitoarea de zbor insista, ridicând glasul din ce în ce mai tare. Toți pasagerii se întoarseră pentru a vedea care este motivul vociferărilor.

Atunci, lui Lucky i se păru că vede, pe locurile din față, chipul lui Marie. Femeia îi privi pe furiș și apoi se întoarse cu rapiditate, pentru a nu fi văzută, în momentul în care deslușise cine se afla la originea zarvei. Lângă ea se afla un tânăr frumos, cu ochii nefiresc de verzi și un cercel în urechea dreaptă.

Mai încolo, zgomotul turbinelor fu înlocuit treptat de sunetul dușului, iar Lucky înțelese că viziunea lui se sfârșise. Se ridică imediat și închise apa, după care se lăsă moale în cadă și adormi, epuizat din cauza efortului.

Ceva mai târziu îl trezi soneria stridentă a interfonului. Privi în jurul său, pentru a-și da seama unde se găsea, apoi își consultă ceasul de la mână și sări ca ars. Dormise douăsprezece ore în cadă, gol-pușcă.

— Trebuie să fac ceva cu leșinurile astea, își spuse el, teribil de neliniștit. Parcă nu-mi ajunge că îmi vin toate viziunile în cap, de parcă aș fi un tomberon de catastrofe. Mai și leșin din cauza efortului, ca o babă epileptică.

Se îndreptă năuc spre interfon și apăsă butonul care-i asigura conexiunea cu exteriorul.

— Ești OK? se auzi vocea lui Tom. Lucky, te sun de o jumătate de oră.

— Totul e sub control, răspunse bărbatul, destul de nesigur pe el. Urcă!

Îmbrăcă un halat pufos, luă un pahar în care își puse două degete de Bourbon, aprinse o țigară și se prăvăli într-un fotoliu, având grijă să nu scape din ochi ușa pe care bănuia că se va prăvăli în trombă uriașul Tom.

— Bă, de ce bucățică m-am frecat în lift! fură cuvintele care însoțiră intrarea lui intempestivă în apartamentul lui Lucky.

— Una cu părul multicolor și un diamant în nara dreaptă? întrebă Lucky, cu un aer distrat.

— Da', ce, crezi că mi-am putut ridica privirea dintre sâni, ca să văd cum arată fufa la meclă? Nici nu pot pune mâna în foc că avea cap, dacă mă întreabă la vreo anchetă, darămite ce culoare avea părul ei sau ce drăcovenii și-a băgat în nări. Avea însă niște „plămâni"… mamă, mamă! Cred că acolo era jumătatea producției din Silicon Valley.

— Hm… făcut Lucky, ușor neîncrezător. Dacă era Mia, te asigur că sunt naturali!

Da' de unde?… vru Tom să știe, însă realiză că întrebarea era inutilă și se rezumă la a fluiera admirativ.

— Pfuiii! Ești tare, bătrâne! Simt nevoia să beau ceva!

Acestea fiind zise, se îndreptă cu pași siguri către barul prietenului său și își luă cele necesare, cu nonșalanța unuia care umblă prin mobilierul propriu.

— Ghici de ce am venit? spuse el, cu un ton mai liniștit, după ce luă o gură zdravănă de rom.

— Ca să mă scoli din leșin?

— Ce leșin? făcu Tom ochii mari. Iarăși s-a întâmplat?

— Yep! încuviință, parcă satisfăcut, Lucky.

— Nț, nț! dădu agentul îngrijorat din capul său mare. Trebuie să facem ceva cu nebunia asta. Oricum – reveni el la elementul surpriză pe care îl pregătise –, nu de asta mă aflu aici, evident. Mi s-a repartizat, oficial, cazul de la sala de paintball spre rezolvare. Ei, ce zici?

Lucky fu la un pas de a-și scăpa paharul din mână, la auzul surprinzătorului anunț.

— Cum mama dracului? făcu el stupefiat, neînțelegând nimic.

— Exact așa am zis și eu. Ce treabă are CIA cu împușcăturile dintre drogați, sau ce-or fi fost ăia? Ei, bine! Se pare că are, iată!

— Poate are legătură mai curând cu emigrația cubaneză, încercă Lucky o explicație timidă.

— Emigrație cubaneză – din cur! făcu Tom, iritat. Nu începe și tu! Droguri, petrol, bani, astea sunt subiectele aflate în sarcina CIA. Emigrația n-are nimic de-a face cu politica! Ah! că o folosim ca să ajungem la cele trei mai sus menționate, aia e cu totul altceva…

— Bine, bine, admise Lucky, sătul de „dezvăluirile” deprimante pe care le tot auzea de la omul din „interiorul” sistemului. Atunci, care e motivul? Și cum de te-au nimerit tocmai pe tine?

— Ha, ha, ha! râse Tom. Nu există nimereală. Au aflat despre implicarea mea nevinovată în evenimente. Și despre a ta, evident! Doar noi nu știam de implicarea lor! He, he! Apropo, ți-am povestit că într-o vreme încercau să ne convingă să ne bage niște implanturi în cap? Cică erau bune ca să ne poată sări oricând în ajutor. Ha, ha, ha!

— Asta înseamnă că șefii voștri vă consideră niște nătărăi, în cele din urmă, cu toate că lucrați

cu trucuri din astea toată ziua? se minună Lucky.

— Ca toți șefii, de altfel, prietene! Ca toți șefii! Oricum, nu despre asta am venit să vorbim. Vreau să colaborăm în anchetă, amice. Bineînțeles, dacă accepți. Și tare mi-e teamă că nu vei putea refuza oferta mea.

— Dacă te referi la chestia cu Marie, ți-am zis deja. Nu mă simt în niciun fel obligat față de femeile care-și folosesc sexul ca argument. Adică, față de nicio femeie, cum ar veni.

— Stai liniștit, nu despre asta e vorba. Se pare că experimentele ce au favorizat crearea serului prin care ai fost adus în starea asta de „grație”…

— … De „greață”, mai curând, interveni Lucky, ușor iritat.

— Cum vrei să-i zici, au avut loc pe undeva prin jungla columbiană. Acolo se întâmplă multe lucruri dubioase, în așa-zisele laboratoare „ilegale” de producere a drogurilor.

Lucky tresări involuntar, însă avu grijă să rămână cât mai impasibil.

— Și ce are asta de-a face cu cazul tău?

— Al nostru, îl corectă Tom cu rapiditate. Al nostru, sunt sigur de asta! În toată tevatura sunt amestecate, mai multe personaje, dintre care unele continuă să activeze acolo.

— Adică, cum ar veni, dacă tot avem drum prin zonă, ne repezim să găsim și un supraviețuitor al producerii serului blestemat? zâmbi Lucky, neîncrezător.

— Mai frumos decât atât. Firele crimei din hangarul de paintball duc direct la acei supraviețuitori. Nu este deci vorba despre a ne repezi, în timpul liber, cu capul înainte. Mergem direct la sursă.

— Auzi! își aminti brusc Lucky. Nu spuneai că vrei să le iei la interogat pe fetele de la paintball?

— Eh! Se pare că trebuie să amân acest gen de cercetare, cel puțin deocamdată. Lasă, că le interogăm noi pe blonde când ne întoarcem.

— Păi, chiar și dacă rezolvăm cazul? se dovedi Lucky mai optimist decât îi stătea în fire.

— Dacă rezolvăm cazul, ce? se prefăcu Tom că nu înțelege rostul întrebării prietenului său. Interogatoriile trebuie să aibă loc mai devreme sau mai târziu. Asta e un lucru deja stabilit.

• Capitolul 4 •

— Ești sigur că frumoasa Marie este amestecată în toată această nebunie? întrebă Lucky, pe care îl cam luase somnul.

Stăteau de câteva ore în mașina lui, cu câte un pahar de cafea în mână, filând sala de paintball din care urma să iasă mulatra pentru a se duce – spera Tom – în locații surprinzătoare pentru o femeie de condiția ei.

— În orice caz, străină de toate astea nu e. Am bănuit din primele momente. Dacă asasinul ăla cu față de Adonis a dorit să-l ucidă exact pe Martin și nu e un psihopat, atunci trebuie că știa programul victimei.

— Și de ce a mai venit Marie la noi, ca s-o scoatem din acest tărăboi? își exprimă Lucky neîncrederea față de raționamentul prietenului și partenerului său. Nu i-a fost teamă că se aruncă în gura lupului?

— Scuză-mă, dar nu mi-o închipui pe această târfă de lux cine știe ce agentă versată! Poate că într-adevăr s-a temut că i se va închide sala, fără „intervenții speciale”. Dar, uite-o că apare! Să vedem dacă informațiile băieților de pe intern sunt corecte, măcar de data asta, că de obicei…

Marie ieși cu un pas elastic, radiind de frumusețe și sex-appeal. Era îmbrăcată cu o pereche de blue-jeans trei sferturi, care îi descopereau pulpele arămii impecabil conturate și glezna subțire, de iapă de rasă. Totodată, un maiou mulat pe corp îi scotea în evidență umerii rotunzi și sânii fermi.

— Bă, ce bucățică de femeie mai e și asta! plescăi Tom pofticios. Tare m-aș mai încumeta s-o fac o dată în ea. Sau de două…

— Lasă asta, acum! Fii cu ochii pe ea și încearcă să-i urmărești mișcările, nu numai formele!

Mulatra ieșise în stradă și se oprise, cu aerul că așteaptă pe cineva. Imediat, o mașină luă curba și opri lângă ea. Femeia se uită în stânga și-n dreapta, apoi se aplecă peste portiera din dreapta șoferului și avu o discuție scurtă cu cel aflat la volan. Blugii i se întinseseră și mai tare pe fesele bombate, iar sânii i se revărsaseră aproape peste maioul minuscul, făcându-i pe cei doi „observatori” să strângă din dinți în încercarea lor de a rămâne neobservați.

Apoi, femeia deschise portiera și urcă, cu gesturi naturale, nu înainte însă de a mai arunca o privire în jurul ei, pentru a se asigura că nu o filează nimeni. Mașina demară cu un zgomot puternic, iar Lucky se luă după ea. La început întâmpină unele dificultăți în a se ține pe urmele automobilului, dar lucrurile se rezolvară în scurt timp.

Străbătură în grabă străzile din Greenwich Village, îndreptându-se, de-a lungul lui Hudson Street spre TriBeCa, unde făcură la stânga, apucând-o pe Thomas Street, și ajungând în Civic Center. Acolo, automobilul opri în dreptul lui City Hall, unde mai luă un specimen aproape la fel de spectaculos ca Marie și își continuă drumul vijelios spre Brooklyn Bridge.

Aerul se încălzise. Deși climatronicul mașinii lui Lucky făcea aerul respirabil înăuntru, soarele care încingea asfaltul ridica în atmosferă vălătucii de aer cald, făcând clădirile să capete un aer fantomatic, unduindu-se perceptibil în fața ochilor celor doi prieteni.

— Să dea toți dracii, dacă nu mi se pare că se unduiesc toate în jur ca fundul și sânii lui Marie, aprecie Tom cu năduf în glas.

— Ești încălzit rău de tot, pal, îl ironiză Lucky. Vrei să scad temperatura în interior?

— Nici dacă îmi cresc țurțuri în barbă nu cred că o să pot scăpa de pofta ce m-a apucat când am văzut-o pe cubaneză îndoindu-se pe mașina aia.

Respectivul automobil opri în cele din urmă în fața unui imobil mărunt, pe al cărui frontispiciu se putea citi, scris cu litere în toate culorile curcubeului: „Epima Ltd”.

— Ce dracului face ăsta aici, sub firma asta ciudată? se întrebă Lucky, mai mult pe sine. Mi se strepezesc dinții numai când văd scrisul ăsta de neam prost.

— Stai că aflăm imediat! îl liniști Tom, în timp ce forma un număr pe telefonul său mobil.

Apoi se concentră asupra convorbirii, notându-și conștiincios, pe o foaie ruptă din ziar, niște date și cifre.

— OK! Suficient, deocamdată, spuse el și închise telefonul.

Lucky îl privi, ușor nerăbdător, cum își drege vocea și trage aer în piept, parcă pentru a enunța cine știe ce descoperire care urma să-l facă să-și piardă cunoștința.

— Ei! îl grăbi el, mai curând distrat de modul în care Tom pregătea suspansul dezvăluirilor.

— Ah… suspină acesta, devenit brusc indiferent. Nimic deosebit. Firma e înregistrată pe numele de Alberto Christian Ribshou, un vajnic negustor de scule și instrumente de prelucrare a lemnului.

— Și ce te codeai atâta să-mi spui o asemenea banalitate.

— Se pare că amicul Alberto Christian importă drăciile alea din Columbia, drept pentru care este urmărit îndeaproape, zice-se, de noi.

— Da’ de când produce Columbia utilaje? Lasă, asta n-are nicio importanță! E traficant?

— Nu s-a putut dovedi nimic până acum, deși câștigurile lui par suspect de mari, iar cheltuielile – și mai spectaculoase.

— Poate că afacerea îi merge de minune, riscă Lucky o supoziție.

— Așa aș fi zis și eu dacă Marie, împreună cu posibilul criminal și cu blonda aia superbă, nu ar

intra chiar acum în respectabila firmă a negustorului de ace, brice și carice.

Lucky nu înțelese de prima dată ce voia să spună prietenul lui, până când își aruncă privirile asupra mașinii pe care o urmăriseră. Din aceasta coborau, privind circumspecți în jur, cei pe care Tom tocmai îi descrisese.

•

După un scurt schimb de priviri, cei doi se înțeleseră fără să-și mai vorbească. Nu aveau să se arunce asupra prăzii, preferând să ducă mai departe o investigație ce devenea din ce în ce mai interesantă. Așteptară ca grupul să intre în clădire, după care coborâră și ei, apropiindu-se tacticos, cu aerul unor turiști japonezi zâmbitori și mereu uimiți de ceea ce văd în jurul lor. Ajunseră în dreptul clădirii și li se păru că zăresc, sclipind în soare, lentilele unui binoclu din blocul aflat peste drum de firma așchietorului.

— Sunt colegii tăi? întrebă Lucky, zâmbind.

— Tot ce se poate, dădu Tom indiferent din umeri… Sau poate că e vorba despre concurența acerbă care încearcă să „sufle” secretul ultimului contract de joagăr electronic cu rotopercutor fibrilant în spire fixe.

Intrară fără probleme în sediul firmei, semn că transparența domnea în activitatea prodigioasă a columbianului. În fața unui pupitru semănând cu tejgheaua unui pub din Dublin, o individă cu sâni discret protejați de un decolteu generos își îngrijea cu stăruință podoabele cheratinoase ale degetelor. Era blonda de mai devreme.

Când îi zări pe cei doi, aceasta tresări mirată și luă poziția amabilo-umilă a persoanelor însărcinate cu dificila muncă de întâmpinare a clienților. Un zâmbet mai larg decât decolteul său îi puse în valoare două șiraguri impecabile de dinți, care mutară atenția celor doi de la ochii ei verzi către buzele cărnoase și colorate într-un vinețiu cadaveric. Acestea erau vopsite în ton, probabil,

după ultimele sfaturi de specialitate din revistele pentru târfe de lux.

— Cu ce vă putem ajuta, stimați domni? susură ea ca o viperă cu corn, făcându-l pe agentul Roe s-o uite pentru moment pe Marie, cea care știa să se aplece ca nimeni alta deasupra unei mașini pregătită să demareze.

— Pentru început, aș fi curios ce gust are rujul ăla sălbatic de pe buzele tale, răspunse Tom, îndreptându-se spre ea, hotărât să constate cât de lungi îi erau picioarele pe care le ținea ascunse îndărătul tejghelei.

— Cumătrul Alberto Christian se întâmplă să fie prin firmă? aduse Lucky discuția pe un plan mai concret, nu fără a-și urma partenerul în ocheadele obraznice pe care acesta le arunca peste coapsele ferme și bronzate ce se iviseră de sub biroul de primire.

— Domnul Ribshou nu este în țară zilele acestea, zâmbi blonda larg, flatată de atenția călduroasă pe care i-o arătau cei doi musafiri. Vă pot ajuta eu cu ceva?

— Poate că da, insinuă Tom, aplecându-se și mai mult în față. Trebuia să ne întâlnim aici cu niște parteneri de afaceri. Suntem de la o firmă de pompe funebre și vrem să achiziționăm niște utilaje de prelucrat sicrie. Am fost îndrumați către această societate și bănuiesc că partenerii noștri au ajuns deja.

— Parteneri? se miră fata.

— Da. E vorba despre două femei, nu atât de frumoase precum ești tu, fără îndoială, și un bărbat atrăgător. Nu au intrat aici puțin mai devreme?

— Nu, domnule! reacționă femeia, conferind spuselor ei gesturi ce aveau greutatea unui jurământ în fața altarului.

— Ah! se arătă Lucky resemnat. Dacă ești atât de sigură, probabil că ai dreptate. Nu-i nimic, intrăm și îi așteptăm în biroul lui Alberto

Christian. Cred că nu ai nimic împotrivă, frumoaso?

Și, fără a aștepta acceptul secretarei, pătrunse hotărât în încăperea următoare, văzând cu coada ochiului cum „frumoasa” face fețe-fețe și se aruncă năvalnic din spatele biroului, încercând să-l oprească.

Tom, însă, care anticipase reacția, se așeză ca din „întâmplare” în drumul ei, astupând cu silueta sa colosală orice fantă prin care făptura diafană s-ar fi putut strecura. Această mișcare abilă îl încântă peste măsură, datorită faptului că, în elanul ei, fata se propti cu țâțele în abdomenul lui.

Lucky ajunse într-un hol întunecos, la capătul căruia se ghicea o altă ușă, pe sub care se strecura o lumină chioară și anemică. Îndepărtându-se de locul în care se auzeau încă parlamentările aprinse ale lui Tom cu frumusețea de la intrare, pătrunse, cu o ușoară strângere de inimă, în noua încăpere. Însă aici nu găsi decât un birou gol, cu un aspect ce lăsa să se înțeleagă că nimeni nu mai lucrase acolo de câțiva ani buni. Împrejur nu se afla nicio ușă, în afara celei pe care tocmai intrase.

Lucky se opri și se scărpină nedumerit în cap, încercând să înțeleagă unde se evaporaseră cei trei, când auzi niște voci înfundate, ce străbăteau cu greu din spatele unui dulap plin de pânze de păianjen, aflat pe peretele din dreapta. Se apropie neîncrezător și, după ce șterse puțin praful gros, își lipi urechea de spatele de lemn al dulapului.

În acel moment, nu mai putea fi vorba doar despre o părere. Dinăuntru se auzeau niște voci, probabil surescitate, pentru că peretele părea suficient de gros ca să lase să străbată prin el o discuție purtată pe un ton normal.

— Ce-i aici? se auzi glasul lui Tom, care își făcuse apariția în spatele lui.

— Sttt! îi adresă Lucky un semn ca să tacă. Cred că sunt dincolo. Ce ai făcut cu juna? mai

întrebă el mirat, atunci când întoarse capul și îl văzu pe colegul său singur.

— Mi-am luat libertatea de a o amuți pentru o vreme, deși, îmi plăcea cum țipa la mine. Are niște „plămâni”, mamă-mamă! I-am pipăit puțin în timp ce fata era leșinată și am constatat că sunt naturali. Cred că o să-i ofer primul ajutor ceva mai târziu, cât să nu ne poarte pică prea tare pentru mica perioadă de inconștiență la care a fost supusă. Amice, îți vine să crezi că nu purta nimic pe sub fustița aia discretă? Exact genul meu de femeie…

— Genul tău de femeie e cel care are puls, îl apostrofă Lucky, făcându-i semn totodată să facă liniște.

— Dar pe unde dracului au ajuns dincolo? se miră, are altă ușă în afara celei pe care intrase.

— Cred că este vorba despre un perete mobil sau ceva în genul ăsta. Totuși, concluzia mea e una singură: dacă Alberto Christian face afaceri curate, eu mă apuc de sporturi extreme începând de mâine.

— Cine dracu’ face afaceri cu ascuțitori, să fim serioși! confirmă și Tom bănuiala prietenului său.

Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns, începu să tragă furios de mobilierul aflat în cameră, în speranța că va declanșa vreun mecanism care să facă peretele să gliseze.

— Glumești! zâmbi Lucky, când văzu demersurile amicului său. Te crezi într-un castel medieval? Dacă e vreun dispozitiv care face peretele să se miște, în niciun caz nu e vorba despre unul mecanic. Aici avem de-a face cu columbieni, nu cu contele Dracula. Ajută-mă puțin! mai ceru el, făcându-i semn lui Tom să apuce de cealaltă parte a dulapului pentru a putea să-l mute.

Însă nimeni nu-i răspunse din direcția în care se găsise, cu puțin timp înainte, agentul special Roe. Lucky vru să se întoarcă pentru a vedea ce moșmondea partenerul lui, când simți o lovitură

puternică în ceafă. Instantaneu, se prăbuși ca un spic de grâu secerat pe podeaua încăperii. Căzu cu fața în sus, iar ultimele imagini pe care le înregistră, înainte de a leșina, fură niște picioare superbe postate deasupra lui. Concomitent, zări o „păsărică" elegant rasă, peste care posesoarea interminabilelor picioare nu se ostenise să tragă vreo piesă de lenjerie intimă.

•

Se trezi cu o groaznică durere de cap. Își frecă instinctiv ceafa, ca și cum acest gest ar fi putut alunga durerea ascuțită pe care o resimțea în acea zonă, apoi privi în jurul său. După toate aparențele se afla într-un salon de spital. Avea de ce să se mire. În urma unor asemenea lovituri se obișnuise să se trezească în diferite locații, care mai de care mai insalubre sau mai ciudate, dar într-un salon de spital – niciodată!

— Te pomenești că am încăput pe mâna vreunui savant nebun, rosti el cu glas tare, încercând să se ridice, pentru a inspecta cum se cade încăperea în care se găsea.

Durerea de cap, însă, se înteți. Simți și o puternică amețeală, așa că trebui să renunțe la pornirile lui de explorator.

Auzi niște voci vesele în spatele ușii. Se distingeau din ce în ce mai clar, așa că deduse că se apropiau. I se păru că recunoaște și vocea prietenului său, Roe. Deveni neliniștit, amintindu-și că Tom nu păruse să-i dea vreun sprijin înaintea loviturii pe care o încasase. Îi venea greu să creadă că femeia cu picioare lungi reușise să-l doboare cu o lovitură și pe uriașul său partener.

Ușa se deschise, iar în pragul ei apăru, zâmbind ușor încurcată chiar frumoasa care îi aplicase lovitura zdrobitoare, urmată îndeaproape, foarte îndeaproape chiar, de uriașul agent CIA, bine dispus și aparent foarte preocupat să verifice fermitatea feselor femeii.

— Termină, Tom! chicoti ea. Uite, s-a trezit prietenul tău!

— Salut, partenere! strigă Tom din ușă, reușind să-și ridice în cele din urmă privirile din decolteul femeii din fața lui. Ceva probleme, omule?

— Ce dracului se întâmplă? se ridică Lucky furios din pat, ignorând de data aceasta vertijul care se asocie gestului său hotărât.

— Îmi cer scuze, domnule Branigan! spuse femeia, apropiindu-se cu mâna întinsă de tânărul în halat albastru. Agent special Melissa Tower, CIA.

— Cum? se miră Lucky.

— Omule, lucru dracului! Era să stricăm munca de doi ani ai excitantei mele colege. Noroc că știe să se descurce cu doi bărbați, nu-i așa, iubito! Cu picioarele pe care le are, sunt convins că poate dovedi chiar și un batalion.

Melissa zâmbi și se așeză pe marginea patului, punându-i lui Lucky o mână fină pe ceafa unde acesta simțea că zvâcnește un adevărat vulcan. Mâna moale și fierbinte a agentei îi temperă durerea, sau doar îl făcu să uite de ea. Femeia stătea acolo, pe margine patului, cu picioarele bronzate ieșind aproape în întregime de sub halatul unei asistente medicale pe care îl purta. Lucky nu se putu abține să nu se gândească la ultima imagine pe care o înregistrase înainte de leșin. Apoi, făcu astfel încât halatul pe sub care femeia nu purta nimic începu să se ridice încet, dând la iveală zona ce trădează încântarea bărbaților, indiferent de împrejurările în care se află aceștia.

— Să înțeleg că nu mai ești supărat pe mine, nu? zâmbi ea la reacția nestăpânită a lui Lucky.

— Lasă, că nu de supărare e vorba aici, răspunse acesta ușor iritat, trăgându-și pătura peste umflătura din pantalonii de pijama care scăpa de sub control. Dar nu puteai să ne spui cu frumosul? Sau măcar să înjuri, nu să dai cu parul…

— Păi, eu de unde să știu cine sunteți? După ce colegul mi-a dat una cât să nu mai pot respira o

vreme, fără să uite să mă pipăie peste tot cât eram fără cunoștință, m-am trezit și mi-am închipuit că faceți parte din cine știe ce bandă. Mai ales când v-am găsit chinuindu-vă să mutați dulapul… era clar că nu sunteți niște „clienți" obișnuiți.

— Chiar, spuse Tom, așezându-se și el pe marginea patului, în așa fel încât privirea să-i cadă pe halatul despicat al Melissei. Cum se ajungea în camera de alături?

— Nu erați nici pe departe pe drumul cel bun, zâmbi femeia, făcându-se că nu observă traiectoria privirii lui Tom și depărtând, sadică, și mai mult picioarele. Încăperea nu era în lateral, ci dedesubt. Așa că puteați să mutați la mobile până în ziua de apoi. Se ajunge acolo printr-o trapă-lift, acționată numai la comandă vocală, bineînțeles doar la anumite amprente vocale. Se află în spatele biroului. În fine, cred că este inexpugnabilă. Mai ales când nu știi nici măcar ce e.

— Știi ce nu înțeleg? spuse Lucky. Pe mine m-ai doborât, OK, dar cum ai reușit cu mamutul?

— He, he, he! râse Tom. Îmi știa punctul slab, sau punctul tare, depinde cum o iei.

— Ups! făcu Lucky, închizând ochii și simțind instantaneu un gust leșios în gură, ca și cum ar fi primit o lovitură în testicule. Unde-i e greu voinicului?

— Exact! confirmă Melissa. Și am dat cu poftă, pentru că apucasem să simt cum mă pipăie, înainte de a leșina. Am dat cu ură, completă ea.

— Las' că nu mă supăr eu din atâta lucru, o asigură Tom. O iau ca pe un flirt, ca pe un interludiu.

— Ia-o mai bine ca un semn de adio! se ofuscă Melissa.

— Și acum? întrebă Lucky, pentru a opri hârjoneala verbală a celor doi.

— Acum, șefii mei mi-au spus să colaborez cu voi și nu înțeleg de ce. Nu-mi inspirați prea mare

încredere, ca să fiu sinceră. Acționați cam din topor, după părerea mea. Fără supărare.

— Dar facem sex ca niște zmei! se grăbi agentul s-o asigure.

— Mă rog, nu am de ce să neg, însă aici este vorba despre o operațiune delicată, nu o incursiune la bordel, așa că…

— Eu sunt de acord să mă retrag, spuse Lucky, care începuse să se satureze de remarcile femeii. Țin să menționez că nu vreau să mă bag în problemele voastre de serviciu. Dacă situația e sub control…

— Tu s-ar putea să ne fii util, din câte am înțeles, spuse Melissa, punând cu un gest promițător mâna pe piciorul ascuns sub pătură al bărbatului. Încă nu știu cum, nu a catadicsit nimeni să-mi explice, însă se pare că ești într-adevăr dotat… hm, pentru acest gen de operațiuni.

— Adică eu nu sunt dotat? se înfurie Tom, care observase traiectoria insidioasă a mâinii Melissei.

— Și situația nu mai e deloc sub control, continuă Melissa, ignorând întrebarea agentului. Asasinatul de la sala lui Marie indică o mișcare necontrolată și inexplicabilă a șefilor lui Alberto Christian Ribshou. Presupunem că pregătesc sosirea unui transport masiv și concurența lui Martin, mai precis a tatălui acestuia, le cam strica planurile. În plus, Alberto chiar e plecat, cum v-am spus, așa că eu v-a trebui să mă duc după el. M-a chemat, semn că lucrurile se precipită.

— Dar tu nu ai doar un rol de… relații publice?

— Am diferite roluri, precizează Melissa cu subînțeles. Am reușit să-i câștig încrederea monstrului și nu mi-a fost ușor. De aceea am devenit disperată când am văzut legitimația lui Tom. Era să stricați totul.

— Atunci – interveni Lucky, care se simțea înzdrăvenit –, să purcedem în aventură. Columbia nu am apucat încă s-o vizitez.

• Capitolul 5 •

Cei trei se îmbarcară a doua zi pe înserate într-un Boeing uriaș cu destinația Bogota. Lucky se aștepta să i se confirme, după cum era obișnuit, viziunea în care o zărea pe Marie și pe asasin, undeva pe locurile din față, așa că încercă să nu se agite prea mult, pentru a nu fi observați. Totuși, ceva nu i se părea în regulă. În mod cu totul ciudat, în aeronavă nu observă nicio figură cunoscută, oricât se strădui. Să fi „văzut" o secvență eronată când fusese în transă?!

Zburau deja de vreun sfert de oră și Tom începuse să se foiască, întorcând capul după stewardese. Zărise cel puțin două care meritau toată atenția lui, dar jinduia după o a treia. Aceasta se prezenta ca fiind cam uscată după gusturile lui, dar observase că ea era cea care îi dădea mai clar de înțeles că „se poate, nu te teme!"

— Dar mai stai locului odată! se înfurie Lucky, încercând, în mod surprinzător și inutil, să adoarmă. Mai avem aproape șapte ore de zbor și vreau să mă odihnesc înainte de a ajunge la Bogota. Cine știe ce nebunie ne-o aștepta acolo.

— Măi, să fie! Unde ți-e spiritul de aventură? Unde ți-e dorința de a cunoaște oameni noi? întrebă agentul, cu gândul în cu totul altă parte.

— Să-ți spun ceva! Eu, cu cât avansez în vârstă, cu atât simt mai puțin nevoia de a cunoaște oameni noi. Mi-am făcut plinul la cunoștințe. Nu mai am loc în agenda telefonică. Am scris și printre linii și pe coperte și pe margini, peste tot. Nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni necunoscut, înțelegi? Din contră, aș vrea să mai retrocedez din cunoștințe. Să dau un anunț la ziar: donez lot important de relații din plictiseală. Să scap de ele cum scapi de săculeții de nisip prinși de marginea nacelei unui balon. Să le donez unui spital, ca pe cărțile vechi când faci curat în bibliotecă. Să curăț terenul. Să-i

păstrez doar pe cei indispensabili. Câți indispensabili? Câți să fie, te întreb, cam câți, hai?

— Nu știu Lucky, răspunse Tom absent, care începuse să flirteze cu stewardesa-scândurică și nu avea timp de ciudata schimbare de atitudine a nu mai puțin ciudatului său partener.

— Două, trei cunoștințe. Hai, patru. Maximum patru. Da, da! Doamne, să poți scăpa de toți cretinii, supercretinii și subcretinii pe care i-ai agățat pe tot drumul vieții până aici… Să te reverginezi. Să fii singur și necunoscut de nimeni. Dreptul la necunoștință, de asta am eu nevoie. „Vreau să vi-l prezint pe domnul…” Stop! Terminat! Tăiați! Nu vreau să-mi mai fie nimeni prezentat. Mi-l prezinți și se bagă-n viața mea, mă strigă pe stradă, mă bate pe umăr, mă știe… gata! Fără cunoș… tințe… mai bolborosi Lucky înainte de a adormi, cu gândul la insula lui Robinson Crusoe.

Dar Tom nu-l mai asculta demult. Se ridicase, îndreptându-se surâzător spre stewardesa cea uscată, care părea anticipat încântată de cunoștință.

— Ești drăguță să-mi arăți și mie cum se poate folosi toaleta, simultan, de către două persoane? se adresă el însoțitoarei de zbor, abordând surâsul numărul cincisprezece, pentru zborurile transatlantice. Poate o să vin o dată cu mătușa mea, care nu se descurcă singură, mai adăugă el și o prinse delicat de fese pe stewardesă.

— Sper să fiu și eu de față când o să se întâmple, spuse aceasta zâmbind la rândul ei și trăgând cu ochiul pentru a vedea dacă drumul e liber de privirile colegelor.

Îi deschise bărbatului ușa și, după o ultimă privire aruncată pe culoar, se furișă și ea înăuntru. Nimeri exact în brațele lui Tom, care o trase cu îndemânare și o urcă direct cu fundul pe mica chiuvetă. Apoi o prinse delicat cu mâna pe după ceafă și îi trase capul înspre el, astfel încât buzele să li se întâlnească. Nu zăboviră prea mult în

această poziție numărul unu și trecură spre delicatul joc de-a șerpii cu clopoței, limbile lor înlănțuindu-se precum două cobre ieșite din coșulețul fachirului.

În timp ce făceau schimb de amabilități de întâmpinare, Tom îi pătrunse cu mâna sus pe coapsă, până când întâlni bariera simbolică a unor bikini ce ar fi câștigat orice joc de-a v-ați ascunselea. Se gândi puțin dacă merită osteneala de a-i scoate, fiind nevoit să facă prea multe mișcări, așa că îi rupse. Pentru a preîntâmpina eventuale regrete, în același timp se lăsă să alunece în jos… până când ajunse cu capul între coapsele care îl înlănțuiseră. Femeia mirosea plăcut a zbor la mare înălțime. Își împinse limba brutal până când simți că i se smulge din gură. Apoi o retrase încet și începu să atingă, scurt și neregulat, cu vârful limbii, clitorisul care se umflase ca Potomak-ul după o lună de ploaie.

Semn că femeia se distra foarte bine, simți mâna ei tremurătoare cum îi trece din ce în ce mai haotic prin păr. Când văzu că nu mai era mângâiat, ci împins cu capul cât mai adânc, se ridică și începu din nou să o sărute pe buze. Nu mult, doar cât să facă trecerea spre sânii pe care vajnica zburătoare asistentă și-i dezgolise. Îi trecu cu limba peste sânul stâng, unde făcu două sensuri giratorii. Știa că gemenii sunt geloși și trebuie tratați cu aceeași atenție, așa că refăcu traseul și pe sânul drept. Îi plăceau regularitatea și seriozitatea, așa că făcu lucru ăsta până simți că e gata să se zgârie de sfârcurile întărite. Atunci o prinse cu mâinile pe sub fese și o ridică, schimbând locurile.

Tânăra înțelese aluzia și începu lent, apoi din ce în ce mai repede, să-i desfacă nasturii de la cămașă și să-i sărute pieptul. Apoi îi descheie prohabul și coborî cu aceleași sărutări, înconjurându-i membrul și plimbându-și limba de-a lungul acestuia, ca în cele din urmă să se concentreze dedesubtul testiculelor. Abia mai încolo se hotărî

să-l înghită pe de-a-ntregul, operațiune ce se dovedi mult mai dificilă decât se așteptase, datorită dimensiunilor impresionante ale agentului CIA.

— Așa ceva nu există! îngână stewardesa, în amintirea celui care văzuse pentru prima oară o girafă.

Se bucură ca un copil la primirea unei înghețate, însă își dădu seama că timpul până la aterizare s-ar putea să nu-i ajungă, poftele ei sexuale nefiind dintre cele care se sting ușor. În plus, mai trebuia să servească și dejunul, așa că renunță la o acoperire integrală a problemei, rezumându-se la o rezolvare parțială, cât să nu aibă dureri prea mari de gât. Când simți că rămâne fără corzi vocale, iar el e gata să se joace de-a Vezuviul cu Pompeiul, se ridică și se întoarse cu fața de la el, ca supărată.

Bărbatul o trase ușor de păr, însă ea nu mai avea răbdare. Trebuia să reușească într-un fel sau altul să o cuprindă toată în gură. Cu orice risc! O viață avea și aceea periclitată la fiecare zbor. Penibilul ăla de pilot, care avea o sculă ca o virgulă, putea greși butoanele în orice moment.

Se împinse cu forță, închizând ochii și spunând: Ommm! Ommm! În scurt timp reuși ceea ce își propusese, dar nu se bucură mult timp de această plăcere, că un orgasm devastator o cotropi pe nepusă masă, puternic precum un lac de acumulare ce sparge un baraj. Îi venea să strige, dar nu avea voie, mai ales ea, să stârnească panică în timpul zborului.

Tom își îndeplinise primul punct din planul său. Pentru cel de-al doilea avea nevoie de o altă poziție. O ridică pe fată, luând-o în brațe, iar ea își încolăci picioarele lungi și slabe în jurul taliei lui. Pe urmă, după ce se asigură că stătea bine înțepenită, începu să o penetreze cu forță, explorându-i interiorul înfierbântat și umed. Cum o mână îi era suficientă pentru a o sprijini pe stewardesă, cu cealaltă începu să o ciupească de sfârcuri și să i le răsucească în ambele sensuri.

Cu ochii închiși, ea își dăduse capul pe spate, ca bărbatul să-i poată masa țâțele mai bine. Îi ceru:

— Bagă-mi un deget în partea cealaltă! și își depărtă fesele una de cealaltă, astfel încât să poată fi pătrunsă cu ușurință.

Tom se execută imediat, iar ea își supse dinții fericită, gemând de plăcere.

Orgasmul agentului veni în scurt timp, după ce o trase pe fată înspre el cu toată puterea. Concomitent, își înfundă cât putu degetul în anusul ei și ejaculă, făcându-și „victima" să creadă că a fost răpită de extratereștri.

În același timp, Melissa, care observase retragerea strategică a colegului împreună cu stewardesa, deveni brusc pofticioasă. Pentru a-și ostoi patima, își introduse o mână între picioare și începu să-și frece cu conștiinciozitate blănița pufoasă care-i acoperea o mică parte din sex. Incursiunea ei avansă în câteva minute, Melissa zăpăcindu-și clitorisul de una singură, cu o abnegație demnă de o cauză mai bună. Dacă ar fi privit-o cineva cu atenție, nimic n-ar fi putut zări pe chipul ei impasibil, atât de bine știa să se prefacă. Doar buza de jos mușcată în momentul final și privirea tulbure, ca a unei drogate, ar fi putut să o dea de gol pentru câteva secunde.

Tom începu să se îmbrace, nu înainte de a o stropi cu apă pe proaspăta lui achiziție, spunându-i:

— Dacă ți-a plăcut – o mângâie el ocrotitor pe creștet –, povestește-le și celorlalte. Mai avem câteva ore bune de stat cu capul în nori. Deocamdată, aș bea un pahar de whisky cu tine, după perdeaua asta a voastră.

•

Lucky nu înțelegea cum ajunsese să stea lângă frumoasa Melissa, căreia i se rezervase un loc ușor lateral, din dorința ei expresă. Știa probabil, săraca, pericolul care ar fi pândit-o dacă ar fi nimerit, de-a lungul multelor ore de zbor, lângă

năvalnicul și nestăpânitul Tom. Și ăsta nu era singurul lucru pe care nu-l înțelegea. De pildă, nu-și dădea seama de ce agenta părea ușor transfigurată, de parcă urmărise în direct producerea unui film XXX.

Deodată începu să-i sufle cuvinte calde în ureche, în timp ce mâna îi alunecase cu determinare spre nedumeritul său membru de onoare, programat pentru un somn transcontinental neîntors. Constată și lipsa de la post a mărețului Tom, dar asta nu-l îngrijoră prea mult. Își amintea ca prin vis că acesta își exprimase din start dorința de sex la peste zece mii de metri înălțime, conform unei promisiuni pe care o făcuse, pare-se, tatălui său.

— Melissa, ne vede lumea! încercă el, pe un ton total neconvingător, să o îndepărteze pe focoasa agentă.

— Lasă, că mă ascund sub pătură, ca atunci când eram mică și mă piteam de monstrul aflat sub pat, răspunse ea.

Masturbarea de mai devreme nu avusese decât darul de a o excita și mai tare decât fusese la început.

— Doar că acum o să mă ascund împreună cu monstrul tău, dacă ai așa ceva, mai preciză ea, înainte de a-și pune planul în aplicare.

Înainte ca Lucky să comenteze pertinent dorința noii sale partenere, simți cum mâna ei expertă îi scoate la aer vergeaua carnală, din învelișul călduros al pantalonilor săi de firmă. Apoi o văzu, încă surprins de rapiditatea cu care se derulau secvențele, cum se bagă repede sub pătura care îi acoperea picioarele, la fel ca struțul ce își ascunde capul în nisip. În secunda următoare simți o aspirație năprasnică și se temu ca pătura să nu dispară și ea, ca într-o gaură neagră.

Lăsă nedumerirea la o parte și strecură o mână lacomă peste fesele expuse ale Melissei, ridicându-i fusta și expunând luminii slabe a neonului de

serviciu carnația bronzată și strălucitoare a femeii. Mâna i se contură, cu de la sine putere, pe rotunjimile perfecte și se insinuă pe lângă șnurul debil al bikinilor, în acea zonă fierbinte și gata umezită a intimității.

Melissa făcuse saltul în necunoscut, luând aer în piept precum salvatoarele din Baywatch înainte de a înota pe sub apa înțesată de camere de filmat.

Tocmai când Lucky se pregătea să renunțe la orice control și să fixeze cu obstinație plafonul avionului ce traversa, conform televizoarelor plasate pe culoar, una dintre junglele Americii de Sud, o smucitură puternică îl scoase din starea de grație. Aeronava începu să trepideze atât de puternic, încât agenta scoase capul buimacă de sub pătură, lividă, semn că se înecase și că aerul refuza să-i mai oxigeneze creierul.

Lucky vru să-i acorde primul ajutor, deși cea mai mare nevoie de ajutor părea s-o aibă pasărea de fier, care se zbănțuia haotic la mai mult de zece mii de metri deasupra nivelului mării. Și, ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, peste scaunul lui năvăli ca o furtună Tom, cu șlițul descheiat și cu celebra lui enormitate atârnând neajutorată. Ceea ce însemna, fără doar și poate, că stewardesa îl mai servise cu o felație, în timp ce el se delecta cu paharul de whisky sec.

— Am dat-o în bară! șuieră malacul, denunțând o lipsă acută de aer.

— Ce-i cu voi, frate?! izbucni Lucky furios. Toți vă pierdeți respirația deodată, adăugă el, făcând un semn din cap înspre chipul vinețiu al lui Melissa.

— Uau! se opri deodată din agitație Tom. O mică felație colegială în al nouălea cer… Asta da solidaritate, felicitări!

Lucky rămase din nou uimit de puterea cu care amicul său lăsa baltă orice activitate, atunci când venea vorba despre năstrușnicii sexuale.

— Hello, trezește-te și încheie-te naibii la șliț! îl îmboldi Lucky. Ce se întâmplă? În ce bară ai mai

dat de data asta?

Pasagerii începuseră deja să intre în panică. Una dintre stewardese se agita precum o muscă fără cap, încercând să convingă lumea, ca de obicei, că nu este niciun pericol. Ar fi fost indicat, pesemne, să încerce mai întâi să se convingă singură de lucrul acesta, întrucât spaima care îi schimonosise chipul făcea mai mult rău pasagerilor decât tangajul din ce în ce mai puternic al avionului.

— He, he! râse strâmb Tom. Mă știi doar. Am dat puțin la pește, la toaletă, cu o scândurică de-asta volantă. Dar focoasăăă, pe cinstea mea!

— Oricât de sălbatic ai fi tu – îl întrerupse Lucky, mai mult zbierând ca să fie auzit, în vălmășagul de voci ce se ridica dinspre ceilalți călători pe calea aerului –, nu te flata! Nu poți provoca o catastrofă aeriană dând din buci, asta e sigur.

— Pe cât punem pariu? îl înfruntă Tom, mefistofelic. Dar dacă partenera e nevasta comandantului? De asta ce mai zici?

Lucky nu mai zicea nimic, stupefiat de caraghioasa și tragica situație în care se aflau.

— Și… și dacă el tocmai vrea să meargă ca omul la baie… de unde nevasta lui tocmai scoate capul în timp ce eu o pătrund frenetic pe la spate? Și dacă el, conform noilor norme de securitate, are și un pistol pe care, prostul, nu-l ține în habitaclu, așa cum trebuie, ci la brâu, fiind un fan al filmelor cu John Wayne?

Din nefericire, aeronava nu părea să mai aibă răbdare ca Lucky să poate răspunde acestui întreg șir de întrebări, retorice, ce-i drept, și începu să plonjeze hotărât spre hăul negru ce se isca sub ei. În panica de acum generalizată și apoteotică, ce-i cuprinsese pe toți pasagerii, Lucky se trezi lipit de scaunul din față, din cauza vitezei cu care avionul se îndrepta spre sol. Pe culoar alunecau diverse obiecte scăpate din locurile în care de regulă se

țineau bagajele de mână. După câteva secunde se auzi un strigăt de o intensitate și mai mare.

Lucky percepu o năduşeală puternică pe şira spinării și simți cum mintea i se proiectează brusc afară din corp. Ceva mai târziu se trezi cu dureri groaznice de cap, printre trupuri sfârtecate, cu miros puternic de fum în jur și cu arome discrete de carne prăjită pe un grătar încins.

Privi în jurul lui, oarecum de la înălțime, și văzu corpul imens al lui Tom zăcând fără suflare sub el. Deasupra se afla Melissa Tower, plină de sânge și aparent fără suflare. Pe sub fusta sfâșiată nu se putu opri să nu observe coapsa tare și apetisantă a femeii, acum brăzdată de două tăieturi adânci. Celălalt picior îi stătea răsucit nefiresc, iar oasele străpungeau puțin pielea bronzată și năclăită de sânge. Tom avea o figură cadaverică și i se păru ciudat că îi poate observa atât de bine trăsăturile, în lumina palidă a flăcărilor mocnite din jurul lui. Un fir gros de sânge i se prelingea din tâmpla dreaptă, iar altul i se ițea timid în colțul gurii.

Vru să se ridice, însă îi fu imposibil.

Apoi se simți tras cu forță într-un vârtej luminos verde-albăstrui și părăsi din nou scena de coșmar, care rămase rapid undeva sub el, învăluită de lumina orbitoare ce-l trăgea în sus.

După revelație deschise ochii și reveni în alt coșmar, de data asta într-unul real.

Se afla din nou în avion, înconjurat de un zgomot infernal. Tom îi trăgea de zor palme, când lui, când Melissei, înjurând disperat.

— În sfârșit! strigă acesta când îl văzu pe prietenul său deschizând ochii. Nu-mi ajungea leșinata asta, trebuie să mai trag și de tine.

— Repede! se trezi Lucky strigând, ia-o pe Melissa și duceți-vă spre coada avionului! O să ne prăbușim.

— Ce spui, Frantz! Și eu care credeam că ne jucăm de-a „Top Gun”, tu fiind Tom Cruise, firește.

Dar ultimele vorbe nu fuseseră rostite dintr-o poziție gânditoare. Tom o și înșfăcase pe Melissa, care începea să-și revină din sufocare, o aruncase pe umăr ca pe un covor și se îndrepta voinicește spre locul indicat de Lucky. Traseul nu era dintre cele pe care să le faci în orele de promenadă, deoarece înclinația avionului devenise amețitoare. Pe deasupra, culoarul era înțesat de obiecte de cele mai ciudate forme și dimensiuni, fiind alunecos din cauza diverselor lichide, care provenite din sticle, care din stomacurile răscolite ale pasagerilor.

Lucky se aruncă – fără să știe exact de ce – în direcție opusă, încercând să ajungă la cabina piloților. Drumul era mult mai ușor, dar la fel de primejdios. Din această cauză nu reuși să ajungă acolo în poziție bipedă, ci mai curând ca un puc de hochei lovit cu forță de Wayne Gretzky.

În cabina piloților, lucrurile nu stăteau deloc mai bine, ceea ce oricine ar fi putut bănui cu ușurință. Copilotul zăcea culcat, lovit în cap de un extinctor desprins din locul în care fusese proiectat să stea, pentru orice eventualitate. De asemenea, navigatorul era la fel de lipsit de cunoștință, fiind prăbușit peste butonașele pe care trebuia să le vegheze, iar comandantul era împușcat în abdomen, arma pe care într-adevăr o purta la centură descărcându-se și sfârtecându-i intestinele.

Se repezi la pilot, îl aruncă într-o parte de pe scaun, apucând mansa și trăgând disperat de ea. Avionul se cabră puțin și începu să își revină în poziție orizontală. Din nefericire, intervenția lui Lucky se dovedi gestul de tardivă. Tocmai când se relaxase puțin, mulțumit de soluția la care ajunsese și pe care o credea mulțumitoare pentru moment, zări în fața lui, năpustindu-se spre el cu o viteză amețitoare, două vârfuri obraznice ale unui munte masiv. Apucă din nou mansa și încercă să îndrepte avionul cu botul în sus, pentru a reuși să survoleze cei doi sâni uriași de piatră ce-l sfidau aruncându-

se înspre el. Avionul uriaș nu avea însă o manevrabilitate suficientă pentru o asemenea tentativă și se înfipse vijelios printre cele două culmi, ca un penis printre sânii voluptoși ai unei prostituate nesătule. Aripa stângă lovi năprasnic stânca dură, iar o flacără puternică izbucni în noapte.

Lucky fu proiectat cu capul în geamul carlingii și își pierdu cunoștința.

• Capitolul 6 •

Aburii dimineții se înălțau nesiguri deasupra junglei. O pasăre de noapte țipă strâmb și Lucky se trezi tresărind, ca și cum ar fi auzit strigătul de întâmpinare a soarelui lansat de un cocoș de munte. Prima senzație nu fu cea de durere, ci de agasare. Era acoperit de sânge închegat și de mii de insecte ce lipăiau cu poftă obrazul brăzdat de o tăietură ce pornea din tâmpla stângă, ca să se oprească în zona maxilarului drept. Constată că nu își poate deschide ochiul drept și se sperie, pentru moment. Apoi își dădu seama că era din cauza sângelui închegat. Apucă mecanic un șomoiog de iarbă umedă și se șterse. După câteva curse hotărâte cu acest tampon natural simți că pleoapa i se eliberează. Ce văzu cu ambii ochi nu era de natură să-l facă să se bucure prea tare de această ultimă reușită. De jur împrejur, bucăți calcinate de metal se îmbinau sinistru cu fragmente de trupuri umane. Se ridică anevoie în picioare, dar totuși se ridică.

— Tom, Melissa! strigă el, dar glasul pe care-l auzi părea să nu-i mai aparțină.

— Mai încet, frate, că și așa mă doare capul de parcă aș fi băut un galon de tequila cu bere.

— Tom! izbucni Lucky bucuros, ca și cum nu și-ar mai fi văzut colegul de o mie de ani. Trăiești!

— Ba bine că nu, se auzi din nou glasul de undeva din dreapta lui. Mă rog, bănuiesc că da. Însă n-aș băga mâna-n foc.

Lucky se îndreptă – în ceea ce se dorea o mișcare rapidă, în fapt o penibilă târâială bipedă – în direcția din care se auziseră remarcile amare ale colegului său. Îl găsi pe acesta întins printre rămășițe de fuzelaj, acoperit de trupul inert al Melissei, ca de o pătură prea mică. Fu bucuros că viziunea lui nu se îndeplinise și se felicită în gând pentru inspirația de a nu fugi împreună cu cei doi

spre coada avionului, așa cum îi dictase instinctul de conservare.

Tom se ridică greoi, încercând să fie cât mai grijuliu cu trupul Melissei, care părea cel mai puțin afectat de accident.

— Trăiește? întrebă Lucky îngrijorat, punându-i degetele pe gât pentru a-i lua pulsul.

Pielea femei era caldă și moale. Sub epidermă se putea simți pulsând viața, un pic mai molcom, dar constant.

— Mai curând e leșinată, aprecie el. Slavă Domnului! Cred că i-ai salvat viața, se întoarse el înspre Tom. A căzut pe cărnurile tale, iar șocul a fost amortizat. Acum, de ce ai scăpat și tu, ăsta e un cu totul alt mister…

— Dar tu? se simți agentul oarecum ofuscat de tonul ușor ironic al prietenului său.

— Eu? Nu știi că sunt nemuritor! Trebuie să mi taie capul ca să dau colțu'. După douăzeci de ani de comă, cred că sunt incapabil de sfârșituri bruște. În orice caz, de durut mă dor toate, poți să stai liniștit din acest punct de vedere.

— O să mai trăncăniți mult? se auzi vocea stinsă a Melissei. Ne aflăm în mijlocul junglei, se pare că suntem singurii care am scăpat din această tragedie, iar voi trăncăniți în loc să vedeți cum putem scăpa de aici. Halal oameni de acțiune…

— Începe să-mi pară rău că i-am amortizat șocul, reacționă Tom, înciudat. Chiar îmi lipsea cicăleala unei muieri după un accident de avion.

— O nenorocire nu vine niciodată singură, îi asigură Lucky, mai în glumă, mai în serios, cu ochii fixați undeva în spatele celor doi certăreți.

— Nenorocirea sunteți voi și neputința voastră! le strigă Melissa, ridicându-se cu greu.

Dar își dădu imediat seama că Lucky nu se referise la ea, ci la ceva la care acesta privea insistent. Întoarse privirea și zări trei arătări ciudate, desprinse parcă din filmele etnologice din anii '40. Erau trei bărbați, după cum se putea cu

ușurință observa la prima vedere, întrucât nu se sfiau să-și expună organele genitale pe sub cordonul de iarbă care le înconjura pântecele țuguiate. Aceștia păreau mai mult stupefiați decât agresivi, așa cum se sprijineau în niște sulițe subțiri, de ale căror vârfuri spânzurau pene ce păreau cam jumulite.

Tom duse mâna din reflex la centură, apoi își aminti că nu avea voie să urce în avion cu arme la el. Apoi căută din ochi un obiect care i-ar fi putut fi util într-o eventuală altercație cu aborigenii sau ce-or fi fost ei.

— Nu mai fi așa de agresiv fără motiv, că mie îmi par mai speriați decât noi, încercă Melissa să-l calmeze pe uriaș.

— În orice caz, excitați sigur nu sunt, aprecie și Lucky, apropiindu-se prudent de cei trei.

Începu să se exprime prin semne, încercând să îi liniștească pe cei trei, care făcuseră câțiva pași înapoi, ridicându-și sulițele de la pământ, ceva mai amenințători ca înainte.

Melissa înțelese că figura lui Lucky, care era plină de sânge și tăiată destul de serios, nu era în măsură să calmeze situația, așa că îl prinse pe acesta de cot. Începu ea să înainteze, vorbindu-le bărbaților calm și cald în același timp. Sălbaticii păreau liniștiți de acea apariție înaltă, dar totuși feminină, prea puțin asemănătoare cu arătările pe care le lăsaseră acasă ca să îngrijească de plozi. O lăsară să se apropie în timp ce își adresară unii altora niște sunete scurte, părând să-și planifice următoarele mișcări.

Când Melissa ajunse în imediata lor proximitate și îl prinse pe unul dintre ei de mână, acesta zâmbi tâmp și o apucă, fără prea multe complexe, de sânii care îi străbăteau destul de lejer cămașa sfâșiată.

— Ha, ha, ha! începu Tom să râdă, înveselit. Sunt de-ai mei, urâțeniile dracu'! Și eu, care îi credeam sălbatici…

•

Ajunseră în cele din urmă în „sat”. Drumul fusese obositor și ei se dovediseră mai afectați fizic decât crezuseră a fi. Pierduseră ceva timp și cu răscolirea rămășițelor avionului, în speranța că, dacă nu găseau supraviețuitori, măcar ceva lucruri utile să ia cu ei. Nu avuseseră noroc, însă Tom observase, cu bun simț, că nu ar fi corect să se vaite de lipsă de noroc, în condițiile date.

— Când aterizezi forțat cu un avion… deși chiar termenul de aterizare mi se pare destul de forțat… și scapi cu câteva zgârieturi, nu cred că te mai poți plânge de lipsă de noroc. Indiferent ce urmează să ți se întâmple.

Cei trei băștinași erau cu desăvârșire absorbiți de formele opulente ale blondei și se dovediseră extrem de cooperanți, mai ales după ce pățiseră „rușinea” de a intra simultan în erecție, lucru care îi înveselise teribil.

Erecția colectivă nu o lăsase indiferentă nici pe Melissa, care era ușor îngrijorată de faptul că nu găsise niciun ciob suficient de mare, în care să se privească cum arată după impact. Așa că trebui să se mulțumească cu o bucată de fuzelaj bine lustruită, care nu fusese carbonizată.

După ce o ironizaseră copios, când realizaseră care era obiectul pe care îl căuta înfrigurată printre rămășițele avionului, Lucky făcuse remarca:

— O mai bună oglindă cred că nu găseai. Nici mama Albei ca Zăpada nu s-ar fi putut declara mai mulțumită de atât.

„Satul” se compunea din câteva colibe, mai mult sau mai puțin pătrate și așezate toate într-un șir paralel cursului unui torent. Unele dintre ele păreau locuite, după cum o dovedeau hamacurile din sfoară de bumbac înnodată, agățate între stâlpi.

Băștinașii, care mai numărau încă vreo duzină de bărbați și cam tot atâtea femei, plus o mulțime zbuciumată și gălăgioasă de copii și diverse orătănii, se strânseseră în jurul lor. Scoteau sunete

ciudate, despre care nu se putea afirma cu tărie că sunt de furie sau de mirare. Din când în când îi amenințau cu sulițele lor subțiri ca niște bețe de chibrit, mai mult preventiv decât cu intenții sângeroase. În realitate, ei erau fascinați de zdrențele care atârnau pe cei trei picați din cer.

— Ce-i mă, piticanie? se zborși Tom la unul care se apropiase prea mult de el și începuse să-i pipăie mirat cămașă pătată de sos. Nu ai mai văzut țoale elegante?

— Tom, eu, în locul tău, i-aș da-o, îl sfătui Lucky, zâmbind discret. De fapt, în locul tău nici nu aș purta-o, dar asta e altă poveste.

Agentul se împotrivi la început, decis să nu cedeze nimic din prețioasele lui straie pe care se puteau citi cu ușurință meniurile ultimelor zile, poate chiar săptămâni. Însă localnicul devenise prea insistent. Îi întindea sulița, nervos și scotea sunete ascuțite.

— Oare când o să-ți dai seama că-ți propune un schimb? interveni Melissa cu o voce plictisită. Chiar atâta ești de greu de cap?

— Cămașa mea contra vieții mele, sau ce?

— Cămașa ta contra suliței, pal! se înfurie și Lucky. Eu cred că e un schimb extrem de echitabil. Cămașa ta nu poate folosi decât cel mult la rememorarea ultimelor locuri unde ai mâncat. Cu sulița s-ar putea să faci ceva util, având în vedere că nu avem nici cea mai mică posibilitate de apărare.

În cele din urmă Tom acceptă, nu fără să înjure copios, dar pe un ton egal. Acum stătea și cântărea disprețuitor bucata de lemn obținută la schimb, întrebându-se dacă poate folosi într-adevăr la ceva, în afară, poate, de altoitul copiilor obraznici.

Nici ceilalți doi parteneri nu beneficiară de un alt tratament.

Lucky nu așteptă prea mult să accepte schimbarea cămășii și cravatei lui Armani contra unui cuțit rudimentar, cu mâner de lemn scrijelit.

Cu Melissa însă, problema nu stătuse la fel de simplist. „Doamnele” tribului voiau hainele din partea de sus ale agentei, iar „domnii” pe cele din partea de jos. Abia după ce femeia acceptă să renunțe la taiorul său, oricum extrem de zdrențuit și de murdar, și la bluza sa mulată, cei trei putură să constate că masculii nu erau interesați de haine, ci erau extrem de dornici să pipăie ce se găsea dedesubt.

Unul mai hotărât, care părea și un fel de lider, probabil președintele în funcțiune, chiar îi propuse lui Tom un schimb considerat extrem de avantajos de către el. I se adresase acestuia, datorită dimensiunilor lui și îl considerase, probabil, șeful micului grup de nou veniți.

Văzând că Melissa Tower își arată colții de câte ori încerca să pună mâna pe ea, apucă furios două femei dintre cele care îi înconjurau și strigă scurt câteva nume, apropiindu-se mândru de agent. Imediat, în jurul lui apărură și trei puradei la o vârsta destul de fragedă, însă apropiindu-se de anii la care puteau fi considerați aproape bărbați. Șeful începu să gesticuleze vioi, lăsând să se înțeleagă faptul că dă toată această populație în schimbul lui Melissa.

Lucky înțelese primul oferta și începu să râdă, în ciuda tensiunii care se acumulase în jurul său.

— Eu aș accepta schimbul în locul tău. Nu știu dacă pe ăștia mici ți-i oferă pentru o relație sexuală, deși înclin să cred că da, însă „fetele” nu arată de nefolosit. În schimb, din câte știu, Melissa nu pare utilizabilă de către „măreția ta”.

— Hei! – răbufni nervoasă cea dorită cu atâta insistență de întregul trib –, pe mine mă întreabă cineva ceva! Eu nu am dreptul la cuvânt? Voi sunteți cu mine sau cu ei, în cele din urmă?

— Eh, spuse Tom. Aici se pare că nu au pătruns drepturile tale civile. Sincer, însă, aș înclina să te păstrez. Eventual, le luăm și pe astea două, că par să aibă carnea tare pe ele. Iar în schimb aș putea să

nu-i sucesc gâtul ăstuia care începe să mă calce pe nervi.

Terminând de rostit aceste cuvinte, îl apucă cu o mână pe agitatul lider de gât și îl ridică în aer, ca pe o furculiță. Tribul începu să se agite, iar bărbații se grupară fioroși, agitându-și amenințători sulițele subțiri. În acest timp șeful lor atârna aproape inert la extremitatea brațului încordat al lui Tom, începând să capete la chip o culoare verzuie.

Atmosfera devenise foarte tensionată, dar și amuzantă în același timp.

— Lasă-l, dracului, jos! strigă Lucky. Poate ajungem la o înțelegere. Vreau să plec întreg de aici nu am chef de război cu tribul curului meu!

Tom se uită la el, privi la grupul de războinici, apoi, cu o mișcare scurtă, îl prăvăli pe nefericitul lider peste ei, iscând o prăbușire ce amintea de bowling. Fără să-i lase să se dezmeticească, se aruncă și el deasupra, într-un plonjon cum se poate vedea numai pe stadioanele de fotbal american.

Războinicii pirpirii îl urmăriră venind spre ei cu groază în ochi. Aterizarea fu decisivă. Înțelegând că zarurile fuseseră aruncate, Lucky și Melissa nu stătură nici ei degeaba și se repeziră spre grupul ce se pregătea pentru o luptă pe viață și pe moarte. Nu avură însă nimic de făcut.

Războinicii fuseseră deja reduși la tăcere. Simpla cădere a uriașului peste grupul deja zdruncinat de precedenta aterizare a liderului lor, îi scosese din funcțiune pe șase dintre ei. Restul căzuseră aproape instantaneu sub loviturile precise de pumni și picioare ale agentului.

Acum, făceau eforturi de a se ridica din praf, în timp ce femeile tribului îl înconjuraseră – scoțând sunete semănând a osanale – pe atotputernicul Tom.

— Se pare că a apărut un nou șerif în oraș, conchise Lucky, în timp ce îi ajuta de nefericiții bărbați ai tribului să se repună în poziție verticală.

•

Situația se calmase cu ușurință în urma extraordinarei demonstrații de forță a lui Tom. După ce refuzase cu grație avansurile femeilor din trib, cel puțin pentru moment, malacul îl strânsese în brațe pe șifonatul lider și îi ridicase mâna dreaptă în sus, ca la box, încercând să dea de înțeles că nu e cazul să se recurgă la alegeri anticipate.

— Șeful vostru e un obsedat curajos! strigase el, cu o voce care răsunase ca un clopot în noapte. Merită în continuare supunerea voastră. Și noi am avut unul la fel, pe nume Clinton. Poate ați auzit de el, poate nu. Și el a rămas în continuare. Iar ceea ce e bun pentru Statele Unite ale Americii, e bun pentru întreaga planetă. Cel puțin așa ne-au învățat pe noi la școală.

Melissa și Lucky urmăriseră cu un haz enorm reînscăunarea celui ce se dovedise a avea un asemenea corespondent în lumea civilizată.

În ciuda victoriei și a gestului său mărinimos, Tom nu încercă să profite prea tare de noul său statut. Se duse și se trânti fără multe fasoane într-unul dintre hamacuri, scoțându-și tacticos o țigară și aprinzând-o cu un aer de extremă satisfacție întipărit pe figură. Unul dintre bătrânii care se uitau la el ca un inginer la statuia lui David, începu să strige furios, văzând ceea ce face malacul: ianepit! ianepit!

Până să realizeze agentul care era problema, bătrânul se și repezise și îi smulsese, cu o mimică de total dezgust, țigara din gură, aruncând-o pe jos și călcând-o în picioare.

— Ia te uită! se minună Tom, abținându-se să nu-i trăsnească o torpilă de dreapta aschimodiei. Până aici au ajuns ăia cu campaniile antitabac?

Se uită atent în jurul lui, încercând să găsească pe cineva care să-l susțină în uimirea lui, dar observă că deja nu-l mai băga nimeni în seamă. Melissa găsise în sfârșit un bol mare cu apă și era extrem de ocupată să își aranjeze părul, iar Lucky

„discuta” aprins cu unul dintre cei care îi aduseseră în sat, pe marginea unui subiect misterios.

Agentul se hotărî să ia și el taurul de coarne, apropiindu-se hotărât de o ființă ce părea să fie femeie, deși atributul i se părea uriașului destul de exagerat. Îi arătă, cu un gest pe care îl crezu suficient de sugestiv, burta lui. Începu să și-o frece cu gesturi circulare și să arate cu degetul celeilalte mâini înspre gura deschisă.

Femeia îi privi ușor temătoare la început, apoi păru să-și dea seama despre ce era vorba și îl apucă bucuroasă de mână, trăgându-l înspre una dintre colibe.

— Hei! reacționă Tom, neliniștit. Cu tot respectul, presupun că ești un exemplar superb printre ai tăi, dar mie îmi e prea foame ca să-mi ardă de sex. Și, în plus – nu te supăra! – tocmai am supraviețuit unui accident de avion. Știi, pasărea aia mare care a căzut din cer.

Femeia însă nu păru impresionată de scuzele încurcate ale bărbatului. Intră în colibă și reveni cu o secure scurtă în mână.

— Hei, stai puțin! începu bărbatul să se teamă de urmări. La o adică, nu arăți așa rău, și poate că m-ar remonta mai mult o giugiuleală în pampasul ăsta decât niște curcan fript. De ce nu?

Femeia îi zâmbi cu întreaga gură, dezvăluind un șir de dinți galbeni și ascuțiți, dintre care doi lipseau. Se îndreptă hotărâtă spre jungla din jurul satului. O lovitură de secure dezgoli mii de canale săpate în trunchiul unui copac cu aparență de fosilă. În fiecare se zvârcolea scârbos câte o larvă mare, gălbuie, semănând cu viermii de mătase.

— Koro, koro! strigă ea înspre Tom, îndemnându-l să se servească liniștit.

Malacul stătu în cumpănă un moment, neînțelegând de fapt ce voia femeia de la el. Aceasta păru să priceapă motivul reținerii malacului. Cu un gest sigur apucă cu mâna stângă o larvă și o decapită scurt. Apoi o băgă bucuroasă

în gură și începu să facă mimica unui om extrem de încântat.

— Să înțeleg ca sunt puține șanse să găsesc niște costițe de porc primprejur, realiză Tom, în cele din urmă, manevrele femeii. Presupun că nu e otrăvitor, dacă ești așa încântată. În fond, când te afli la Roma, faci ca romanii…

Apucă și el un vierme gălbui și îi aplică o lovitură fatală. Din trupul lui ieși o grăsime albicioasă, pe care o gustă prudent, nu fără ezitare. Avea consistența și finețea untului, la care se adăuga savoarea laptelui de cocos.

Deja se simțea ghiftuit, după ce mâncase cu poftă câteva kilograme de koro delicioși, când auzi zarvă mare venind dinspre centrul satului, cam din locul unde Lucky „conversa" cu cel ce rămăsese, grație mărinimiei lui, șeful micuțului trib. Se ridică repede, speriind-o pe femeia care îl privea stupefiată, uimită de cantitatea de viermi pe care reușise uriașul s-o înghită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, de îndată ce ajunse în apropierea celor doi.

— Știi că ne văitam că nu avem noroc? răspunse Lucky cu o altă întrebare.

— Parcă lămurisem că e un fel de-a spune, având în vedere de ce am scăpat.

— Bine, bine! Altceva vreau să zic. Inuit spune că în apropiere e o tabără de oameni albi ca și noi.

— I-auzi, mormăi Tom. Deja s-au făcut prezentările? Pe mine de ce nu mă anunță nimeni?

— Tu auzi ce spun eu? O tabără de albi, în apropiere! Ție de prezentări îți arde?

— Mare lucru! nu păru impresionat gigantul. M-aș fi mirat să aud că nu e niciun om alb de jur-împrejur pe mai multe mii de kilometri. Unde dracu' nu-s oameni albi? Dar tot nu înțeleg de ce v-ați luat la ceartă.

— Spune că-s foarte răi și periculoși și că nu ne lasă să mergem acolo.

— Hm! făcu Tom. Nici asta nu mă prea miră. Și nu o să stau acum să mă gândesc de unde dracului ai înțeles tu toate astea, din sunetele astupate pe care le scot aborigenii pe gâtlej. Dar, în fine. Totul e bine când se termină. Presupun că nu vrei să plec după omul alb tocmai acum? Nu de alta, dar m-a luat un somn teribil și sunt cu stomacul plin.

Lucky rămăsese interzis de reacția prietenului său, gândindu-se că acesta încă îi putea rezerva multe surprize, deși fusese sigur de contrariu.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cu glas scăzut. Presupun că ai dreptate. Să dormim mai întâi. Oricum e deja noapte, iar Inuit nici nu se gândește să ne conducă acolo ziua, darămite acum.

Însă Lucky nu avea chef de somn, din cauza celor pe care tocmai le aflase, după o epuizantă discuție bazată pe gimnastică și mimică. Se simțea amorțit de oboseală și totuși refuza să accepte că ziua se încheiase pentru el. Un sentiment ciudat îl stăpânea, spunându-i că nu e vremea de dormit, că se mai pot încă întâmpla multe lucruri ciudate și pe care nu ar fi bine să le rateze. Așadar, începu să se învârtă prin gruparea de colibe pe care o intitulase, în lipsa de ceva mai bun „sat”.

Deși noaptea pusese stăpânire de-a binelea pe junglă, zgomotele păreau să se întețească, în loc a se potoli.

Oare pe unde o fi aterizat frumoasa Melissa Tower, se gândi el, apoi își dădu seama că termenul folosit nu era cea mai fericită alegere în contextul recentei lor prăbușiri. Ținea minte că ultima dată o văzuse aranjându-și părul. Se gândi că era foarte posibil să fi continuat cu eforturile de „înfrumusețare”.

Trebuie s-o caut pe lângă apă, se gândi el, ușor îngrijorat. Precis s-a dus la îmbăiat și a avut probleme. Cum de am uitat de ea?

Vru să-l ia cu el pe Inuit, însă constată că și acesta dispăruse. De fapt, cuprins de tot felul de gânduri, nici nu observase cum satul se golise

treptat de săraca lui populație. Numai dintr-una din colibe răsuna un sforăit înfiorător, ce acoperea urletele sălbăticiunilor din junglă. Desigur, nu era altul decât partenerul său.

Dacă încă nu a ieșit nimeni furios ca să-l omoare fiindcă nu poate dormi, înseamnă că satul chiar s-a golit. Hm! își spuse el, îngândurat.

Se roti dezorientat, încercând să își reamintească direcția din care veniseră. Cu o oarecare precizie deduse că intraseră pe „poarta" de nord a „metropolei", deci aceea era o direcție pe care nu avea rost să o mai verifice. Drept urmare, porni la întâmplare în direcția opusă.

Jungla devenea extrem de deasă aproape imediat ce ieșea din raza luminișului. Înainta cu greu prin vegetația luxuriantă. Luna, ce se întrezărea din când în când printre vârfurile copacilor înalți, arunca o lumină nefiresc de albă, colorând pestriț încolăceala de ierburi, arbuști și copaci.

Observă o potecă, semn că era un drum folosit de băștinași, pentru a ajunge într-un loc anume. Porni cu un sentiment de nesiguranță în suflet. Nu avea niciun instrument de autoapărare asupra sa, în afară de cuțitul necăjit pe care îl primise în schimbul hainelor și cu care n-ar fi reușit să se apere de animalele ce i-ar fi putut sări în spate. Se aplecă și apucă o bucată mai noduroasă de lemn. O cântări nemulțumit în mâini.

Pentru gâze cred că e bună, se gândi el. Sper să nu vină animale mai mari.

Se îndepărtase binișor de adunătura de colibe, când i se păru că aude un zgomot de altă factură decât cele cu care începuse să se obișnuiască deja.

Sunetele, ca o incantație, veneau de undeva din dreapta. Se grăbi să ajungă cât mai aproape de ele.

Zări o înjghebare de paie și trunchiuri de copaci. Era o incintă relativ mare în comparație cu cele care formau satul lui Inuit. Se apropie prudent, până ajunse chiar lângă ciudata construcție. Nu găsi nicio intrare, așa că îi dădu ocol.

Avea forma unui stadion de fotbal, perfect oval și cu un început de copertină, ca pentru a apăra tribunele de ploaie. Însă continua să nu prezinte semnele unei intrări. Își apropie ochii de împletitura savantă a construcției. Era atât de deasă și de bine strânsă, încât se văzu nevoit să forțeze cu cuțitul o fantă printre lianele încolăcite în jurul miilor de crengi ce alcătuiau pereții „fortăreței".

Ceea ce văzu, îl lăsă complet fără grai.

În mijlocul îngrăditurii era aprins un foc imens, asemănător cu cele făcute în taberele de cercetași. Lucru care îl surprinse, pentru că își închipuise că oamenii lui Inuit ignoră secretul focului, având în vedere că nu zărise nici urmă de vatră în tot satul.

Se pare că îl cunosc, însă rezervă acest procedeu – banal pentru noi – în scopuri speciale, se gândi el, în timp ce se străduia să mai facă o gaură pentru a privi mai bine ciudatul ritual ce părea să se găsească la început. Întreaga populație era prezentă acolo, mai puțin animalele.

Câțiva dintre cei ce căzuseră secerați de pumnii lui Tom, cu câteva ore mai devreme, se căzneau acum din greu să lovească, la rândul lor, niște tuburi înalte de lemn peste care prinseseră bucăți de piele.

Zgomotul pe care îl provocau era asurzitor, însă Lucky trebui să recunoască o anumită tehnică bine stăpânită, care îi dădea fiori și îl tulburau plăcut.

Un grup de femei complet goale și vopsite în culori aprinse se învârteau într-un ritm amețitor, oarecum fără legătură cu bătăile aprige ale bărbaților. Lucky observă cu surprindere cum, dintr-un loc ascuns privirilor sale, apare o dihanie cu o alură înspăimântătoare, jumătate om, jumătate pumă.

O costumație extrem de reușită, aprecie Lucky, fair-play.

Această combinație de regnuri se apropie de focul ce arunca reflexe sălbatice asupra nu mai puțin sălbaticei asistențe și presără deasupra lui un

praf alb. Un fum gros învălui întregul „amfiteatru”, ajungând și la nasul lui Lucky, care se simți brusc ușor amețit.

Ce dracu folosesc ăștia aici? se întrebă el, înciudat de situație și îngrijorat de urmări.

Nu îi mai era foarte clar ce căuta acolo. Locul i se părea mult mai luminos acum, iar membrele îi păreau mult mai grele. Se așeză puțin pe pământ, încercând să-și revină. Aerul tare al nopții tropicale îl ajută să se redreseze relativ ușor.

Doamne, cum le-o fi ălora acolo, dacă la mine a ajuns doar un damf și m-a pus la pământ? se gândi el, apoi își răspunse singur: poate că la ei nu mai are același efect.

Încercă să se concentreze pentru a previziona ceea ce urma să se întâmple, simțurile lui spunându-i că merită acest efort.

Se strădui, se concentră, dar nimic. Parcă fumul îi decuplase total orice putere paranormală.

E ceva extrem de necurat la mijloc, își zise. Asta în cazul în care nu mi-am defectat ceva în căderea cu avionul.

Se ridică să privească în continuare desfășurarea evenimentelor.

Își lipi iarăși ochii de cele două orificii, dar se văzu nevoit să se așeze din nou. De data aceasta uluiala fu cea care îl lovise ca o bâtă de baseball în moalele capului. Își scutură țeasta, ca și cum lovitura ar fi fost una reală, materială, și țâșni, ca împins de un resort în picioare, lipindu-se dintr-o singură mișcare de „binoclul” lui.

Simțea cum mâinile i se strâng instinctiv, formând doi pumni care ar fi putut sfărâma îngrăditura. Dar ceva îi spunea să nu reacționeze pripit la ceea ce vedea înăuntru. Simțea că grozăvia pe care o urmărea avea un tâlc ce îi depășea puterea actuală de înțelegere, dar pe care avea să-l descopere în curând.

• Capitolul 7 •

Fumul plutea gros deasupra băștinașilor, ale căror simțuri păreau să se fi eliberat de orice bariere. Din când în când, creatura care părea să conducă ritualul mai arunca praf alb în foc, astfel încât fumul să-și păstreze o consistență relativ constantă. Femeile tribului se învârteau ca teleghidate, închipuind în majoritatea timpului o elice strâmbă, rotindu-se în unghi obtuz față de pământ. Apoi se lăsau jos și se târau spre bărbați, implorându-i să le fecundeze.

Aceștia le refuzau cu obstinație, strigând mereu același cuvânt: Imembe, Imembe!

Refuzatele se întorceau atunci către copii sau adolescenții tribului, care stăteau într-un fel de stare de semihipnoză în genunchi, privind absenți la mișcările cu care îi ademeneau femeile înnebunite de dorințe. Câte un pușți își mai lua inima în dinți și, în erecție completă, se azvârlea asupra câte uneia, dar era repede îndepărtat cu lovituri de picior de către ciudata creatură, asupra căreia fumul gros părea să nu aibă niciun efect.

La un moment dat toți începură să strige Imembe, Imembe! copleșiți de o supremă agitație. Fu exact momentul în care Lucky revenise din amețeală și se ridicase să privească continuarea ritualului. Complet goală și pictată în aproape aceleași culori ca și restul femeilor din trib apăru, făcând aceleași mișcări ademenitoare, nimeni alta decât blonda Melissa Tower.

Apariția ei fu salutată cu urlete care mai păstrau legătura cu umanitatea numai prin emițători. Imediat, cercul care se formase în jurul focului se strânse în jurul ei. Principalele personaje păreau să fie acum creatura și agenta CIA. Aceasta din urmă se rotea în jurul ciudățeniei, făcând mișcări sugestive din bazin și apucându-și cu mâinile sânii mari, cu sfârcuri vopsite în roșu.

Bărbatul se lăsă în genunchi și își băgă capul între coapsele puternice ale femeii, care îi înconjură imediat umerii. Creatura se ridică, ținând-o în această poziție pe Melissa, care se înfipsese, înfiorată, cu mâinile în blana moale a ciudatei apariții.

Femeile din jur păreau extrem de încântate de scenă și începură să își frece sânii și labiile la unison, cu gesturi ce îl făceau pe Lucky să creadă că civilizația nu e decât o prejudecată, atunci când este vorba despre erotism. Melissa se încovrigase toată peste capul de pumă și striga ca și cum ar fi tăiat-o în bucăți.

Cred că nu m-ar aprecia foarte tare dacă aș încerca s-o salvez de acest supliciu, după cum e de prinsă în vârtejul amorului, se gândi Lucky. Asta în cazul în care aș știi cum aș putea s-o fac

Brusc, femeia fu trântită la pământ, dar nu păru să considere această căzătură ceva care s-o deranjeze prea tare, deși în alte condiții ar fi fost imposibil să nu se isterizeze. Ba dimpotrivă, se întoarse și se apropie, mergând în patru labe, de unul dintre toboșari, care abandonă instrumentul și se îndreptă cu membrul erect spre gura vorace a femeii.

Nu era cine știe ce podoabă, însă ea păru extrem de încântată și o înghiți cu atâta poftă, încât micul tobosar trebui să se sprijine de dispozitivul primitiv în care până adineaori lovise cu sete, pentru a nu fi supt ca de un vortex spațial de pompa aspirantă a dezlănțuitei femei.

Adunarea părea încântată de dezmățul proaspetei venite în ritualul lor nebunesc. Numai creatura păru să nu fie mulțumită defel. Se repezi ca o apucată asupra îndrăznețului și îi crăpă capul dintr-o lovitură iscusit aplicată cu un fel de ghioagă, pe care o ținuse până atunci ascunsă în faldurile blănii. Sângele țâșni cu putere peste cei ce se găseau în apropierea celor trei.

Melissa nu se arătă deranjată de faptul că fusese mânjită cu lichidul cald și lipicios, sau că membrul care îi pompa cu vervă în gură provine de la un individ ce zăcea lungit fără viață alături de ea. Doar poziția ei se schimbase. Nu mai stătea în genunchi și cu bustul ridicat, ci adoptase poziția „capră", cu fesele tari împinse în sus, oferite oricui și-ar fi asumat pericolul penetrării.

Însă intimitatea ei părea să fie locul unde numai „șeful" avea drept de penetrare. Punându-și ghioaga cu care tocmai împrăștiase creierii aborigenului în dreptul coapselor și bălăngănind-o ca pe un membru de cal, creatura înaintă amenințător spre vulva fremătătoare a Melissei.

Fu momentul în care Lucky hotărî că era cazul să acționeze.

Alergă în jurul incintei spre locul pe unde apăruseră creatura și Melissa, gândindu-se că acolo s-ar putea găsi o intrare mascată. În vreme ce scotocea înfrigurat după o intrare, intrarea Melissei fusese penetrată cu vigoare de măciuca perfect calibrată pentru asemenea procedee. Femeia urlă cu plăcere când o simți adânc înfiptă în ea și începu să dea înapoi ca racul, în dorința de a fi pătrunsă cât mai adânc. Acela era semnalul așteptat de toți.

Tobosarii renunțară să mai chinuie tobele, femeile renunțară să mai implore adolescenții de pe margine, iar aceștia renunțară să se mai preocupe de femei, împerechindu-se între ei la nimereală.

Melissa se întorsese cu fața în sus și se apucase cu putere de ghioaga care îi explora măruntaiele, într-un ritm de du-te-vino amețitor.

Unul dintre tobosari, care știa că acum e cu voie de la stăpânire să i-o tragi albei, se apropie grăbit cu gura de sânii ei și începu să-i lingă cu poftă, în timp ce membrul îi fusese luat în stăpânire de o femeie ce se bucurase să facă parte din împerecherea centrală.

Altele se penetrau între ele cu diverse obiecte, majoritatea confecționate din lemn, în timp ce bărbații, mai puțini la număr, se aruncaseră câte doi pe cele câteva femei mai frumoase ale tribului. Printre acestea se aflau și cele două pe care mărinimosul Inuit i le oferise la schimb lui Tom, pentru Melissa.

Niciun orificiu nu era neglijat și niciun membru nu rămăsese neocupat în tulburarea colectivă ce pusese stăpânire pe întreaga adunare. Abia atunci reuși și Lucky să găsească intrarea, savant ascunsă în spatele unei împletituri imitând perfect restul pereților.

Dar apariția lui în templul pasiunii nu impresionă pe nimeni, așa cum se așteptase. Cel mai impresionat fu chiar el, fiind cuprins deodată de o indiferență teribilă față de motivul venirii lui acolo. Simțea o nevoie imperioasă de a lua parte la acest ritual.

Se deplasă hotărât spre una dintre femeile care beneficia de membrele a doi băștinași ce o penetrau în ambele intrări secrete și, cu lovituri sălbatice, bine plasate, o despresură pe femeie. Apoi o luă în primire cu o poftă pe care nu o mai simțise în viața lui.

Ea nu păru deloc deranjată de noua apariție, nici de schimbarea de situație pe care o trăia, în schimb una care se găsea în apropiere fu chiar încântată de carnea albă și musculoasă ce apăruse în peisaj. Acuplarea cu cele două femei, apoi cu altele, pe care deja nu le mai putea număra sau identifica, dură un timp greu de măsurat. Lucky fu surprins, la un moment dat, de potența sa, însă nu avu chef să constate acest lucru decât în treacăt. Apoi, nu mai știu nimic de el.

Pentru a nu se știe câta oară, se trezi cu o uriașă durere de cap, undeva într-o colibă. Era complet gol și acoperit numai de trupul fierbinte al Melissei.

Nu înțelese de prima dată unde se găsește. Nici nu își amintea mare lucru din orgia sexuală la care luase parte, însă simțea o durere cumplită în toți mușchii.

Melissa Tower îl ținea în brațe, odihnindu-se cu capul rezemat de pieptul lui. Sânii ei erau umflați ca și cum s-ar fi aflat în perioada de alăptare.

Lucky se ridică în capul oaselor, iar privirea i se opri fără să vrea pe rotunjimile provocatoare ale feselor ei. În mod inexplicabil și spre marea lui surprindere, nu se mai simțea deloc atras de femeia prăvălită peste el. Încercă să o înlăture cu blândețe, dar mișcarea lui domoală fu suficientă pentru ca femeia să întredeschidă ochii și să murmure, ametită:

— Alberto, te-ai trezit deja?

— Alberto s-o fi trezit el, dar nu e aici, zâmbi Lucky de imbecilitatea femeii. Tu chiar ai făcut o fixație pentru mafiotul ăla?

Melissa deschise ochii de-a binelea și reacționă așa cum era de așteptat:

— Ce cauți aici? vru ea să știe, ușor iritată.

— Bună întrebare, acceptă Lucky. Nu îți mai amintești nimic? Am suferit o aterizare forțată în timp ce ne îndreptam spre Bogota?

Cum Melissa continua să-l privească mirată, bărbatul continuă:

— Eu sunt Lucky, amicul colegului tău de serviciu pe nume Thomas Roe.

— Știu cine ești, nu mă face idioată! se burzului femeia. Altceva mă neliniștește. Noi doi am făcut dragoste și eu nu mai știu?

— Hai că ești amuzantă! Poți să-i zici și așa, dacă te aranjează, însă cred că denumirea de orgie sexuală sălbatică s-ar potrivi mai bine cu partida de aseară.

Melissa încruntă sprâncenele, semn că se străduia să își amintească ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Efortul ei de memorie nu părea să dea roade, poate și pentru că împletitura ce ținea

loc de ușă a colibei se dădu la o parte, iar lumina care apucase să pătrundă fu repede înăbușită de silueta impozantă a lui Tom.

— Ia te uită pe cine și cum avem noi aici! bubui glasul lui vesel și tonifiant. Ce faceți porumbeilor, așteptați să vă aduc micul dejun? N-am nimic împotrivă, astăzi servim koro.

Femeia renunță la efortul de rememorare și sări rușinată în picioare, încercând să apuce ceva cu care să se acopere. Nu găsi nimic, așa că se repezi într-un colț al colibei și se ghemui, aparent rușinată, însă ochii ei aruncau flăcări în direcția celor doi bărbați.

— Sunteți niște brute fără pic de rușine!

— Ușurel, zâna zorilor! încercă agentul s-o domolească. Nu e vina mea că te-ai dezbărat de textile cine știe prin ce colț de junglă. Eu doar veneam să vă resuscitez, că se crapă de prânz în curând. E drept că nici eu nu am fost foarte harnic.

Lucky se ridicase în picioare, dar constatând că nici el nu are cu ce să își acopere goliciunea, se așeză repede jos, pe împletitura pe care dormise.

— Băi, se întâmplă niște lucruri pe-aici, nici nu știu cum să-ți spun, i se adresă el malacului.

— Spune-le cum îți vin în gură, că te înțeleg eu, îl încurajă prietenul său. Dar mai întâi, stai să văd cu ce pot să vă acopăr, până nu sar pe nefericita asta bună rău…

Acestea fiind spuse, Tom dispăru la fel de brusc precum apăruse, lăsându-i pe cei doi ghemuiți care pe unde apucase.

— Acum poți să-mi spui ce s-a întâmplat? M-ai violat, cred… dar cu ce ai făcut-o, că am niște dureri înfiorătoare?

— Ar fi fost cu totul anormal și ciudat în același timp să nu le ai. Stai liniștită, însă. Eu nu cred să fi apucat să mă apropii de tine, iar tu nu păreai deloc a nu încuviința ceea ce ți s-a întâmplat.

— Ia, luați de aci! se auzi vocea agentului. Nu e mare lucru, dar nici obiceiurile locului nu sunt

foarte sofisticate.

Bărbatul intrase din nou în colibă și le aruncase niște bucăți de pânză, care păreau să fi fost la un moment dat veșminte „civilizate”.

Cei doi se acoperiră cu chiu cu vai cu zdrențele aduse în dar.

— De unde sunt astea? vru Melissa să știe, neapărat.

— Cred că de la călătorii din avion. Gazdele noastre au făcut o căutare sistematică se pare și au adunat tot ce se putea aduna de pe acolo. Chiar și pistolul pilotului a apărut, ca prin minune. Iată-l!

Și le arătă arma pe care o purtase comandantul la brâu.

Femeia făcu o grimasă, scârbită și îngrozită, când auzi de proveniența dubioasă a hainelor, figură care nu scăpă ochilor ageri ai colegului său.

— Dacă nu îți convin, poți să rămâi și goală. Sunt sigur că vei avea mare succes pe uliță. Și căutare…

Melissa îi aruncă o privire fioroasă – care, dacă ar fi avut materialitate, i-ar fi străpuns craniul –, dar nu spuse nimic. Îmbrăcă în liniște zdrențele și vru să părăsească coliba.

— Unde ai de gând s-o ștergi? o întrebă Lucky, amuzat. Nu mai vrei să auzi ce s-a întâmplat azi noapte, acum, că și bunul tău coleg e de față?

La început, femeia păru hotărâtă să nu accepte nicio relatare în acele condiții, însă se răzgândi când ajunse în dreptul ușii: Ea realizase că preferă, înainte de a da ochii cu restul localnicilor, să știe exact ce se întâmplase cu câteva ore mai devreme. Așa că se așeză cuminte în colțul de unde tocmai se ridicase și îi făcu semn din cap lui Lucky să înceapă istorisirea. Ceea ce acesta și făcu, fără întârziere.

•

Mișcarea fulgerătoare a agentului Roe, ce era de o agilitate pe care statura i-o ascundea cu grijă, îl luă total pe nepregătite. Mâinile uriașe ale

matahalei, ca niște aripi de condor, i se înfășurară rapid în jurul gâtului, de îndată ce Lucky puse punct povestirii.

— Șarpe ce ești! îi șuieră el furios, în timp ce-i zdruncina creierii în cap. Te-am încălzit la sân viperă și tu mergi la orgii sexuale, lăsându-mă să dorm!

Melissa se simți datoare să sară în sprijinul partenerului ei de destrăbălare, însă nu mai era nevoie. Tom îi dăduse deja drumul și se aruncase pe jos, având figura unui copil căruia i s-a luat jucăria preferată.

— Obsedatule! îi strigă Melissa, furioasă la culme. Pervers nenorocit! Asta e tot ce ai să spui? Ăștia ne droghează și profită de noi, iar tu mori de ciudă că n-ai consumat câteva negrese împuțite. Da' de ce nu te duci dracului afară, ca să-ți iei chiar acum câteva, că presupun că preceptele morale nu le împiedică să și-o tragă cu albi ce cad din cer.

— Dar de ce te superi în asemenea hal? se miră Thomas Roe. Din câte am priceput, nu a fost rău deloc, nu? Nu vă mai înțeleg. Dacă vă e bine – vă înfuriați, dacă vă e rău – la fel. Dacă ți-o cere slujba, ți-o tragi cu cine te prinde, nu? Dacă îți pune unul curul pe bancheta din spate a unui Rolls, nici nu apucă să vadă când ți-au sărit chiloții de pe tine. Poate să fie urât ca naiba. Închizi ochii și te vezi schiind la Cortina d'Ampezzo și nu te mai interesează că ăla ți-o trage cu un apendice urât mirositor. Iar acum, când înțeleg că ți-a fost chiar bine de tot, și încă o noapte întreagă, te deranjează aspectul moral al chestiunii? Hai, că m-ai dat gata!

— Vită proastă, asta ești, o vită proastă! reacționă Melissa, repezindu-se la el, cu intenția clară de a-i scoate ochii.

Dar se opri înainte de a ajunge la părțile anatomice dorite, ca lovită în cap cu leuca.

— Ia, stai! se întoarse ea către Lucky. Ce ți-am zis eu azi dimineață, când încă nu mă trezisem de

tot, întrebă ea, ca străluminată de o revelație.

— Mi-ai zis Alberto, semn că ești calată la greu pe muncă. Că ți-e peste mână să-ți ieși din program.

De data aceasta, Melissa nu mai luă seama la ironiile lui Lucky, la fel cum lăsase nepedepsită cinica analiză a lui Tom. Un gând teribil părea s-o frământe, deoarece mișca buzele fără să scoată vreun sunet, ca atunci când se străduia Tom să facă unele calcule ce cuprindeau tabla înmulțirii cu mai mult de patru.

— Nu era de asta… mai curând era din cauza senzațiilor de aseară.

— Oho! se minună Tom. Așa năvalnică e scârnăvia? Dotat, nu glumă…

— Aiurea, răspunse Melissa, instinctiv. Are un fel de râmă în loc de sculă. Chiar mă miram cum de mă trezesc dimineața atât de epuizată, că nu prea avea cu ce mă regula. Acum îmi dau seama. Era aceeași senzație pe care am avut-o azi-noapte. Asta înseamnă că mă droga, iar pe urmă cine știe la ce tratament mă supunea… Da, Categoric! Mă droga. Acum îmi explic cum de nu îmi aminteam niciodată actul în sine, ci doar preludiul, dar și acela destul de vag.

— Adică, omul te regula cât putea, iar tu nu mai țineai minte până a doua zi?

— Nope! Mai nimic. Dar pentru că nu s-a întâmplat așa des cum lași tu să se înțeleagă – adăugă ea cu ironie în glas – și, de asemenea, deoarece era sarcină de serviciu, n-am dat mare importanță. M-am gândit mereu că mă amețeam. Trebuia să beau serios ca să-i las fața puhavă în apropierea mea. Dar acum, mi-e clar.

Lucky se ridicase și începuse să se învârtă tulburat prin colibă, încercând să pună cap la cap cele întâmplate cu cele aflate.

— Deci, se pare că mitocanul a găsit formula fericirii: drogul perfect. Încep să fiu curios, de-abia acum, ce e cu tabăra de albi din apropiere.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Știu că toate laboratoarele din lume, legale sau ilegale, se străduiesc de multă vreme, poate din totdeauna, să găsească un drog sexual fără cusur. Și mai știu că tot ce s-a descoperit până în prezent provoacă reacții necontrolate.

— Păi, nu de aia au născocit ai noștri mișcarea Hippye? Ca să testeze LSD pe mase… La început părea un succes, până când autoritățile s-au prins că reacțiile adverse ale pilulelor sunt incontrolabile. De unde să bănuiască ele că îi va mânca în cur pe consumatori să protesteze și anti Vietnam, nu numai anti bariere sexuale?!

— De aici succesul acestui nou drog și lipsa de efect a controalelor, murmură Melissa Tower, mai mult pentru sine.

— Se prea poate, admise Tom. Cum e o substanță necunoscută, are șanse de a scăpa relativ ușor la tot felul de controale. Dacă o mai și strecoară printre mașinăriile cu care se joacă de-a importul. Ascuțitorile alea sau ce-or fi ele…

— Mi-e rău, se plânse femeia, așezându-se la loc în colțul din care se ridicase, surescitată de posibila lor descoperire.

— Eh, lasă, că e bine! A fost pentru o cauză nobilă. Le scot eu pofta de viol din sânge, nu avea grijă, continuă agentul să-și calmeze colega.

— Nu, nu ai înțeles. Acum chiar mi-e rău, mai apucă ea să spună înainte de a se scurge fără vlagă pe podea.

— Lucky, trebuie să facem ceva.

Însă din locul unde se afla acesta nu veni niciun răspuns. Malacul privi mirat în direcția respectivă.

Având o paloare extrem de asemănătoare cu cea a Melissei, Lucky era lungit, aparent fără suflare, la podea.

• Capitolul 8 •

Ieși ca o furtună din colibă, hotărât să calce în picioare pe toată lumea, în cazul în care situația celor doi amici ai săi se dovedea ireversibilă. Prin sat, oamenii se mișcau parcă cu încetinitorul. Se vedea treaba că noaptea precedentă constituise un exces, chiar și pentru ei.

Îi văzu intrând și ieșind, târându-se fantomatic, din coliba șefului Inuit, care se remarca prin tigvele de oameni cocoțate undeva pe un stâlp. Intrigat, dar și pentru că pe șef intenționa să-l strângă primul de bile ca să-i lecuiască colegii, se repezi în direcția respectivă.

Înăuntru îl găsi pe micuțul și aparent simpaticul lider local, întins pe niște blănuri groase de pumă, lângă o tigvă din care împărțea niște picături celor care îi călcau pragul. Se gândi instinctiv la povestirea lui Lucky și înțelese că era foarte probabil ca șamanul costumat în pumă să fi fost chiar Inuit, ceea ce i se părea acum ca de la sine înțeles.

Îl apucă cu o mână de păr și îl ridică în picioare, obligându-l să-l urmeze, apoi făcând un semn foarte sugestiv cu degetul mare de-a curmezișul propriului gât.

Se pare că gestul avea o semnificație internațională, pentru că Inuit nu așteptă o altă invitație. Ajunși în coliba unde se aflau prietenii săi, Tom îl împinse pe șeful de trib cu asemenea forță, încât acesta se prăvăli peste trupul flasc al Melissei.

— Repară-i imediat sau îți belesc toate maimuțele pe care le conduci, e clar? urlă agentul ca apucatul, făcând în același timp semne amenințătoare cu mâinile.

Inuit nu mai părea, însă, impresionat de amenințările lui Tom, acum când știa care era problema ce-l frământa pe acesta. Ca prin minune,

băștinașul deveni complet stăpân pe situație. Zâmbi superior și îi făcu semn uriașului să nu se agite inutil. Apoi dispăru cu agilitate din colibă, trecând ca o zvârlugă prin crăpătura îngustă existentă între trupul agentului și marginea deschizăturii ce ținea loc de ușă.

Se întoarse la fel de repede, spre surprinderea lui Tom, care începuse să calculeze în minte timpul necesar să se ducă în orice loc din sat și să se și întoarcă în asemenea interval scurt de timp.

Inuit ținea în mână o pungă de piele minusculă, din care scoase, pe vârfurile degetelor, un praf pe care îl amestecă cu puțină apă dintr-un bol de lut. Pe urmă îi făcu semn malacului să îl ajute pentru a putea să le toarne celor doi ceea ce părea să fie un fel de antidot pentru drogul din noaptea precedentă.

După ce reuși să le administreze amândurora câteva picături pe gât, îl bătu fericit pe spate pe Tom, cu o bucurie în priviri care îl scoase puțin din sărite pe uriaș. Băștinașul îi făcu semn acestuia să se relaxeze, pentru că totul era sub control.

Ducându-și mâinile în față, ca și cum ar ține ceva de mânere, începu să miște sacadat din bazin, cu o expresie tâmpă de fericire pe chip, imitând mișcările unui coit dorsal.

— Aha! se înveseli brusc agentul. Da, jigodie, de acolo li se trage, parcă tu nu ai știi. Stai să se trezească, și o să avem noi doi o discuție de o să mă ții minte.

Zâmbea larg, în timp ce rostea aceste teribile amenințări, așa că Inuit ieși bucuros din colibă, nu înainte de a-l bate pe umăr încă o dată tovărășește, pe Tom.

•

— În concluzie, nici drogul ăsta nu e infailibil, conchise Lucky, după ce își reveni complet în simțiri.

Constată cu surprindere că toate durerile îi trecuseră ca prin farmec, chiar și cele musculare,

ca și cum nu fuseseră urmare a efortului fizic deosebit depus în timpul orgiei sexuale, ci a drogului. Ceea ce era – trebui să recunoască – oarecum surprinzător și prea puțin logic.

— Zona crepusculară, colega, ce pot să spun?! dădu Tom din cap, ca și cum ar fi gândit profund.

— Observați, vă rog, cum se leagă toate, de parcă accidentul nu ar fi fost întâmplător! aprecie și Melissa, care trecuse, în fine, peste macerarea psihică din urmă cu câteva ore.

— Eh! filosofă Tom. Vei mai vedea din astea, dacă o să mai stai pe lângă Lucky.

— Gata cu analizele! decise acesta, ridicându-se cu hotărâre de pe podea. E timpul să aflăm ce e cu tabăra și să-l strângem puțin de bile pe marele șaman Inuit, pentru a afla cine mai știe despre drog. Nu trebuie neglijat nici antidotul, firește.

— Să deslușim taina averii mojicului! îl completă amicul său cu veselie în glas.

De cum ieșiră din colibă, își dădură imediat seama că situația lor în sat se schimbase. Se formase un culoar viu de la coliba lor la cea a lui Inuit, alcătuit din întreaga populație a satului, împodobită ca de sărbătoare.

Surprinși de noul complex de împrejurări, cei trei trecură, mai degrabă sfioși în nedumerirea lor, printre localnici. Aceștia le aruncau diferite sunete a încurajare, respect și admirație. Deși nu înțelegeau ce făcuseră ca să merite un asemenea tratament, își continuară drumul, până când, cam la jumătatea lui, câteva femei blocară traseul din spatele celor doi bărbați și în fața Melissei. Acestea se aruncară în genunchi la picioarele ei și începură să o atingă, dând semne vizibile de adorare, încercând parcă să obțină ceva din calitățile albei.

— Hopa! se minună Tom, când observă ce se întâmpla în fața lor. Ce avem noi aici?

— Ha, ha, ha! se distră teribil Lucky, de scena care se petrecea lângă ei. Se pare că azi noapte nu

a fost o orgie sălbatică, ci una inițiatică. Mă tem că avem între noi o nouă personalitate a tribului.

— Mama Dolores! continuă uriașul, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Hei! le strigă Melissa, abia reușind să se sustragă adorației femeilor din sat. Ce vi se pare atât de distractiv?

— Faptul că te-ai speriat degeaba. Șeful tribului nu ți-a tras-o degeaba. Uite că e cu plata la vedere! Acum ești noua regină locală sau cine știe ce zeitate a fertilității, continuă să o ironizeze colegul ei.

Până la urmă reușiră să răzbată printre oamenii aflați în extaz și să pătrundă în coliba lui Inuit.

Acesta nu mai semăna deloc cu omul sfrijit și insignifiant pe care îl cunoscuseră cu o zi înainte. Îmbrăcat cu blana de pumă și cocoțat pe un fel de tron, având-i lângă el pe cei doi toboșari ce supraviețuiseră inițierii Melissei, Inuit căpătase prestanța oricărei maimuțe umane investită cu însemnele puterii.

— Oho, maiestate! îl luă Tom din prag, când observă scenografia momentului. N-oi vrea să culc un genunchi pe pământ și să mă faci cavalerul viermilor comestibili?

Însă Inuit nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenție. Se ridică de pe tron cu un aer grav – fotoliul dovedindu-se a fi unul dintre scaunele de la clasa business a epavei avionului – și păși țanțoș, hotărât, înspre Melissa.

Aceasta, deși în primele momente fu tentată să-i mute bilele pe frunte cu un șpiț bine țintit, fu pătrunsă repede de solemnitatea momentului și nu schiță niciun gest. Inuit îi luă mâna și o conduse pe tronul lui. Apoi o așeză, spre totala perplexitate a celor doi și se aruncă în praf, pe burtă, semn de totală supunere. Totul se petrecea în urletele de bucurie ale întregului trib.

Unul dintre toboșari – care păreau a fi un fel de vicepreședinte sau viceregе, depinde de sistemul

de referință – îi înmână, cu aceeași solemnitate, măciuca frumos împodobită cu care Melissa fusese inițiată pentru mărețul moment de acum. Gestul se dovedi, însă, unul total neinspirat.

Dacă femeia se dovedise o pradă ușoară pentru ceremonia de până în acel moment, pentru că în fiecare purtătoare de ovare zace o prințesă, imaginea grotescului falus o readuse cu picioarele pe pământ. Ca o panteră rănită, ea urlă când puse mâna pe măciucă și îi aplică o lovitură decisivă nefericitului care i-o oferise. Toboșarul vice se prăbuși ca un lemn, în timp ce restul celor aflați în „sala tronului" începură să chirăie înspăimântați de cruzimea noii zeițe a fertilității.

Bănuind care urma să fie următoarea victimă a furiei Melissei, Tom și Lucky săriră în același moment în fața uimitului Inuit, rămas în praf cu ochii cât cepele, surprins de atitudinea celei pe care o pusese pe tronul lui.

— Potolește-te, o, mărită zeiță! îi șuieră printre dinți agentul. Divina ta furie riscă să ne lase fără subiectul de interogat. N-am străbătut atâtea mii de mile ca să măcelăresc băștinașii din pampas pentru o nevinovată partidă de sex.

— Dați-vă la o parte, că-l omor pe nemernicul ăsta! striga furioasă femeia, surdă la vocea rațiunii întrupată, surprinzător în Tom. Ce tupeu! Să-mi dea chestia asta scârboasă cadou, după ce mi-a băgat-o până în buric!

În cele din urmă, neavând nicio posibilitate să-și descarce furia pe bietul șef de trib, Melissa se prăbuși pe tron, învinsă de neputință, și începu să plângă.

— Am spus mereu că antrenamentul de la bază e inutil când se lovește de isteria feminină, conchise Tom cu tristețe. Agent Tower, revino-ți în fire! se rățoi el la Melissa. Ești în misiune, ce mama dracului!

Surprinzător sau nu, acest tip de apel avu efectul scontat asupra femeii, care încetă dintr-o dată să

dea apă la șoareci și afișa o morgă demnă de o parteneră a lui Bond. James Bond.

Lucky preluă din zbor inițiativa, profitând de vidul de putere ce se crease, și îl apucă ferm de blană pe decăzutul din drepturi – Inuit. Imediat după aceea începu să-l descoasă, după străvechea tehnică a mimei.

•

Se îndreptau tiptil spre locul unde Inuit le explicase că se află temuta tabără a oamenilor albi. Jungla, în apropierea serii, începuse să genereze cunoscutele zgomote ale viețuitoarelor ei legitime.

Pentru că Tom și Melissa îi făcuseră promisiuni ferme că vor uita dezonoarea suferită de agenta CIA în noaptea precedentă, Inuit se oferise să le fie călăuză.

— În fond, șeful de trib nici nu e băiat rău, glăsui uriașul. Ce vină are el că e impotent și nu poate să-și demonstreze bărbăția decât la modul simbolic.

— Păi, vezi, pal! interveni Lucky. Când încercam să-ți spun că nu e cu nimic mai diferit decât un patron ce suplinește cu daruri lipsa de bărbăție… Societatea civilizată e plină de trucuri de-astea. E drept că între timp s-a renunțat la ritual, dar lucrurile au rămas cam la fel. Stai puțin! Delegațiile de afaceri nu sunt tot un fel de ritual?

Inuit le explicase, într-un timp relativ scurt, că drogul se extrăgea dintr-o plantă numită subru-subru, ce creștea în jurul satului. Efectele acesteia fuseseră descoperite și de oamenii albi, în urmă cu câțiva ani.

De atunci avuseseră numai necazuri și trebuiseră să-și schimbe de mai multe ori tabăra, pentru a scăpa de răutatea și lăcomia lor.

Ceea ce oamenii albi nu știau era rețeta antidotului, din care cauză folosirea drogului era echivalentă cu condamnarea la moarte a utilizatorilor, e drept, după câteva nopți de mare pasiune sexuală.

— E ceva putred la mijloc, aprecie Melissa, îngândurată. Sunt sigură că Alberto a folosit drogul pe mine, în timpul delegațiilor cel puțin. Și totuși sunt vie.

Lucky, care preluase rolul de translator, poate pentru că dădea mai bine din mâini decât ceilalți doi, îi transmisese această nelămurire șamanului-rege-președinte.

Inuit înțelesese, în cele din urmă, și dăduse din mâini liniștitor. El știa care putea fi explicația. În urmă cu doi ani, ucenicul lui cel mai priceput fusese găsit jupuit de viu în junglă. Acest lucru devenise oarecum obișnuit pentru modul de acțiune al celor care căutau rețeta antidotului. Partea mai tristă era că ucenicul purta la el un săculeț în care avea praful antidot.

— Întreabă-l de ce crede, în cazul ăsta, că omul alb nu are antidotul, dacă l-au găsit la nefericitul copil, se interesă Melissa.

Gesturile lui Inuit fuseseră însă atât de elocvente, că nu mai fusese nevoie de interpretarea lui Lucky. Persecuțiile și vânătoarea pentru obținerea rețetei miraculoase continuase și după acest incident.

— Va să zică, Alberto se află în posesia săculețului, dar nu a putut să afle compoziția, conchise Tom. Oare de ce nu a reușit, cu tehnica de care sunt sigur că dispune…

— Pentru că plantele folosite sunt necunoscute pentru albi și imposibil de identificat, îl lămuri Lucky. Singurul lucru pe care analizele puteau să-l descopere erau proporțiile – deși nici asta nu este sută la sută sigur – în care diferite substanțe intrau în combinație.

— Înseamnă că tribul lui Inuit este vânat în continuare pentru aflarea secretului, ceea ce mi se pare înfiorător, îi căină Melissa, care începea să regrete ieșirea de mai devreme, cu toate că lovitura ei nu fusese decisivă, precum cea aplicată de Inuit tobosarului obraznic, în timpul orgiei.

Ajunseră în apropierea taberei-fantomă cu puțin înainte ca noaptea să cuprindă complet jungla columbiană. Inuit începuse să tremure, vizibil înspăimântat de monștri pe care îi ghicea în spatele îngrăditurii ce delimita așezarea de junglă.

— Săracul! îl compătimi Melissa din nou. Uitați-vă la el cum tremură de spaimă! Ai fi crezut că sunt fericiți în sălbăticia lor, adăugă ea și îl luă drăgăstos în brațe pe pirpiriu șef de trib, încercând să-l încurajeze.

În mai puțin timp decât are nevoie un negustor pentru a alege între bani și onoare, speriosul Inuit își înfipse ambele mâini în părțile intime pe care le dezmierdase îndelung în noaptea anterioară.

Uimită de viteza cu care șamanul își introdusese degetul arătător în clitorisul ei în timp ce degetele de la cealaltă mână îi butonau sfârcul stâng, Melissa reacționă cu oarecare întârziere. Însă reacția, fu decisivă. Un cap în gură extrem de bine plasat îl proiectă pe șeful de trib câțiva metri înapoi, exact pe drumul de întoarcere. Care întoarcere fu, de altfel, efectuată de el în mare grabă și fără mari efuziuni de rămas bun.

— Văleu! se îngrijoră Tom. Nu ar fi trebuit să-l alungi atât de categoric. Ai văzut ce mișcări dibace are? Tare aș fi vrut să exersez și eu. Puțină rapiditate în gesturi, în împrejurări asemănătoare, nu strică nimănui.

— Presupun că nu ai fost foarte atent la efect, replică Melissa, țintuindu-l cu o privire care ar fi speriat orice bărbat dacă întunericul nu i-ar fi făcut-o invizibilă.

— Ba da, și la el mă referem. Îmi place când joci dur.

— Hai, încetați! încercă Lucky să-i tempereze pe cei doi. Avem alte lucruri mai importante de făcut, nu credeți?

Partenerii trebuiră să admită că Lucky avea, în cele din urmă, dreptate și se dedicară lucrurilor sugerate de acesta.

Incinta în care se găsea amplasată tabără culegătorilor de moarte era împrejmuită de ghemotoace de sârmă ghimpată, dispuse pe două rânduri, după care străjuiau niște pereți alcătuiți din panouri ușoare de plastic, utile numai din punct de vedere al împiedicării vizibilității.

— Ei? îi întrebă provocator Lucky pe cei doi agenți, ia să vedem, ați participat la lecția asta?

— Care, făcu Tom pe naivul. Cum să ataci în plină junglă o tabără de oameni cruzi și super înarmați, cu ajutorul unui pistolaș, al unui cuțit minuscul și a unei sulițe anemice? Îmi pare rău, dar cred că nu ne-au predat-o sau poate că eu am lipsit.

— Decât să pierdeți timpul ciondănindu-vă, mai bine am găsi o cale de intrare, interveni Melissa între cei doi cocoși. Trebuie să vă amintesc, oare, că orice gard are și o poartă, sau vă închipuiți că levitează?

— Dom'le când are dreptate – are! încuviință Tom din toată inima. E drept că nu poarta ne preocupă pe noi, ci ceea ce se găsește dincolo de ea, dar să nu fim răutăcioși și să-i recunoaștem acestei frumuseți puterea de deducție.

Porniseră tiptil ca să efectueze turul îngrăditurii, când Lucky le făcu semn să se oprească.

— Stați, vreau să verific ceva! spuse el și se așeză tacticos pe jos.

Apoi își încolăci picioarele ca un yoghin și își cuprinse capul în palme.

— Ce face ăsta, s-a țăcănit?! se neliniști Melissa.

— Sttt! îi ceru Tom să tacă. Lasă că știe el ce face. Știu și eu, de altfel. Ai puțină răbdare.

După câteva minute de concentrare, Lucky se ridică, vizibil epuizat, însă radiind de fericire.

— Uf, am scăpat! Mi-era teamă că m-au lăsat puterile exact când aveam mai multă nevoie de ele. Deși, nu-i așa, e greu de spus când am avut într-adevăr mai multă nevoie.

— Dar de unde gândul ăsta? vru Tom să știe, care răsuflă și el ușurat abia acum, când aflase prin ce primejdie trecuseră.

— Ieri am avut un asemenea moment, în preajma ritualului, când nu am reușit deloc să-mi activez capacitățile premonitorii. Nu știam dacă era din cauza fumului dopant sau a accidentului. Acum m-am convins că era de la drog. Ceea ce ridică o problemă, dar acum nu e timp pentru ea. Să ne grăbim!

— Stai așa! îl opri Tom în plin elan. Nu ne spui și nouă ce ai „văzut”?

— Nu e timp de explicații. Trebuie să ne grăbim. În seara asta pleacă un transport de marfă. E o șansă nesperată să scăpăm din junglă, indiferent unde o fi să ajungem.

— Ei, păi dacă așa stă treaba, să ne grăbim, într-adevăr!

— Ar fi o singură problemă, adăugă Lucky, după câteva momente de ezitare.

— Zău! Și care ar fi aceea?

— Mi-ai spus că o parte dintre cei care au colaborat la serul cu care am fost injectat lucrează încă în laboratoarele din jungla columbiană, nu?

— Așa m-au informat șefii, admise Tom.

— Și mie mi s-au blocat simțurile din cauza drogului, ieri noapte, nu?

— Așa m-ai informat tu, continuă malacul să răspundă pe un ton socratic.

— În concluzie, nu crezi că e posibil ca și în laboratorul ăsta să găsesc ceva interesant?

— Ba da, ar fi chiar foarte posibil. Dar cum ai de gând să treci de ușă? Iar dacă treci, cu ce ai intenția să-i sperii, cu fața ta încruntată ori cu cuțitașul de deschis plicuri poștale?

— Hm! admise Lucky. Ai dreptate. Acum nu e momentul cel mai bun. O să revenim. Să mergem!

— Eu nu plec nicăieri până nu mă lămurește cineva ce dracului se întâmplă aici! se burzului Melissa.

Însă Lucky se îndepărtase deja, iar Tom nu era în toane bune pentru a se ține de narațiuni, așa că o apucă fără prea multe fasoane de o mână și o trase cu atâta putere după el, încât Melissa trebui să-l urmeze, dacă ținea să rămână în continuare posesoarea acelui braț.

• Capitolul 9 •

Poarta incintei era o adevărată minune a tehnicii. Ușoară și durabilă în același timp, avea tot ce îi trebuia ca să fie ușor transportabilă și să împiedice orice încercare de distrugere, în afară de artileria grea, bineînțeles.

— Să dea dracii în ea de organizație! se înfurie Melissa, când zări instalația. Așa ceva am văzut doar în fotografii, la o expoziție de armament a armatei. Ni se spunea că e un prototip. Cum naiba au intrat ăștia în posesia ei?

— Să fie vorba despre bani? întrebă Lucky, retoric.

— Să fie vorba despre sex? întrebă și Tom, la fel de retoric.

— Râdeți voi, râdeți, dar nu e râsul vostru, nu se lăsă agenta mai prejos. Să-mi explicați și mie cum treceți de ea? O scrijeliți cu cuțitul sau o răpuneți cu sulița?

Lucky părea să nu dea nicio atenție văicărelilor Melissei, preocupat să observe flora din jurul năstrușnicei porți.

— Hei, prietene, mi-e și rușine să recunosc, dar țâțoasa are dreptate. Ai „văzut” cum putem trece dincolo? Mă scuzi că îți disturb studiul păsărelelor și al albinelor!

Lucky se întoarse spre agent cu o față mirată, de parcă era pentru prima dată când observa că partenerul său vorbește.

— Dar cine a spus că trebuie să intrăm? Vreți să scăpăm de aici sau intenționați să obțineți viză de rezidență?

Apoi, fără a aștepta răspunsul amicului său, le arătă un copac care creștea în apropierea porții.

— Ăla cred că e bun.

Tom privi în direcția indicată, miji ochii și privi copacul îndelung, cu un ochi care se voia a fi de

expert. Dădu din cap măsurat, cu greutate, și spuse:

— Și mie mi se pare foarte bun. Acum, că am stabilit asta, poți să-mi spui despre ce mama dracului e vorba? începu el să vorbească precipitat și iritat de atitudinea misterioasă a camaradului său.

Lucky nu-i răspunse imediat. Se repezi la copac și încercă să urce puțin în el. Apoi sări jos și se apropie de ceilalți doi, care îl priveau cu o stupoare nesmintită pe chipuri.

— E perfect. Fiți atenți! Cum se crapă de ziuă, din fortăreața asta blestemată vor porni spre cel mai apropiat oraș, indiferent care o fi ăla, trei camioane. Cum ultimul lucru de care se tem ei este prezența în acest copac a trei agenți CIA, mă rog, doi, în fine, înțelegeți voi ce vreau să spun, nu?

— Briliant! șopti Melissa, privindu-l din nou cu poftă pe chipeșul paranormal. Sărim pe prelată, nu?

— Exact! răspunse Lucky, apucând-o decis de mijloc și sărutând-o cu pasiune.

— Hei! se oțărî Tom. Înțeleg că sunteți bucuroși, dar eu de ce nu am dreptul la un sărut?

— Pentru că ești urât, îi explicară cei doi într-un glas.

•

Noaptea trecuse mai ușor decât se așteptaseră. Tom se oferise să facă de planton, întrucât ceilalți acuzară oboseala acumulată cu o noapte înainte.

Agentul era convins că partenerii săi se vor retrage într-un colț ca să facă sex, însă el avea acum alte preocupări. Învățase să identifice copacii în care colcăiau delicioșii koro și luă o masă frugală, gândindu-se din când în când la egoismul amicului său, care se desfăta de unul singur cu bunătățile Melissei. Și asta după ce cu numai o noapte înainte se desfătase cu toată populația feminină a tribului lui Inuit.

Eh, viața nu e dreaptă! cugetă el, pornind tiptil spre copacul la a cărui rădăcină se ascunseseră cei doi. Parcă trebuia să ajung în junglă pentru a observa acest lucru… ia să văd măcar spectacolul.

Spre marea lui surprindere, cei doi chiar păreau să doarmă duși, și nici nu dădeau semne că s-ar fi întâmplat ceva între ei. Dormeau depărtați unul de celălalt și chiar spate către spate.

S-or fi certat, își închipui voyeur-istul de ocazie.

Însă nu avu timp să aprofundeze această pistă, că dincolo de poartă începură să se audă mișcări. Așadar, se văzu nevoit să-și trezească însoțitorii.

— Hei, deșteptarea, vine taxiul!

În mai puțin timp decât îi trebuie unui negustor ca să aleagă între părăsirea amantei și partajul bunurilor prin divorțul, cei doi fură în picioare. Stăteau cocoțați cu toții în copacul ale cărui ramuri prietenoase duceau până aproape de poarta prototip a armatei.

— Oare ce s-o întâmpla, de fapt, înăuntru? se întrebă Lucky.

— Sper că nu ai de gând… nu avu Melissa curajul să-și ducă ideea până la cap.

— Nu, nu! se grăbi Lucky s-o liniștească. Doar că am avut impresia… când aveam viziunea… În fine, nu are nicio importanță. Oricum, sper să ne întoarcem cândva pe aceste meleaguri, cu alte forțe, bineînțeles.

— De întors se vor întoarce unii, cu siguranță, ori vor veni pentru prima oară, însă nu văd de ce am face și noi parte dintre ei.

— În fine, poate că ai dreptate. Atenție, se deschid porțile!

Într-adevăr, fără să facă vreun zgomot, acționate de un mecanism hidraulic bine uns, porțile se deschiseră. Pe spațiul lăsat liber apăru un camion, cel puțin în aparență, de o vârstă cu Lucky.

Apoi încă unul și încă unul.

— Pfui! fluieră Tom a mirare. Dar câtă marfă transportă nemernicii ăștia o dată?

— S-ar putea să fie deja încorporată în utilaje, își dădu Melissa cu părerea. Trei camioane cu praf mi se par cam prea mult chiar și pentru Alberto.

Însă în acele momente nu era timp pentru deducții de detectiv. Important era să scape din junglă și din situația aceea de neajutorare pe care o dădea lipsa obișnuitului echipament de protecție, în principal a armelor.

Să sară pe prelata ultimului camion fu pentru cei trei o bagatelă, chiar dacă Tom se temuse inițial că ar putea să treacă prin materialul textil. Aterizară însă în siguranță. Suprafața respectivă era destul dură.

— Să știi că s-ar putea să fi avut dreptate, iar praful să fie deja ascuns în minunatele instalații de belit aurul verde, plămânii planetei, spuse Lucky, întinzându-se tacticos pe spate și acordând toată atenția soarelui ce se pregătea să irumpă într-o lume care, probabil, nu îl mai merita.

•

După ce rulară fără oprire aproape toată ziua, străbătând peisaje de o frumusețe sălbatică și deprimant de pustii, spre seară observară în zare murdăria specifică unei așezări umane. Un sat, probabil, prima așezare umană „civilizată” pe care o vedeau după atâta timp.

— Doamne! exclamă Tom, întorcându-se pe burtă ca să privească zidurile mizere și coșcovite de care se apropiau. Ce dor mi-a fost! Parcă aș fi plecat de un an.

— Și mie, îi ținu Melissa isonul. Și când te gândești că nu am stat mai mult de trei zile…

— Probabil o să înnopteze aici, își dădu Lucky cu presupusul. Mi-e greu să cred că pot rula în ritmul ăsta în continuare.

— Doar dacă destinația finală e departe, că nici asta nu avem de unde să știm, aprecie Tom.

— Păi, să ne gândim. Marfa, dacă e gata ascunsă acolo unde ne-am gândit, poate fi

transportată cu vaporul sau pe calea aerului, socoti Lucky.

— Cel mai probabil cu avionul, presupuse Melissa. Nu cred că, la câți bani poate să scoată din prafuri, se zgârcește cineva la transport.

— Nici eu, o susținu Tom, însă am impresia că nu banii sunt foarte importanți aici, ci măsurile de siguranță. Navele sunt mult mai sigure, iar controlul nu este așa de strict ca la avioane. Eu merg pe mâna mării.

Camioanele staționaseră în sfârșit în fața unei benzinării. Poate că termenul benzinărie era din start cam pretențios. Era vorba doar despre două pompe de aceeași vârstă cu autovehiculele, în spatele cărora se găsea un imobil ce semăna mai mult a closet decât a benzinărie. Din camioane coborâră șase figuri sinistre, ce păreau a avea mai puține legături cu civilizația decât cei din tribul pe care îl părăsiseră cu o zi înainte.

Se strânseră ciopor, vociferând agitat, după care trei dintre ei se îndreptară în scârbă să alimenteze mașinile.

— Ah, dacă aș știi ce au vorbit, se oftică Lucky.

— Unii aveau de gând să oprească peste noapte aici, iar ceilalți voiau doar să înfulece ceva în sat și să plece mai departe, îi explică Melissa, pe un ton nonșalant.

Cei doi bărbați se întoarseră spre ea în același timp. Pe fețele amândurora se putea citi cu ușurință aceeași nesfârșită uluială.

— De unde… de unde știi tu asta? îndrăzni Tom să treacă peste momentul de uluială.

— Mă descurc bine în spaniolă, răspunse femeia cu simplitate. De ce crezi că m-au ales pe mine ca să-l supraveghez pe Alberto Christian? Ah! păru ea să-și amintească. Și citesc la fel de bine pe buze. De la o vreme s-au băgat cursuri obligatorii. Îmi pare rău că tu nu le-ai apucat. Și nici nu e de mirare, la vârsta ta…

— Terminați! le șopti Lucky, ieșind în întâmpinarea replicii usturătoare pe care simțea că vrea să i-o dea Tom colegei sale. E foarte bine că deții tainele astea. Ai aflat și încotro se îndreaptă?

— Au pomenit, la un moment dat, de Cartagena. Asta e un port în nordul Columbiei, deci e probabil să fi avut dreptate matahala asta și să aleagă calea maritimă.

— Nesperat de bine! se bucură Lucky. Mă refer la informațiile pe care le-am aflat. Păi, în cazul ăsta eu zic să ne despărțim de frumoșii noștri șoferi.

— Nu mai folosim același mijloc de transport?

— De ce am face-o? Avem bani, și cred că sunt valabili aici, nu? Găsim noi un mijloc de transport mai rapid decât epavele astea. În fond, nu venisem aici ca să însoțim marfa, ci ca să găsim legăturile lui Alberto cu moartea celui de la paintball, nu?

— În fine, cred că ai dreptate, admise Tom. Și nu mi-ar strica o masă bună, indiferent cât de prăpădit ar fi satul ăsta. Trebuie să aibe și altceva de înfulecat decât viermi.

•

Săriră de pe prelatele care le fuseseră cele mai utile scaune din viața lor, când cei șase se opriseră din nou în fața unei locante suspecte, cu ciudatul nume de „Speedy Gonzales!”

— Șoricelul ăsta nu era mexican? se întrebă Tom, în timp ce se pregăteau să intre în speluncă.

— Cu globalizarea care a infestat întreaga planetă, ce măi contează? ripostă Melissa. De fapt, era american dacă nu mă înșel, fiind realizat în studiourile de la noi, nu? Mă bucur însă să constat că ai nelămuriri culturale. Nu m-aș fi așteptat, sinceră să fiu.

— Știi ce? se înfurie agentul. Eu cred că nici acum nu m-ai iertat fiindcă te-am adus în stare de inconștiență la sediul unde lucrai sub acoperire.

— Asta face parte din meserie, nu am luat-o personal. Dar că mi-ai pipăit sânii și ți-ai băgat

limba între coapsele mele, câtă vreme eram aproape leșinată, asta nu știu când o să ți-o iert. Nici măcar dacă o să ți-o iert vreodată.

Intrară în taverna mohorâtă, cu aerul unora care câștigaseră bătălia de la Maraton. Toate capetele se întoarseră simultan înspre ei. Șoferii care îi aduseseră, fără voia și știința lor – de asemenea.

— Salut, amigos! îi luă tare Tom. Numai fețe prietenoase prin zonă, șopti el din vârful buzelor către Lucky.

— Să sperăm că nu sunt dintre cei care îi urăsc pe americani.

— Nuuu, îl asigură Tom, ironic. De ce ne-ar urî? Pentru că le distrugem fabricile de droguri independente și le lăsăm în picioare doar pe alea care lucrează pentru noi? Nu cred așa ceva. Doar avem de-a face cu oameni civilizați.

Melissa își luase rolul de puicuță latino în serios și își lăbărță provocator sânii peste tejgheaua murdară. În spatele acesteia, un barman borțos freca absent un pahar, cu o cârpă mai murdară decât recipientul de sticlă.

— Vrem să mâncăm ceva, dacă se poate, por favor.

Barmanul o privi ca și cum ar fi fost transparentă.

— Hei, Gonzalez, nu auzi ce te-a rugat doamna? se răți Tom la el. Sau crezi că nu avem bani numai pentru că suntem mai prost îmbrăcați?

— Las-o mai moale, partenere! încercă să-l potolească Lucky. Nu am chef de scandal.

— Mi-e foarte, foarte foame, rosti agentul, răspicat, întorcând capul spre el și aruncându-i o privire atât de sălbatică, încât Lucky se dădu un pas înapoi.

— OK, OK, cum vrei tu…

Pentru că barmanul nu părea să răspundă nici la farmecele femeii, nici la amenințările lui, Tom întinse o mână uriașă peste tejghea și repetă figura

care o aplicase cu succes pe Inuit, deși barmanul cântărea de cel puțin patru ori mai mult.

Când cei din bar văzură cum grasul Pedro este ridicat cu o singură mână de la sol, o liniște mormântală se așternu peste locantă. Dintr-un colț se ridică un tinerel, îmbrăcat într-o cămașă cadrilată, evident mai curată decât a tuturor celor dimprejur, și cu o șapcă întoarsă șmecherește cu cozorocul la spate.

— Pedro, servește-i te rog pe musafiri, și mai ales pe această superbă creatură.

Rostind aceste ultime cuvinte, apucă mâna prea puțin curată a Melissei și o duse galant la buze, privind în același timp, insistent, cu ochii lui negri în ochii ei verzi.

— Hei, don Juan de prerie! se trezi Tom că o protejează pe colega sa, deși aceasta nu dădea vreun semn că și-ar dori apărător. Vezi cum îți freci cioturile de pielea ei fină!

— Desigur, señor. Nu am dorit decât să vă ajut, spuse acesta într-o engleză extrem de corectă, având totuși un ușor accent spaniol. Mă scuzați, dacă v-am pricinuit vreun disconfort!

— Nici vorbă, preluă Melissa conversația din zbor. Dumneavoastră să-l iertați pe colegul meu, care e cam necioplit.

Tânărul zâmbi, în timp ce Tom ridică din umeri, semn că renunțase să mai apere onoarea colegei lui. Principalul lui țel era mâncarea.

— Pedro! strigă namila din toate puterile, deși respectivul se afla la doar o lungime de braț de el, masându-și gâtul pe care degetele uriașului se imprimaseră extrem de bine. Ăi auzit ce ți-a cerut șmecherul ăsta de pampas? Pune niște porții mari cu tot ce ai tu mai bun în ele.

Zicând acestea, se întoarse spre restul celor ce populau spelunca și rosti tare, ca să fie înțeles chiar și de cei care nu pricepeau limba lui Shakespeare:

— Am avut un groaznic accident de avion. Nu am mâncat nimic de trei zile și nu vreau să fiu deranjat cât timp o să mă străduiesc să recuperez, clar?

Lucky observă că unii dintre mesenii tresar mai evident la auzul acestor vorbe, semn că nu erau cu toții chiar atât de străini de engleză. Și cei șase șoferi ai camioanelor tresăriseră vizibil. De asemenea, Lucky observă că tânărul le făcu tuturor un semn discret din cap pentru a-i calma.

Nu e chiar un fitecine, frumușelul ăsta, se gândi el, neînțelegând totuși de ce îl ascultau și camionagiii.

— Sunt dezolat să aud acest lucru, spuse acesta. În atare caz, dacă îmi este permis, vă propun să nu vă potoliți foamea în această hazna. Vă poftesc pe toți trei la modestul meu ranch, aflat la cinci minute de mers cu mașina! Poate găsim niște straie mai decente și puteți face și baie, dacă doriți. Am tot ce vă trebuie.

— Bineînțeles că acceptăm invitația, sări repede Melissa, văzând că Lucky este tentat să o refuze. Ce poate fi mai util decât o baie bună?

— Un porc fript? întrebă Tom, retoric.

Nu le venea să-și creadă ochilor când ajunseră la „umilul” ranch al lui Diego, cum aflaseră că-l cheamă pe curtenitorul cel tânăr. Deși jeep-ul Dodge de ultimă generație le spusese, pe tăcute, câte ceva despre importanța deloc nesemnificativă a averii acestuia, nu se așteptau să găsească un astfel de lux într-un asemenea loc.

— Parcă am fi în Dallas, la Southfork, șopti Tom, când trecu pe lângă largile manejuri pline de cai de o frumusețe rară.

— Parcă, dacă nu ar fi și casa atât de frumoasă, acceptă Lucky parțial comparația. Merge bine agricultura și zootehnia în partea asta de lume? întrebă el, pe un ton nevinovat.

— Merge binișor, Doamne ajută! zâmbi Diego cu subînțeles. Mai ales agricultura.

Aha, plantațiile de coca, probabil, se gândi Lucky fără să vrea.

— Și nu mă refer la plantații de coca sau de marijuana, continuă Diego, făcându-l pe Lucky să tresară puternic. Ha, ha! râse tânărul, văzând grimasa de pe chipul acestuia. Nu trebuie să fii paranormal ca să știi la ce se gândește un american când se referă la agricultura din Columbia. Totuși, aici mai mâncăm și altceva decât droguri. Unii au greutăți în a accepta, pare-se, acest simplu adevăr.

Casa lui Diego dovedea, dincolo de bogăție, un bun gust desăvârșit. Fără etaj, lungă, în stilul colonial sud american clasic, albă, cu coloane rare și pe care se cățărau plante tropicale de un colorit amețitor, construcția îi scoase un oftat amar Melissei.

— În așa ceva visez să mă retrag, cândva, când voi reuși să scap de toată nebunia asta.

Diego o privi cu ochii lui albaștri precum cerul junglei, provocându-i femeii frisoane pe șira spinării.

— Aveți grijă ce vă doriți, frumoasă signorina. S-ar putea să se îndeplinească.

Intrară în casă, nu înainte de a fi întâmpinați de un șir întreg de servitori îmbrăcați impecabil. Pe lângă ei, Diego, costumat ca un peon, părea unul dintre grăjdari.

Casa largă și discret mobilată închidea în ea un patio, unde Diego îi invită ca să se servească dintr-un univers de băuturi, pentru toate gusturile și perversiunile posibile.

— Eu aș vrea, înainte de orice, să fac o baie luuungă și fierbinte. Abia după aceea mă pot gândi la lucruri interne, se miorlăi Melissa, care se simțea infectă în somptuosul decor al columbianului.

— Îmi permiteți să vă conduc, signora! se oferi galant gazda. Domnilor, îmi permiteți? Voi reveni imediat.

Dispărură pe una dintre uși, lăsându-i pe cei doi bărbați în raiul alcoolicilor.

— Lasă, că nu-i nicio grabă, caballero! îi ură Tom, după ce se asigură că nimeni nu-l poate auzi, în afară de Lucky. Păi… să bem! adăugă el, ca o încheiere a oricărei discuții, aruncându-se că un vultur asupra celei mai apropiate sticle.

Se uită disprețuitor la denumire și turnă un pahar plin.

— Ce bei, compadre? îl iscodi Lucky.

— Ce mai contează? Se pare că e o chestie din Europa: „palincă”, indiferent ce-o fi asta. Presupun că dacă se găsește aici, nu e zeamă de lăptuci.

Dădu pe gât înfrigurat o gură țeapănă, după care rămase cu privirea pironită în zare și cu gura larg deschisă.

— Ce e? se sperie Lucky, urmărind instinctiv privirea fixă a prietenului său. Ai văzut ceva?

— Raiul, fratele meu alb, Raiul! răspunse Tom când își reveni, cu o voce pierită, ca și cum ar fi răsunat din ziua precedentă. Dacă vrei să-l vezi și tu, ia o înghițitură! La ce dracului ar mai avea ăsta nevoie de droguri, cu așa băutură în casă?

— Auzi, spuse Lucky, ușor neliniștit de exuberanța malacului, ia-o la pas, dacă e așa amețitoare, că nu știm ce drăcie e și nu am chef să rămân fără tine la traficant în casă!

— Ce traficant, ești nebun? Nu ți-a spus omul că se descurcă cu alea, alea. Eu cred că îi putem da puțin credit, nu? Că nu or mânca toți hașiș, după cum ți-a zis și el.

— Aia să i-o spună lui Bush – că ăla oricum crede orice –, nu mie. Asta e casă de traficant serios, agent special Thomas Roe. Eu înțeleg că ți-a luat foamea mințile, dar ai putea să fii mai atent când intri într-o casă străină, la un mahăr columbian, care tocmai ți-a dovedit că ține în mână toată zona, inclusiv pe cei ce se află în trecere.

— Ete-na! Consider că mă pot relaxa după trei zile de mâncat viermi. Nu am venit aici ca să miros toți traficanții din prerie.

— Junglă, omule! Junglă! M-ai înnebunit cu pampasul și cu preria ta!

— Tot un drac…

— În fine, cum spuneam, dacă erai atent pe unde calci, ai fi văzut pe masa din salonul pe unde am intrat o poză. Eh, poza aia ar fi trebuit să-ți ridice părul în cap. Pentru că e poza lui Martin, cel ucis la partida de paintball, dacă îți mai amintești? Cea din cauza căreia suntem aici, într-o superbă hacienda, după ce ne-am prăbușit cu avionul și am mâncat viermi.

— Tii, ce se mai leagă lucrurile! rosti Tom cu nepăsare și continuând să deguste cu vizibilă satisfacție miraculoasa băutură. Acum, că ne-am trezit pe urmele pe care doream să ajungem, pot să-mi iau și eu o scurtă vacanță, măcar până mâine dimineață? Că n-o să ne omoare în timp ce dormim.

— Doamneee, ce somn îmi mai e!…

•

Lucky îl lăsă pe enormul agent CIA să dormiteze cu sticla de palincă strâns lipită de piept și porni la un rapid tur de orizont prin încăperile învecinate. Era oarecum mirat de absența îndelungată a gazdei, așa că se îndreptă în direcția în care cei doi părăsiseră curtea interioară.

Intră într-un hol vast, de-a lungul căruia se aflau înșiruite ciudate statuete amintind de o civilizație străveche. Lucky le cântări cu un ochi expert.

Dacă nu sunt niște reproduceri amărâte, omul ăsta are o avere numai pe coridorul spre toaletă, se gândi el.

De undeva din spate se auzeau vagi clipoceli, însoțite de zgomote înfundate.

Frumoasa noastră colegă se îmbăiază, se gândi el. Parcă o și văd ieșind cu un halat pufos îmbrăcat pe corpul ei încă umed. Doamne, cred că sunt

bolnav! Ăla e cu sticla în brațe, eu cu Melissa în minte și individul ăsta suspect – relaționat cu mortul din New York într-un fel pe care sper să-l aflu – ne găzduiește în casa lui. Halal simț al datoriei…

Ajunse în fața ușii de la baie, care rămăsese întredeschisă. Nu putu să se abțină să nu arunce o privire înăuntru, deși corpul Melissei nu ar mai fi trebuit să îi stârnească curiozitatea, după orgia din junglă.

Surpriza lui fu mare, atunci când o văzu pe blondă cățărată undeva pe marginea largă a căzii imense în formă de scoică. Dar și mai mare îi fu mirarea când zări mădularul decent al gazdei, de om fără pretenții, intrând și ieșind cu rigurozitate din femeia care, cu o noapte înainte găzduise în același loc mătărângile unui întreg trib de aborigeni sau ce-or fi fost ei.

Hotărât lucru, nici ea nu e în toate mințile, se trezi Lucky, gândindu-se amuzat. La capitolul ăsta chiar ne potrivim.

Trupul femeii lucea în lumina puternică a neoanelor. Cu apa bătându-i genunchii, Diego se concentrase cu totul pe partea dorsală a femeii, impecabil construită, de altfel.

Melissa era lipită cu sânii de faianța albă și aburită, cu mâinile ridicate presând peretele, ca și cum s-ar fi așteptat să i se deschidă o poartă. Cu membrul adânc înfipt în vaginul femeii și cu degetul mare de la mâna dreaptă sondându-i celălalt orificiu, Diego rostea cuvinte într-o limbă pe care puțini o mai înțelegeau probabil, Lucky nefiind în niciun caz unul dintre ei.

Gura lui stătea lipită de urechea femeii, care ținea ochii închiși și buzele întredeschise, parcă pentru a absorbi cu toate simțurile eforturile cauzatoare de plăceri ale columbianului.

Lucky fu tentat să se alăture celor doi amorezi, însă consideră că nu era atât de intim cu stăpânul casei încât să îl deranjeze. Preferă să renunțe la

spectacolul gratuit, în schimbul unui rapid tur de orizont prin încăperi.

Un geamăt prelung, aproape animalic îl țintui însă locului.

Cred că au terminat prima rundă, se gândi el înciudat.

Așadar, planurile lui de a scotoci prin casă se dovedeau irealizabile. Cel puțin pentru moment. Din acest motiv, se întoarse în curtea interioară unde îi lăsase Diego.

Tom sforăia asurzitor, răsturnat în fotoliul larg de ratan, ținând strâns și cu nădejde sticla de palincă în mâna lui uriașă.

— Văd că pe companionul tău l-a răpus oboseala, auzi el din spate vocea lui Diego, care se străduia să păstreze un ton normal. Voiam să vă invit la masă, înainte de a vă lăsa să vă odihniți puțin. Dar cred că se poate și invers.

— Nu-i nicio problemă, dacă îl trezești pentru mâncare, îl liniști Melissa, care apăru și ea, într-un halat pufos ce îi ascundea formele apetisante. Se întâmplă să ai ceva haine pe care să le pot îmbrăca până îmi cumpăr altele? îl întrebă ea pe Diego, maimuțărindu-se fără să fie nevoie.

Fiindcă tonul ei i se păru lui Lucky ușor forțat, se gândi:

Asta încă nu s-a săturat! E croită pe bietul Diego. Poate că data viitoare apuc să scotocesc puțin prin hârtiile fermierului.

Din păcate, Diego părea să își fii calmat pornirile sexuale, cel puțin pentru moment. Se apropie de măsuța pe care stăteau nefolosite paharele și apăsă o sonerie.

— O să te conducă Mercedes și o să îți alegi ce vrei. Am încă intactă garderoba fostei mele soții.

— Ai fost însurat? întrebă Melissa, pentru a-și masca deziluzia ce i se întipărise pe chip cu o mirare suspectă.

— Ca tot omul, răspunse Diego. Din păcate, un groaznic accident i-a curmat viața.

Lui Lucky i se păru că sesizează în ochii bărbatului o sclipire ciudată de satisfacție.

— Îmi pare rău! spuse el.

— Ce fel accident? vru Melissa să știe, vădit interesată de orice amănunt ce ținea de viața gazdei lor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, cu tot respectul. O greșeală fatală, atâta tot.

— OK! dădu ea din umeri, mimând dezinteresul.

O tânără creolă, care îi bloca simțurile lui Lucky pentru câteva secunde, apăru pe nesimțite.

— Mercedes – i se adresă Diego –, condu-o pe doamna în camera Isabelei și ajut-o să-și găsească ceva. Măsurile nu par să difere semnificativ, din câte îmi pot da seama, completă el, cu o nuanță imperceptibilă de ironie în glas.

Frumoasa creolă dispăru tăcută, însoțită de Melissa, care părăsi curtea aruncând gazdei o privire tandru-ucigătoare.

Cei doi bărbați le urmăriră câteva secunde cu privirea și un moment de tăcere stânjenitoare se lăsă între ei pentru câteva clipe.

— Frumoasă casă ai, spuse Lucky, în lipsă de ceva mai bun.

— Da, zâmbi Diego, complice. Și nici menajera nu arată rău, nu?

Râsetele celor doi, survenite urmare a acestei remarci bine scăpată, destinseră atmosfera.

— Dar până o să ți-o prezint pe Mercedes, pot să-ți arăt umila mea hacienda, continuă Diego, iar Lucky nu avu niciun interes să refuze, ba dimpotrivă.

• Capitolul 10 •

Cu toate că simțurile lui Lucky fuseseră implicate mai curând într-o cercetare detectivistică pe tot parcursul prezentării locuinței, acesta nu putuse să nu admire luxul discret, de bun gust, cu care era mobilată și decorată impecabila construcție. Portretele fostei soții a lui Diego prezentau o femeie de o frumusețe latină desăvârșită. Era genul de portret pe care îl ții liniștit în casă, chiar dacă nu cunoști pe cea care este reprezentată în tablou.

— Frumoasă mai era soția ta, remarcă Lucky. Păcat, mare păcat!

— Uneori, frumusețea nu e suficientă la un om, replică Diego. La un tablou, însă…

Lucky simți că în spatele acestor amare constatări se ascundeau răni mai adânci decât cele legate de dispariția fizică a seducătoarei Isabela.

Când ajunseseră în dreptul fotografiei înrămate a victimei de la paintball, americanul întrebă:

— Puține fotografii am văzut în casă. Cine e tânărul păstrat în această ipostază nefirească, după câte am constat?

— Este, mă rog, era, mai bine zis, fratele meu, Martino.

— Era? se prefăcu Lucky surprins.

— Da, a murit recent. Un teribil accident. O greșeală fatală. Prefer să nu discut, fără supărare.

Cam multe accidente în familia asta, își zise musafirul. Și cam multe greșeli. Ceva îmi spune că o conexiune între cele două „greșeli” nu e exclusă totalmente.

— Înțeleg că ai fost foarte încercat în ultima vreme, vru Lucky să-l zgândărească pe Diego. Sau soția a murit mai de multă vreme?

— Nu. Amândoi s-au stins cam în aceiași timp, răspunse Diego, scrâșnind din dinți. Dar mai bine

să vedem ce ni s-a pregătit de mâncare. Morții cu morții, viii cu viii, nu așa se spune?

Ajunseră în curtea interioară și observară o scenă ciudată. Tom continua să sforăie zgomotos, în timp ce Melissa se străduia din greu să îl facă să se trezească, urlându-i în ureche:

— Trezește-te, monstrule, mergem la masă!

Probabil că făcuse exercițiul acesta de mai multe ori și pe diverse tonalități, întrucât vocea îi era cam vlăguită.

Lucky se înveseli, văzând modalitatea aleasă de colega lor pentru a disturba sănătosul somn al malacului.

— E ca și cum ai sufla în curul unui mort ca să-l faci viteaz, scuză-mi expresia grosieră! Atunci când amicul meu se simte în siguranță, are somnul unui vulcan stins. Trebuie ceva mai mult de atât ca să-l aduci în planul realității. Sau, altfel spus, ceva mai puțin.

Se întoarse cu o mișcare bruscă spre Diego.

— Spuneai că e gata masa?

— Da, dar colegul vostru…

— Ia aminte la mine, deși nu cred să-ți folosească altădată. Arată-mi unde sunt mâncărurile!

Diego ridică din umeri, în semn că renunță să îi mai înțeleagă pe cei doi, poate chiar pe cei trei, și le arătă drumul spre sala de mese.

Într-o încăpere somptuoasă, largă, se afla o masă atât de lungă încât cei aflați la capetele ei trebuiau să ridice tonul când vorbeau, pentru a se putea auzi unii pe alții.

Pe masă, alături de platouri pline cu fructe, trona un porc țepos, savant ornat și cu un miros îmbătător, mai ales pentru cei doi picați din cer, care nu mai văzuseră carne gătită de multe zile.

— Asta e! strigă Lucky, și se repezi să rupă o halcă zdravănă din trufandaua pusă la dispoziția poftelor lor.

— Partenere! strigă necăjită Melissa, rușinată de manierele acestuia. Eu înțeleg că nu ai mai gustat carne de ceva vreme, dar ăsta nu e un motiv să ne faci de râs.

— Lasă asta!, răspunse bărbatul, trecând în grabă pe lângă ei, cu o felie groasă de porc pe o farfurie.

Dispăru spre curtea interioară, urmat cu maximă uimire de ceilalți doi. Ajunși acolo în urma lui Lucky, îl văzură pe acesta cum plimba carnea pe sub nasul adormitului Tom. Strașnicele sforăituri continuară doar vreme de câteva clipe. Ca și cum ar fi fost ars cu fierul înroșit pe partea unde îi vine greu voinicului, agentul sări în picioare cu o agilitate la care Diego în niciun caz nu se așteptase.

— Porc! strigă agentul, fără să catadicsească a deschide ochii. Visez!

— Nu, bătrâne, nu visezi. Dacă vei deschide ochișorii, vei vedea că e real. Iar dacă tot nu crezi, mă însărcinez să te ciupesc până îți dă sângele. Ești treaz, pe onoarea mea!

Dar Tom nu-și mai făcea probleme referitoare la realitatea viziunii sale. Apucase nesătul bucata de carne și mușcase cu nesaț mai mult de jumătate.

Prima parte a planului fusese realizată. Să îl care la masă devenise de-a dreptul o joacă de copil pentru Lucky. Mergând cu farfuria la doi pași în fața uriașului, îl conducea pe acesta în direcția dorită, de parcă l-ar fi tras cu o sfoară.

— Doamne, ce coșmar am mai avut! îngână Tom, după ce cântări cu un ochi de expert bunătățile întinse pe masa cea lungă. Se făcea că mă aflu în pampas și tot ce găsesc de mâncare sunt niște viermi grași…

— Koro! zâmbi Diego, îngăduitor.

— Exact! sări Tom. Așa li se spunea și în visul meu. Ciudat, nu? Dar ceea ce este mai grețos, chiar îmi plăceau. Brrrr! se scutură agentul de așa-zisul lui coșmar.

Gazda zâmbi în continuare și îi făcu semn servitorului să se apropie. Majordomul era un negru mai negru decât un tuci folosit zeci de ani fără a fi spălat. Diego îi șopti câteva cuvinte și negrul zâmbi la rândul lui, dezvelind un șirag de dinți mari, de o albime orbitoare.

— Ce se întâmplă? vru Lucky să știe, bănuind că poate fi vorba despre o farsă.

— Nimic deosebit, se aplecă columbianul spre el. L-am rugat să renunțe la surpriza serii și anume Koro în sos caramel. Se pare că unii au început deja să se sature de această delicatese.

•

Masa fusese copioasă, iar oaspeții foarte mulțumiți de reluarea obiceiurilor civilizate de a se ghiftui cu jumătate din populația fermei lui Diego. Vorba vine… Seara se lăsase pe nesimțite, iar Diego se amuzase copios de povestirile lui Tom despre experiențele pe care le trăiseră în ultimele zile, de la accidentul căruia toți trei îi supraviețuiseră în chip miraculos. Acesta descrise relațiile cu sălbaticii lui Inuit și termină cu traseul străbătut pentru a ajunge în sordidul bar unde o întâlniseră pe generoasa lor gazdă din acea seară.

Melissa fusese la un moment dat de-a dreptul înspăimântată de povestirile lui Tom, crezând că acesta va da în vileag rușinoasa, dar extrem de excitanta ceremonie la care luase parte. Însă colegul ei nu era genul de om care să facă astfel de gafe în timpul misiunii. Chiar și ea fusese plăcut surprinsă de imaginația cu care Tom inventase un adevărat scenariu împănat cu întâmplări savuroase despre așa zisul lor drum spre civilizație.

— Mărturisesc că am crezut că o să dai chix și o să dezvălui adevărata manieră în care am ajuns aici, îi șopti ea matahalei, pe când se îndreptau înspre salonul unde urmau să servească digestivele și trabucele oferite de Diego. Ca să nu mai vorbesc despre cealaltă întâmplare…

— Poate o să te convingi, astfel, că nici când mint, nici când o să te îndes în uriașul meu McLeod nu am cum să dau chix.

— Poate în visele tale, puiule. În visele tale în care mănânci Koro.

Lucky nu avusese niciun fel de emoții, însă povestirile lui Tom îl indispuseseră din cu totul alt motiv. Sperase să îl poată trage mai mult de limbă pe Diego despre cauzele ce provocaseră „regretabilele accidente" ale soției și fratelui său.

Pologloghia lui Tom, însă, nu îi lăsase nici cea mai mică șansă.

În salonul pentru fumat, Melissa fu cea care îi răpi orice speranță că ar fi putut afla în acea seară ceva despre subiectele ce îl interesau pe el. Trebui să fie părtaș la o lungă ședință de seducere, care sfârșise prin a-i întoarce stomacul pe dos. Așa se derulaseră ultimele ore ale serii.

— Tu chiar ai uitat că te afli în misiune? îi șuieră el, în scurtul moment de pauză pe care și-l permisese Melissa, și acesta din simplul motiv că Diego își ceruse scuze pentru a merge la toaletă. Tot mai crezi că prințul o să-ți pună castelul la picioare numai pentru că l-ai lăsat să ți-o tragă în cadă din prima, ca unei târfe pe care dă zece peso?

— Ești un nesimțit, iar viața mea mă privește personal! se răsti Melissa, cu ochii sclipind de ură. Și nu dau seamă nimănui de ceea ce fac. Poate m-am săturat să-mi duc existența în cârcă, precum un sac cu fiare vechi. Am nevoie de un sprijin, de un spate. Columbianul poate să mi-l asigure. Ori crezi că mi-am imaginat viața ca pe un lung șir de accidente de avion și misiuni în care trebuie să transpir sub toți ticăloșii impotenți, pentru a servi bravul sistem democratic american?

— Ha, ha, ha! se distră Tom, auzind aprinsul dialog. Bun venit în lumea mea, măreațe Lucky! Credeam că nu o să te dumirești niciodată cu ce năpârcă ne-au procopsit șefii. Și zi așa, frumoaso, năstrușnicul Alberto Christian nu prea excela la

capitolul ăsta, nu? Păi, și atunci de ce dracului mai strica drogurile pe tine?

— Poate tocmai de-aia. Cert e că eu nu țin minte să-i fi văzut râma transformându-se în semn de exclamare. Și nici amintiri post coitum nu pot să spun că am avut. Că îmi reveneam în simțiri în pat, și eram goi amândoi, părând mulțumiți, asta e cu totul altceva. Acum, după ce am trăit în junglă, am început să înțeleg manevrele negustorului. Dar, apropo, ești un nesimțit și un porc și tu; na! Năpârcă era ființa care te-a scos pentru prima dată dintre picioarele ei, nu eu!

— Eh! oftă Tom, slobozind un vălătuc gros de fum printre buze. Aici nu am de ce să te contrazic. Dar, oricum, vezi că prințul e fratele lui Martin; poate mai faci și o leacă de anchetă printre suspine.

— Cum? rămase Melissa stupefiată. Care Martin?

— Ricky Martin, desigur. Mai și întrebi care Martin!… Șmecherul împușcat în sala de paintball, cel de la care a plecat toată tărășenia.

— Nu pot să cred! murmură agenta cu glas pierdut. Cum e posibil? Pur și simplu am dat peste firul pe care-l căutam, așa-i? Black Label de doisprezece ani. Ca și cum am fi căzut din cer la punct fix. Nu-i așa că viața-i minunată?

— Stimată doamnă și domnilor – se auzi vocea politicoasă a lui Diego – dacă-mi permiteți, eu o să mă retrag. Am mult de lucru mâine și astăzi a fost o zi încântătoare, dar parcă prea lungă. Mercedes o să vă conducă pe fiecare în camera lui și, în funcție de ora la care o să vă treziți dimineață, poate reușim să luăm micul dejun împreună.

— Nu e o idee rea, aprecie Tom, ridicându-se și trosnindu-și toate oasele când se întinse, ocupând aproape toată încăperea. La ce oră spuneai că mic-dejunăm?

— Voi, indiferent când vă treziți. Eu, la ora șapte trebuie să mă apuc de lucru. Viața la fermă

nu e numai stat la gura sobei. Vă urez noapte bună! mai spuse el, după care se înclină respectuos spre Melissa și le zâmbi celor doi bărbați, dispărând spre dormitorul lui de văduv.

Agenta CIA oftă discret, constatând modul definitiv în care se retrăsese Diego, însă mai puțin înciudată, după ce auzise de ce rubedenii „beneficia" prințul ei visat.

— Păi, dacă e fratele lui Martin, înseamnă că e fiul lui Alfonso Ferrer, traficantul, nu-i așa?

— Bingo! exclamă Tom, arătând cu degetul ca și cum ar fi tras un cartuș în direcția femeii.

— S-a cam dus cu povestea aia cu zootehnia triumfătoare, nu? aprecie Lucky, zâmbind răutăcios. Și asta, în ciuda afirmațiilor lui sfidătoare, până la urmă, tot cultura de halucinogene a clădit „umila lui hacienda".

— Asta nu e obligatoriu, interveni Melissa, dar cam fără convingere. Poate că el e fratele cel bun ce nu a acceptat calea răului, nu? N-ar fi exclus să fie frați vitregi…

— Da, și poate că noi suntem morți, visând că ne aflăm băgați până-n gât într-o hacienda, replică sarcastic Tom. Trezește-te fata mea! Ești ditamai agenta! Chiar nu-ți miroase a putred toată povestea asta? Ce, n-ai văzut cum s-au supus șoferii ăia care transportau praf de întărit libido-ul, când Diego le-a făcut un semn discret la bar ca să se potolească?

— Bine, dar eu tot nu înțeleg ceva! vorbi Melissa. Dacă e fratele lui Martin și acceptăm că face și el afaceri cu droguri, ce legătură poate să aibă cu oamenii lui Alberto. Ați uitat că Marie, pe care o bănuim că e amestecată în uciderea lui Martin, era pe felie cu Alberto Christian?

— În primul rând, nu știm pentru cine lucrează șoferii – să nu uităm lucrul ăsta –, îi atrase Lucky atenția. Noi doar am presupus că sunt lefegii lui Alberto, întrucât tu ai spus că recunoști efectul drogului. Ceea ce nu înseamnă certitudine de laborator, nu?

— Exact, adăugă și Tom, ridicându-se cu greu ca să-și mai toarne un pahar de Black Label. Și, dacă tu nu te înșeli, nimic nu ne spune că Alberto e prima mână a afacerii. Poate că ăsta, Diego, sau tat-su, „recoltează” și vând către minunatul negustor de ascuțitori.

— Și antidotul? întrebă Melissa cu jumătate de gură.

— Mda, asta ar fi o problemă, recunoscu Lucky, îngândurat. Poate că mâine dimineață vom avea capul mai limpede.

— Dar de ce mâine dimineață, se arătă Tom optimist. Eu am capul destul limpede și acum. Important e să am burta plină, fiindcă creierul îmi funcționează automat după aia.

— Zău, bă’, Einstein! Și care e explicația pe care capul tău „limpede” o dă prezenței antidotului la Alberto?

— Acum, nu bag mâna în foc că asta e explicația, acceptă agentul cu mult prea mult calm ca să pară natural. Dar poate că alde Ferrer i-a vândut prafurile, la o primă rundă, cu antidot cu tot, asigurându-l că mereu va proceda la fel.

— Și, când s-a prins mitocanul că a luat țeapă, nemaipupând antidot și aflându-se în posesia unei imense cantități de otravă pură, l-a împușcat pe Ferrer ăl mic ca avertisment. Bravo, maestre! îl felicită Lucky, cu o consistentă doză de admirație în glas.

— O nimica toată, acceptă lauda matahala, cu falsă modestie. Cum spunea și înaintașul meu: „elementar, dragă Watson”.

— Mda, recunoscu și Melissa. E o explicație coerentă, nu pot să nu constat. Nu o fi ea cea mai exactă, dar cred că e cea mai bună pentru moment, având în vedere atuurile pe care le avem în mână. Acum, chiar că mergem la culcare, nu? Nu suport să-l văd pe ăsta savurându-și liniștit triumful, adăugă ea, arătând îngrețoșată înspre namila

răsturnată pe canapeaua de piele, eliberând tacticos cerculețe groase de fum spre tavanul de mahon.

Ca și cum ar fi simțit că era timpul potrivit, ușa se deschise și în pragul ei apăru, la fel de tăcută ca la prima ei apariție, Mercedes. Prezența fu de natură să-i tulbure senzorialul lui Tom, care simți brusc nevoia să redescopere poziția „stând firesc în cur”.

— Mamă, mamă! A cui e bijuteria asta?

— Prietene, ți-o prezint pe Mercedes, „servanta” lui signor Diego, făcu Lucky prezentările.

După câteva secunde de perplexitate, uriașul izbucni într-un râs nebun, prăvălindu-se cu toată greutatea pe parchetul impecabil lustruit al încăperii.

În timp ce Mercedes stătea imperturbabilă în prag, așteptând cuminte decizia oaspeților, Lucky și cu Melissa priveau stupefiați accesul de veselie al malacului.

— Poți să ne împărtășești motivul homericului tău râs, amice? fu Lucky curios să afle.

— Ha, ha, ha! râdea agentul CIA fără să se poată opri. Minunăția asta e servantă și Melissa, săraca… Ha, ha, ha! Speră să pună mâna pe împărăție. Ha, ha, ha! Fără nicio supărare, dar mie nu mi-ar trebui altă femeie până crăp, cu o asemenea divă dereticându-mi patul.

— Un imbecil sexist, asta ești! îl gratulă Melissa, roșie de furie. Crezi că e obligatoriu să i-o și tragă. Nemernicule!

— Scuză-i, Mercedes! zise Lucky, apropiindu-se de ea. Sper că nu înțelegi atât de bine engleza, și nu știi ce neciopliți trebuie să duci la culcare.

Văzând că frumosul străin i se adresează pe un ton atât de amabil fata făcu niște semne ciudate. Bărbatul deschise ochii mari, părându-i-se că nu înțelege de prima dată despre ce era vorba. Apoi, când se dumiri – fără putință de tăgadă –, izbucni la rândul lui într-un hohot nestăvilit de râs.

Mercedes zâmbi și ea, încurcată, nepricepând veselia subită ce-i cuprinsese pe cei doi bărbați. Eticheta și buna ei creștere o îndemnau, însă, să nu comenteze și să nu pară jignită în vreun fel.

— Pot să știu: pe tine ce mama dracului te-a apucat? se înfurie Melissa de-a binelea. Doamne, cum am nimerit cu imbecilii ăștia doi în parteneriat!

Depunând mari eforturi ca să se oprească din râs și văzând că până și Tom se potolise, uitându-se mirat spre el, Lucky reuși cu mare greutate să îngaime:

— E și mută! Chiar că nu ai nicio șansă, Melissa. Ți se împotrivește chiar femeia perfectă! Ha, ha, ha!

Spusele lui fură întâmpinate de un nou hohot de râs și din partea lui Tom. Acesta determină retragerea strategică a Melissei, căreia îi pierise de tot glasul și abia se mai putea abține să nu izbucnească în plâns.

•

Lucky nu mai ținea minte când dispăruse Tom, condus de către Mercedes, și nici cât timp durase până să ajungă în camera lui. Tot ce-și reamintea era faptul că fata nu se grăbise să plece, cum o făcuse în cazul celuilalt. Rămăsese în prag, privindu-l intens și parcă hipnotizându-l cu ochii ei mari și verzi.

Un sentiment ciudat îi invadase întregul trup. I se părea că femeia aceea vine din alte vremuri, din timpurile străvechi în care spaniolii încă nu puseseră piciorul în America de Sud. Îi aducea aminte, într-un mod misterios, de o înaltă preoteasă a unui cult antic, probabil al soarelui. Și nu pricepea cum poate să-i amintească de ceva ce se întâmplase cu mult, foarte mult timp înainte de existența lui.

Ce misterioase percepții îi bântuiau simțurile în acel târziu ceas de noapte. Ce conexiuni se creaseră, relativ subit, între misterioasa indiancă și

subconștientul său. Dar, mai cu seamă, Lucky se gândea în ce măsură acel subconștient era într-adevăr al lui sau fusese dramatic modificat o dată cu injectarea misteriosului ser, cu ajutorul căruia își revenise după o comă ce durase nu mai puțin de douăzeci de ani?

Acestea erau întrebările pe care Lucky avea totuși capacitatea să și le pună, în ciuda faptului că prezența copleșitoare a femeii îi influența simțurile.

Frumusețea răpitoare a lui Mercedes parcă nici nu mai conta. Întreaga încăpere era invadată de ceva anume. Bărbatul ajunse la concluzia că era vorba despre personalitatea ei. Atât și nimic mai mult.

Dar de când am ajuns eu să fiu impresionat de personalitatea unei femei? se întrebă Lucky în gând.

Gesturile sale păreau comandate de ochii magnetici ai femeii, iar bărbatul nu putea depune nicio rezistență. Și nici nu dorea să se împotrivească.

Brațele sale îi înconjuraseră mai întâi talia, apoi picioarele.

Femeia era ușoară ca un fulg, sau puterile lui se înmulțiseră peste măsură?

Hainele largi și ușoare pe care le purta Mercedes căzură de pe ea, fără ca Lucky să-și dea seama. Tot ce știa era că ajunseseră amândoi goi-pușcă în pat. În timp ce mâinile lui alergau parcă îndrumate de impulsuri inconștiente, femeia îi mângâie de la început scrotul, stârnindu-i furnicături în tot corpul.

Gesturile ei erau precise și parcă profesioniste. Nu era un profesionism de curvă, ci unul de zeiță. Nu o pricepere căpătată în urma a mii de ore de sex, ci una înnăscută. O adevărată artă a senzorialului pe care numai o inventatoare sau o creatoare a plăcerilor erotice o putea deține.

Trupul femeii era ferm, cu pielea rece, ca a unei statui.

Plăcere pură, opusă oricărei urme de suferință, asta resimțea Lucky în timp ce Mercedes îi prinsese ca într-o menghină a buzelor membrul pe care îl simțea pulsând ca și cum ar fi ajuns la orgasm. Și chiar se simțea ca și cum ar fi ajuns într-un asemenea punct culminant, ca și cum o neștiută magie l-ar împiedica să își împrăștie sămânța în gura femeii.

Când Mercedes îl privi în ochi, făcându-l să înțeleagă – prin nu se știe ce minune a puterii gândului – că dorește să fie pătrunsă, Lucky simți dintr-odată toată satisfacția perversiunii din ochii ei. O penetră sacadat, în același timp cu o inexplicabilă ură, dar și cu voluptate. Își simțea penisul enorm, crescând încontinuu, în timp ce mișcările lui deveneau tot mai apăsate, iar ale femeii tot mai alambicate, mai savante.

La un moment dat, o căldură imensă îi cotropi trupul, pe care îl simțea încordat până la ruperea fibrelor. Corpul femeii era rece și totuși atât de fierbinte…

Observă, aproape fără să se mire, că în pragul ușii apăruse Melissa. Rămasă acolo, cu picioarele depărtate, agenta își masa furibund sânii și clitorisul.

Stătea definitiv copleșită de acea tensiune erotică, pură, care plutea în aer. În cele din urmă, nou sosita se apropie. Alăturarea ei dansului nebunesc nu-i surprinse defel pe cei doi. Fusese firească precum normală era și sudoarea ce apăruse pe tâmplele încinse ale lui bărbatului.

Înfometată, Melissa asaltase cu gura sânii pietroși ai zeiței cu ochi verzi ca smaraldul. Buzele ei uscate de dorință păreau să deguste arome neștiute. Începu să geamă înainte ca indianca să-i fi introdus limba aspră și totuși catifelată între coapse. Și atunci, agenta avu senzația unui orgasm nematerializat, a unui plăceri supreme ce parcă

stătea la pândă, așteptând momentul propice pentru erupția finală.

Ochii sfredelitori ai lui Mercedes le comandă celor doi americani să se pătrundă, iar Lucky simți că, fără de voie, trebuia să părăsească vaginul fierbinte al ametitoarei femei pentru cel al albei, pe care îl considera banal.

Nici Melissa nu mai avea același gust ca în avion. Transfigurată parcă de atingerile precise ale indiencei, ea se transformase într-o copie fidelă a zeiței. Ca să se convingă, parcă, Lucky o mușcă adânc de coapsă, iar femeia nu ripostă, ci gemu satisfăcută. Iar o dată cu ea, scânci și Mercedes, ca și cum amândouă ar fi devenit o singură ființă.

Lucky căută înfrigurat în minte o senzație din trecut cu care putea compara ceea ce trăia în așternuturile de mătase ale lui Diego. Stereo. Sex stereo, sau de-a dreptul quadro, surround, toate la un loc. Simțea că nu e suficient, dar altceva nu îi venea în minte.

Orgasmurile surveniră simultan, necontrolate, surprinzătoare și epuizante.

Lucky nu mai rezistă tensiunii și plăcerii. Leșină sau adormi, nu putea spune cu precizie, dar părăsi tărâmul realității imediate.

• Capitolul 11 •

Într-un colț îndepărtat al haciendei, Lucky zări un hangar imens. Se îndreptă înspre construcție și constată că era vorba despre un garaj. Cele trei camioane erau parcate acolo. Se strecură într-unul dintre ele. Era plin de cutii imense, suite pe stelaje de lemn masiv, îmbrăcate în cartoane și acoperite cu folie de plastic.

Încercă să privească înăuntru, dar constată că folia era mată. Nu înțelegea de ce simțea un impuls atât de puternic să afle cu exactitate ce se ascundea înăuntru. Totuși, era sigur că acolo se găseau utilaje sofisticate ce serveau drept paravan pentru traficul de droguri al lui Alberto Christian Ribshou.

Scoase un cuțit dintr-unul dintre numeroasele buzunare cu care era dotată haina primită cadou de la Diego și vru să îl înfigă în învelișul foșnitor de plastic.

Deodată, însă, se opri. I se păru că aude glasuri. Se ascunse imediat, deși nu-i venea să creadă că cineva ar putea ridica prelatele camioanelor, la acel târziu ceas din noapte.

Auzi glasurile guturale ale șoferilor. Le recunoștea cu ușurință. Spaniola pe care apucase să o învețe nu părea să-i fie de vreun folos, deoarece se vorbea un dialect ciudat, cu influențe ale străvechii populații Muisca sau Chibcha, ce stăpâniseră acele pământuri în epoca precolumbiană.

Pe urmă distinse glasul ferm a lui Diego. De data aceasta, spaniola era curățată de „impurități” și Lucky reuși să înțeleagă câteva fraze.

— Băi, imbecililor, sunteți siguri că americanii ăștia împuțiți nu au văzut „fabrica”?

— Nu suntem siguri de nimic, șefule, de ce ne întrebi pe noi? Doar tu i-ai luat din bar.

— Da, vitelor, pentru că mi-au părut suspecți. Cum de au reușit ei să scape din accidentul ăla de avion și să ajungă până aici? Au trecut pe lângă Barrancabermeja, pe lângă Puerto Berrio, Bucaramanga… cum dracu' de nu le-au nimerit? Vă spun eu care e explicația ce mi se pare firească. Au trecut pe lângă ele, fără să le vadă, pentru că voi le-ați ocolit, iar ei erau probabil sus, pe prelate.

— Păi, și cum să ajungă șefule sus, pe prelate?

— Cum naiba am eu norocul să lucrez cu toți tembelii? Păi, nu a căzut avionul lângă „fabrică". Nu am trimis eu oameni ca să se asigure că nu a supraviețuit niciunul? De ce? Pentru că sunt un sadic care are grijă să fie multe victime la fiecare blestemat de avion care pică din cer? Nu! Ci tocmai pentru că nu am chef să dea nimeni cu nasul de micul nostru secret.

Apoi se auzi un sunet înfundat, dar clar, ca și cum Diego i-ar fi ars o palmă strașnică cuiva.

— Secret din care cu toții vă hrăniți numeroasele familii și plătiți târfele voastre împuțite, nu? Acum ați înțeles de ce i-am primit în casa mea pe nemernicii ăștia? Puteam să-i omor încă de la bar, dar de unde am eu certitudinea că nu mai sunt și alții?

Lucky reușise să găurească prelata și să privească prin ea. Diego era în picioare, împreună cu doi dintre șoferi, în timp ce al treilea zăcea pe jos. Piciorul gazdei apăsa cu putere ceafa acestuia din urmă. Deodată, ușa garajului se deschise, iar înăuntru fură aruncate trupurile însângerate ale lui Tom și Melissei.

Lucky tresări puternic și abia reuși să prindă în cădere briceagul care îi scăpase din mână de surprindere.

— Ăștia nu par să știe nimic. O țin una și bună că au venit pe jos. Nu au fost capabili să explice de ce și cum de nu au găsit orașele și satele de pe traseu.

— Dar celălalt? Tinerelul, frumușelul?

— Nu l-am găsit.

— Cum nu l-ai găsit, nemernico? Vrei să te pun chiar acum să le sugi ăstora sculele împuțite?

Lucky încercă să lărgească puțin gaura prelatei, pentru a vedea figura celei ce însoțise trupurile lipsite de viață ale partenerilor săi. Reușii, iar imaginea pe care o avu în fața ochilor, îl făcu să sară ca ars din pat.

•

Leoarcă de sudoare, se afla singur în cameră și nu mai știa ce anume visase și ce anume previzionase. Cu viziunile se obișnuise. Știa sigur că episodul din garaj fusese o previziune. Dar nu era convins dacă fantastica partidă de sex fusese vis sau realitate.

Știa că visele sunt fade și că femeile sunt lipsite de materialitate, asemănându-se cu proiecțiile de pe o pânză. În vis nu există satisfacție, doar promisiuni pe care deșteptarea le transforma în speranțe provenite dintr-o altă dimensiune a existenței.

Se ridică ametit și obosit.

Oboseala asta poate la fel de bine să vină de la sex, cum poate să vină și de la previziuni, calculă el, încercând să își păstreze măcar mintea limpede. Dar dacă nu am visat, unde sunt Mercedes sau măcar Melissa?

Se repezi la ușă, însă efortul îl doborî și se prăbuși la pământ.

Trebuie să rezist! își făcu el curaj. Trebuie să-i avertizez!

Se ridică și se îndreptă iarăși spre ușă. Intră, ținându-se de pereți, în camera agentei CIA. Aceasta era întinsă în pat, goală, și surâdea în somn, deosebit de mulțumită și împlinită.

Se apropie de ea și îi răsuci încet piciorul, pentru a-i cerceta interiorul coapsei, aproape de vaginul care încă îl tenta. Nu visase! Urma mușcăturii sale se afla acolo.

Asta înseamnă că nu am visat! se convinse el.

— Hei, Melissa, scoală! începu el să o zgâlțâie pe femeie.

Aceasta se întoarse molatic pe spate, descoperindu-și sânii tari. Deschise ochii numai puțin, observându-l pe Lucky deasupra ei. Scâncind, se încolăci de gâtul lui.

— Ai venit, puiule, deci mai vrei! remarcă ea, apoi îl trase cu forță, făcându-l să-și piardă echilibrul și să nimerească cu capul între sânii ei calzi.

Lucky simți cum intră în erecție fără să vrea și se înfurie.

— Agent Melissa Tower, ridică-te! Nu mai e timp de prostii!

Femeia tresări la auzul tonului imperativ al bărbatului. Se trezise de-a binelea.

— Unde-i Mercedes? Se afla aici, lângă mine. După ce tu ai adormit, am venit aici și am continuat distracția. Doamne, ce mai femeie! Cred că m-am îndrăgostit!

— Revino-ți în fire! Nu e ceea ce crezi. Suntem în pericol. Am „văzut” ce-o să se întâmple. Diego ne bănuiește că am găsit „fabrica”. Vrea să ne omoare. Îmbracă-te! Știu ce trebuie să facem ca să evităm dezastrul. Mă duc să-l trezesc și pe Tom. Dat fiind faptul că nu o să fie foarte ușor, te sfătuiesc să vii după mine imediat ce ești gata.

Se repezi către camera în care dormea agentul. Spre marea lui surprindere îl găsi pe acesta treaz. Stătea pe marginea patului și se uita în gol.

— Ce-i bătrâne, ce s-a întâmplat? îl întrebă Lucky, de-a dreptul îngrijorat.

— Bă… Bă… îngăima Tom, aiurit.

Amicul se apropie de el prudent și i se așează în față, privindu-l nedumerit.

— Ce: „bă, bă”? ce s-a întâmplat?

— Mercedes… femeie!

— Hait! se dumiri Lucky. Fătuca n-a pierdut timpul degeaba. A fost și la tine?

— Adică cum „și” la mine? La cine a mai fost?

— Lasă acum, nu avem timp! Lucrurile se precipită. Îmbracă-te și hai cu mine!

Tom se echipă rapid, mașinal. Era evident pentru colegul său că mințile îi sunt într-o cu totul altă parte.

Lucru' dracului cu femeia asta! se gândi Lucky, în fugă. E ceva ciudat. Are puteri paranormale.

Când agentul fu gata, trecură s-o ia pe Melissa. Partenerii săi se aflau în stări diferite și Lucky încercă să-i readucă pe linia de plutire.

— Fiți atenți la mine! Am avut iarăși o previziune. Diego vrea să ne lichideze.

— Diego? se mirară amândoi agenții.

— Imposibil! declară Melissa.

— Știam eu! se lăudă Tom, aproape în același timp.

— Dar de ce ar face-o tocmai acum?

— A sperat să afle dacă am aflat micul lui secret din junglă.

— Cum să afle? Nu mi s-a părut că ne interoghează.

— Nu am timp acum să vă explic. Trebuie să ajungem la camioane. Sunt strânși acolo.

— Ce camioane? încercă Melissa să afle. Cine „sunt strânși"?

Dar Lucky nu mai comentă, luând-o înainte. Cei doi îl urmară, Tom având o totală încredere în instinctele și cunoștințele lui Lucky, iar Melissa – curioasă să afle răspunsuri la întrebările ei.

Ieșiră în aerul cald și umed al nopții tropicale. O liniște profundă domnea asupra fermei lui Diego. Lucky se opri, încurcat. Viziunea lui îl plasase direct în apropierea hangarului-garaj, dar nu știa drumul până acolo. Încercă să se orienteze. Își aminti vag imaginile pe care ochiul minții le fotografiaseră mecanic la vederea hangarului.

— Pe aici! spuse el, când se hotărî să se lase în voia instinctului.

Aleile din jurul casei se desenau cu claritate, lumina lunii fiind suficientă pentru a le distinge

fără greutate. După ce alergară câteva secunde, zăriră construcțiile „văzute” de Lucky în momentele lui de clarviziune, tocmai când acesta începuse să se întrebe dacă o apucaseră în direcția potrivită. Încetară alergarea și se abătură imediat de la drumul ce ducea înspre ele. Lucky le făcu semn să-l urmeze și ocoliră clădirile. Înăuntru era lumină, iar americanii putură să-i vadă pe doi dintre șoferi stând de vorbă cu Diego. Purtau, după toate aparențele, o discuție foarte animată. Diego părea furios.

— Unde e al treilea șofer? întrebă Tom în șoaptă.

Prietenul său nu-i răspunse la întrebare, dar îi arătă cu mâna în direcția piciorului lui Diego. Atunci îl zăriră și pe cel de-al treilea șofer. Era culcat la pământ, iar columbianul îi apăsa ceafa cu cizma lui ascuțită de cowboy.

Lucky le făcu semn partenerilor săi să se apropie cu prudență, târându-se prin iarbă, până lângă ușile hangarului. Chiar când își găsiseră locurile cele mai bune pentru a asculta conversația celor patru, își făcu apariția Mercedes. Era îmbrăcată cu totul altfel decât o văzuseră americanii până atunci și părea complet schimbată.

Cu blugi strânși pe coapse și cu cizme în picioare, purtând o cămașă cadrilată înnodată deasupra buricului, Mercedes nu mai păstra mare lucru din personalitatea enigmatică și supusă cu care cei trei se obișnuiseră. Ceva din atitudinea ei le amintea însă de anumite momente din timpul halucinantelor partide de sex.

— Nu i-am găsit în camere! spuse ea și glasul îi sună dur, având totuși unele inflexiuni de teamă.

Melissa scoase un sunet de uimire, însă Lucky îi astupă imediat gura cu palma. Se așteptase la această reacție. Aceeași uimire o simțise și el, când văzuse pentru prima dată, cu ochii minții, aceeași scenă. Indianca nu era mută defel.

— Nu e mută deloc, constată și Tom, zâmbind cu tristețe. Cum de nu a țipat când i-am tras-o?

— Asta te preocupă pe tine acum? sări cu gura Melissa.

Lucky le făcu semn să tacă și să fie atenți la ceea ce se întâmpla în hangar.

— Cum adică nu i-ai găsit în camere? strigă Diego, extrem de furios. Păi, nu ai fost cu ei în camere?

— Am fost, dar am lipsit puțin, după ce „m-a omorât" malacul cu un mădular cât toate zilele. Are o mătărângă de mi-a distrus intestinele.

Diego îi rase un dos de palmă, care aproape o aruncă pe jos pe surprinzătoarea Mercedes.

Tom făcu gestul de a se ridica și a sări pe columbian, însă mâna lui Lucky, care îl apucă prompt de umăr, îl făcu să-și reconsidere mișcarea.

— Ai impresia că îmi pasă de suferințele tale femeiești? strigă Diego cu furie în glas. Cum au dispărut? De ce să fi dispărut? Au spus ceva?

— Nu au scăpat nimic interesant pentru noi. Doar că doi dintre ei au participat, Lucky și Melissa, la o orgie în junglă. Din câte am perceput, e posibil să fi fost… de fapt sunt sigură că au fost la tribul Chibcha, ceea ce înseamnă că au simțit efectele prafului.

Cei trei americani se priviră stupefiați unii pe alții.

— Când am spus așa ceva? întrebă Melissa.

— Eu unul, nu țin minte să fi rostit nimic, pe toată perioada cât am fost cu ea.

— Nici eu nu-mi amintesc. Ce dracului se întâmplă aici?

Lucky îi făcu semn să treacă peste acest mister și să fie din nou atenți la conversația din hangar.

— Cum? Adică eu îi caut de trei luni pe sălbaticii ăia și ăștia cad din cer direct în brațele lor? strigă Diego din nou. Și de „fabrică" nu au pomenit nimic?

— Absolut nimic, răspunse Mercedes. Aproape mă liniștisem în privința asta. Dar când am constat că au dispărut… când m-am întors…

— I-ai trimis pe Pedro, Alfonso și Reynaldo să-i caute?

— Evident. Abia după aia am venit aici.

Abia termină de spus aceste cuvinte, că un tânăr apăru agitat, în fugă, și îi șopti ceva la ureche stăpânului.

Acesta tresării puternic și începu să privească atent în jur.

— Să plecăm! propuse Lucky, când văzu privirile scormonitoare ale lui Diego oprindu-se asupra locului în care se aflau.

Columbianul le făcu semn celor din jurul lui să tacă și să cerceteze împrejurimile. Apoi se îndreptă înspre unul dintre pereții hangarului, răsucind un comutator. Imediat se aprinseră niște reflectoare puternice, iar cei trei americani se treziră în plină lumină. Tom încercă să fugă, însă când se întoarse dădu cu nasul de țeava unei puști de vânătoare îndreptată spre el de politicosul majordom. Pistolașul pe care îl avea asupra sa se dovedi inutil, așa că îl aruncă imediat.

Ceilalți doi se treziră în aceeași postură. Lucky era amenințat cu arma chiar de către superba Mercedes.

— Cine ești tu? apucă el s-o întrebe, stupefiat, apoi primi o lovitură puternică în ceafă și își pierdu cunoștința.

•

Când își reveni cât de cât în simțiri, constată că era bine legat, cu lanțuri la picioare și atârnat cu mâinile de o bară transversală a garajului. Camioanele dispăruseră. Colegii lui se găseau în aceeași neplăcută situație ca și el. Melissa părea să se fi bucurat, în plus față de ei, de un tratament special, întrucât avea hainele sfâșiate și era plină de vânătăi. Probabil că fusese violată.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Lucky, iar glasul lui sună stins și obosit, reverberând sumbru în hangar, precum într-un cavou.

— Ah, și-a revenit frumușelul! auzi el un glas provenind din spatele lui.

Era Mercedes. Lucky nu ar fi putut niciodată să uite glasul acela. Încercă să se răsucească. Poziția în care era atârnat îi provoca dureri de brațe și își simțea capul greu, ca urmare a loviturii încasate, însă avea o oarecare libertate de mișcare. Nu reuși însă să se întoarcă la 180 de grade. Nici nu mai era nevoie, fiindcă Mercedes apăruse în fața lui, cu aceeași privire dominatoare și insinuantă ca mai înainte.

— Cine ești tu? întrebă Lucky din nou.

— Ai căpătat o obsesie, frumosule! zâmbi femeia, complice. Sunt Mercedes, muta servantă a lui signor Diego. Nu-mi spune că m-ai uitat așa de repede, se maimuțări ea, punându-și o mână la inimă și arborând o figură afectată.

— Știi la ce mă refer, nu face pe tâmpita! îi șuieră Lucky.

— Ah! se prefăcu dumirită femeia. Să spunem că sunt un fel de corespondent feminin al tău. Numai că puterile mele paranormale se manifestă doar într-un câmp energetic sexual. Dacă nu există tensiune și pasiune în aer, nu pot mare lucru. E mai bine acum? Sau ți-ai închipuit că te-ai îndrăgostit peste noapte de mica și umila Mercedes cea tăcută? Ha, ha, ha! se amuză ea, iar inflexiunile vulgare ale râsului său îl îngroziră pe Lucky.

— Ce le-ai făcut colegilor mei? o interogă el, făcând brusc abstracție de dezvăluirile femeii, spre totala ei surpriză.

— Asta e grija ta acum, Lucky? Mă surprinzi, trebuie să recunosc. Nu întrebi de unde știu de puterile tale? Ori despre identitatea domnului Thomas Roe și a Melissei Tower? Chiar îți pasă ce s-a întâmplat cu animalele astea? Mă dezamăgești, Lucky. Noi nu suntem ca restul lumii, nu trebuie să

ne preocupăm pentru fiecare neputincios de pe planetă.

— Ce le-ai făcut colegilor mei? repetă el, surd la comentariile femeii.

— Ai noroc că sunt într-o pasă bună. Azi noapte am avut parte de niște partide extraordinare de sex, poate de aia, nu crezi? Ha, ha!

Lucky nu păru să agreeze umorul femeii, nici să se împăuneze cu aprecierile zeiței sexului.

— Văd că nu prea ai simțul umorului. Despre partenerii tăi… Tom are ghinionul că e foarte rezistent, uimitor chiar. Dezavantajul la faza asta e că trebuie lovit mai tare decât ceilalți și în mod repetat. Drept pentru care mai durează până să-și revină, după cum poți observa. Dacă își mai revine… Iar zâna CIA… Eh, șoferii au vrut și ei o bucățică bună înainte de plecare. Nu poți să-i condamni, nu?

Spunând aceste cuvinte, Mercedes se apropie de Melissa și îi mângâie sânii goi.

— În fond, cine nu s-ar bucura de așa ceva. Nu-i așa, Alberto?

Spre stupefacția lui Lucky, din spate apăru, trăgându-și abia perceptibil un picior olog, personajul pentru care străbătuseră atâtea mii de kilometri blestemați. O apariție destul de puțin plăcută privirii.

Bărbatul avea fața lătăreață înghesuită sub un păr creț, îmbâcsit și urât mirositor. Ochii lui de viezure beat se străduiau să pară sfredelitori, înregistrând succesul pe care-l poate înregistra un anus în comparație cu soarele verii.

— Domnule, eu nu înțeleg ce aveți cu mine! spuse el, încercând să pară sarcastic. V-am supărat eu personal cu ceva? Doar e vorba despre afaceri, ce mama dracu'! Import-export. Operațiuni vechi de când lumea. Să bați atâția kilometri pentru a descoperi din nou pătratul… sau cercul… se întoarse el spre Mercedes, cu o privire care cerșea ajutor.

— Roata, Alberto, despre roată era vorba!

Mercedes se răsuci apoi înspre Lucky și dădu din umeri, privirea ei exprimând foarte clar: „acum înțelegi și tu cu ce cretini m-am încurcat?”

— Și Melissa… continuă el să vorbească, ignorând sfatul lui Mercedes. Ce femeie! Ce clipe am petrecut împreună… Să mă trădeze după câți bani am băgat în curul ei. După ce i-am mărturisit iubirea ce i-o port, să treacă ea de partea CIA. După orele de pasiune nebună… adăugă el, apoi începu să lăcrimeze și să sughițe.

— Ăsta e omul vostru de la New York? Ha, ha, ha! începu Lucky să râdă, spre furia lui Mercedes. Explică-i tu că Melissa era în CIA, și de aia a putut să-și pună mâinile slăbănoage pe ea. Nu zic că nu or fi contat și banii… Și ore de pasiune, ai? Ha, ha! O droga și o freca cu vibratorul, ca să creadă femeia când își revine că e un amorez pe cinste. Ha, ha, ha! râse Lucky, înfuriind-o și mai tare pe Mercedes.

Ea nu putea pricepe în ruptul capului de ce Lucky se distra așa bine în situația în care se găsea.

— Cred că îți dai seama că ești ca și mort? îi șuieră ea, venind până aproape sub el. Te ține în viață numai ambiția lui Diego de a te angaja în echipa lui, deși am încercat să-i explic că ești pierdut pentru varianta asta.

„Pătimașul” Alberto, pradă unei triste sfâșietoare, se apropie de trupul aproape gol al Melissei și începu să îl mângâie, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obrăjorii dolofani ce contrastau cu constituția lui firavă.

Atunci se întâmplă un lucru pe care puțini dintre cei prezenți l-ar fi putut anticipa. Picioarele lungi și frumoase ale Melissei, deși ferecate în lanțuri, se ridicară brusc și îl prinseră de gât pe depresivul Alberto Christian.

Mercedes privi surprinsă această manevră aparent iresponsabilă și puse mâna pe pistolul pe

care îl purta la brâu. Dar furia pe care o resimțise față de reacțiile neașteptat de vesele ale lui Lucky, o făcuseră să se apropie nepermis de mult de acesta. Bărbatul repetă figura executată cu succes de Melissa și îi încolăcii gâtul zeiței cu picioarele, strângând cu putere.

Mercedes încercă să scoată arma, însă strânsoarea lui Lucky fu prea puternică. În câteva secunde femeia își pierdea cunoștința. Melissa avusese o sarcină și mai ușoară.

Alberto suferise un atac de panică, urmare a manevrei ei, se ușurase în pantaloni și leșinase, fără ca femeia să fie nevoită să strângă prea mult menghina picioarelor.

— Pe mine nu ai vrut să mă încolăcești așa, se auzi glasul lui Tom, pe ton de reproș. Fii sigură că nu aș fi leșinat înaintea ta!

— Aha! Acum, că am făcut treaba, a apărut și viteazul în călduri, rosti Melissa cu năduf. De unde ai știut că o să fac asta? îl întrebă ea apoi pe Lucky, cu admirație nedisimulată în glas.

— Am și eu instinctele mele. Am observat că te-ai trezit, ca și Tom de altfel, și am sperat să-i vină vreunuia aceeași idee ca și mie. Tu ai fost mai bine poziționată și ai ales foarte bine momentul. Dacă încercai cu treizeci de secunde mai devreme, te-ar fi ciuruit „zeița”.

— Ei, și acum ce facem? vru Tom să afle. Nu știu alții cum sunt, dar pe mine nu mă aranjează poziția asta de vită la abator. Îmi face un profil dezavantajos.

— Nu crezi că ar cam fi timpul să vii și tu cu ceva idei? îi reproșă Melissa.

— De idei nu ducem noi lipsă, dar cine să le pună în aplicare?! Uite – continuă el –, o să încerc faza asta, pentru început!

Și zicând acestea, apucă cu mâinile lanțurile, ridicându-se într-o tracțiune de brațe, până ajunse la o distanță suficientă față de bara transversală de care erau atârnați. Apoi, cu o smucitură, dădu

drumul lanțurilor și își aruncă trupul în sus, reușind să se prindă cu mâinile de bară.

— Uf! exclamă el cu satisfacție. Asta părea partea cea mai grea.

Se balansă și își aruncă picioarele în sus, trecându-le și pe acestea peste bară. Atârna ca o maimuță în copac, dar se simțea stăpân pe situație.

— Bravo! îl felicită Melissa, mai curând sarcastică decât cu admirație în glas. Și acum ce o să faci, gimnastule?

— Uite, asta o să fac! răspunse Tom, începând să se târască înspre ea.

Când ajunse în apropierea colegei, își dădu deodată drumul la mâini și rămase agățat doar cu picioarele de bară și cu capul în jos. Cum stătea așa, ajungea cu capul chiar în dreptul sexului gol al femeii.

— Acum nu mai vreau să fac nimic, fiindcă stau foarte bine, spuse el, apropiindu-și capul și începând să lingă temeinic clitorisul Melissei.

— Dar e incredibil! strigă femeia consternată. Ăsta era planul tău? Ești complet dezaxat!

Lucky înțelese situația și se amuza copios de isteria ce o cuprinsese pe femeie.

— Hai, Tom, continuă! spuse el degajat. E foarte posibil să vină și alții aici, nu peste mult timp.

— Continuă! Continuă! strigă exasperată Melissa. Ați înnebunit amândoi?

Nervoasă cum era, nu observase că, în timp ce se distra cu limba printre coapsele ei, mâinile lui Tom coborâseră pe trupul pe care Melissa încă îl strângea între genunchi și apucase revolverul pe care Alberto îl purta la brâu.

O împușcătură răsună și agentul se prăbuși peste trupul negustorului, pe care Melissa îl scăpase de surprindere, când auzise puternicul zgomot.

— Asta a fost o tâmpenie, amice, aprecie Lucky, în timp ce malacul se aduna cu greu de pe jos.

— De ce? vru el să știe.

— Pentru că puteai să tragi mai întâi în lanțurile mele sau ale Melissei. Noi am fi căzut în picioare.

• Capitolul 12 •

Eliberarea fusese totuși floare la ureche față de ceea ce avea să urmeze.

Alertați de zgomotele împușcăturilor angajații fermei se apropiară în fugă, înarmați până-n dinți. Cei trei se văzură obligați să facă față tuturor cu doar două pistoale și muniție insuficientă. Dar capacitățile de strateg ale lui Tom îi scoseseră și de data aceasta din încurcătură. Reușiră să doboare patru oameni cu numai opt gloanțe, iar pentru restul folosiseră numai câte un glonț de persoană. Melissa se evidențiase, dovedindu-se un țintaș excelent.

După ce încetară ostilitățile, cei trei îi târâră în casă pe Alberto și pe Mercedes, ca pradă de război. Primul dintre aceștia se afla în stare critică. Greutatea lui Tom, care căzuse peste el când se eliberase, îi strivise sternul, care probabil îi perforase plămânul.

— Ăsta nu o mai duce mult, constată agentul cu scârbă.

— Nu o să scăpați de furia lui Diego, vă pot spune cu certitudine acest lucru! șuieră Mercedes, de pe scaunul unde se afla legată fedeleș.

— Foarte probabil, admise Lucky, aprinzându-și degajat o țigară și turnându-și un pahar de whisky. Că veni vorba – continuă el, oferindu-i cu generozitate și Melissei un pahar cu aceeași băutură –, unde e signor Diego ăsta al tău?

— Nu o să aflați nimic de la mine! mârâi indianca, cu răutate în glas.

— Mda, posibil, acceptă Lucky, savant.

Apoi se îndreptă spre trupul prăbușit pe podea al lui Alberto și puse piciorul pe sternul acestuia.

— Dar tu, păsărică mică, ciocănitoare ce ești, vestit doctor al lemnului, nu e așa că o să ne spui?

Imediat ce apăsă doar puțin cu tocul pe coastele impotentului, acesta începu să tușească și să scuipe

sânge din belșug.

— La Cartagena! Te rog!… cheamă un doctor, te implor! Nu vreau să mor!

— Aha! spuse Lucky, gânditor, luându-și piciorul de pe pieptul traficantului și îndreptându-se din nou spre Mercedes. S-a dus să expedieze marfa. Noi cu ce ajungem acolo? se întoarse brusc spre Alberto, speriindu-l de moarte.

— Puteați lua elicopterul meu, dar ați împușcat pilotul.

— Avem un elicopter! se minună Melissa. Lasă, păsărel, că știe fata să conducă elicoptere!

— Melissa, comoara mea, tu mă iubești, începu din nou să se vaite negustorul, ia-mă cu tine! La Cartagena sunt spitale. Pot fi salvat.

— Sunt sigură, spuse cea implorată. Dar poți să-mi explici de ce?

— De ce, ce? nu înțelese Alberto.

— De ce aș face un asemenea gest eroic? Pentru că drogurile pe care mi le dădeai mă puteau ucide, sau din care motiv? Te așteaptă cineva cu drag acasă?

— Păi, familia mea… doar o cunoști…

— Nu ai înțeles. Cu drag, am spus… Să fim serioși! Un vierme mai puțin pe suprafața pământului.

— Copii – se ridică Tom deodată în picioare – pierdem timpul și mi-e foame. La Cartagena sunt și restaurante? Că jocul acesta cu moartea m-a adus în pragul inaniției.

•

Ajunseră cu bine în marele port din nordul Columbiei. Luaseră legătură – la îndrumarea și cu sprijinul ambasadei SUA de la Bogota – cu agentul CIA din oraș, care rezolvase urgent internarea lui Alberto.

— Parcă e mai bine să putrezească în închisoare decât să moară așa de tânăr prin Columbia, fusese de părere Lucky, care reușise să o convingă pe Melissa să-i facă hatârul de a-i lua pe cei doi cu ei.

— Și Mercedes? vru Melissa să știe. De ea de ce nu scăpăm pe loc?

— În niciun caz! sărise Tom. Eu nu abandonez o asemenea comoară! Nu domnilor, în niciun caz! O băgăm la închisoare și pe ea, chiar dacă va trebui să mă angajez gardian. Chiar așa, de ce n-aș face-o?

— Adevărul e că nici eu nu am inima s-o las aici, recunoscu Melissa.

•

La Cartagena reușiră să se acomodeze cu revenirea la civilizație, deși portul nu era tocmai demn de o asemenea denumire. Camioanele fuseseră identificate fără probleme. Descărcaseră deja marfa într-unul dintre depozitele din port. Hala era închiriată permanent de „Epima Ltd”.

Pătrunseră acolo însoțiți de agentul CIA, de poliția locală și demontară toate utilajele în bucăți.

— Nu pot să cred! se enervă Lucky. Am desfăcut toate mașinile și nimic. Unde au pus praful?

— Nu dispera! îl sfătui Tom. Uite, mai e una în țiplă! Acolo trebuie să fie.

— Hm! ca în Legile lui Murphy. Mira-m-aș…

Angajații depozitului se apropiară fără chef și de ultima mașină, care nici măcar nu părea să fie cea mai mare.

Desfăcură cu grijă folia protectoare, apoi îndepărtară pereții de lemn.

— Stați așa! strigă Lucky deodată. Angajații ăștia ai cui sunt? îl întrebă el pe agentul CIA, care superviza controlul.

— Păi, ai cui să fie. Ai firmei care deține depozitul, ai lui „Epima”.

— Și era neapărat necesar să fie și ei de față? continuă el seria întrebărilor.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi Lucky, interveni agentul, care citise nedumerire pe fața colegului său de la Bogota.

— O să înțelegi imediat. Cine a avut ideea ca ei să desfacă cutiile utilajelor?

— Păi… – se bâlbâi agentul local –, comandantul poliției. I-am spus că vreau oameni ca să verificăm. Când a auzit că avem de gând să le ambalăm apoi la loc, ca să le expediem fără prafuri în State, a avut ideea să folosim meseriașii, ca să nu strice polițiștii lui ceva. Mi s-a părut o propunere de bun simț.

— Îți spun eu imediat cât bun simț era în propunerea lui, îi promise Lucky, și scoase cuțitul pe care îl primise de la Inuit și de care decisese să nu se mai despartă.

Se apropie de mașina care tocmai fusese dezvelită, observând privirile calme și ușor disprețuitoare ale angajaților. Se prefăcu că se apropie de utilaje însă, cu o mișcare bruscă, se aplecă și apucă folia protectoare de plastic. Văzu cum angajații se albesc la față și începu să zâmbească.

Cu o mișcare precisă sfâșie folia. Din zecile de bule care o alcătuiau începu să se scurgă încet un praf alb, fără miros.

— M-a surprins grija cu care manevrau foliile protectoare, explică Lucky, îndreptându-se înspre colegii lui care rămăseseră înmărmuriți. Vezi să nu fugă șmecherii! îi aruncă el agentului, în treacăt.

Acesta făcu imediat semn spre polițiști să îi înhațe pe cei câțiva muncitori care începuseră să se retragă strategic către ieșire, sperând să scape cu fuga.

— Ah! mai spuse Lucky, când ajunse lângă imensele uși ale halei. Și, în locul tău – se adresă el agentului CIA, care încă nu își revenise complet din surpriză –, aș fi mai atent cu șeful poliției locale. Cred că și cu el e ceva în neregulă.

•

— Dar cu Diego cum rămâne? vru să știe Melissa, în timp ce se găseau în sala de așteptare a aeroportului din Barranquilla.

— S-a făcut nevăzut, a dispărut în ceață, cum s-ar zice, îl informă Tom. Conexiunile pe care – cu certitudine – le are în poliție, l-au anunțat despre apariția noastră. Tot ce putem spera e că nu și-a anunțat complicii din State, ca să putem da și de restul filierei.

— Am o intuiție, zâmbi Lucky. Cred că vom zbura spre casă în compania unei părți a filierei.

— Cu cine? vrură să știe amândoi colegii săi, într-un glas.

— Eh, ce surpriză ar mai fi dacă v-aș divulga secretul?

Melissa strânse buzele, nervoasă. Nu-i plăceau secretele de genul acela.

— Și, totuși, insistă ea, Diego…

— Gândește-te puțin, frumoaso! o îndemnă Tom, mai răbdător ca niciodată. Chiar dacă beneficiază de protecția poliției, filiera este demascată, fabrica din pădure – de asemenea. Casa îi este filată în permanență. Ce mai poate face ca să scape?

— Poate îl ajută taică-su? își dădu Melissa cu părerea, cu o oarecare speranță în glas.

— Hm! mormăi Lucky în barbă. Tare m-aș mira. Din câte mi-a spus Alberto, bătrânul nu a agreat varianta aleasă de Diego în rezolvarea adulterului. Se pare că Martin era preferatul bătrânului. Nici el n-a înghițit faptul că unul dintre fii i-a tras-o nevestei fratelui, însă de aici și până la fratricid e o cale lungă…

— În concluzie, după părerea ta, Diego e ca și mort. Îl caută și poliția și taică-su?

— Asta n-am de unde să știu. Poate că bătrânul va refuza să-și ajute progenitura rămasă în viață, și-atunci nu va mai avea complicații. E destul și atât.

Un glas zglobiu anunță faptul că avionul sosise la terminal și îi pofti pe călătorii rutei Barranquilla-New York să înceapă îmbarcarea. Cei

trei păşiră cu un sentiment neplăcut pe culoarul ce îi despărţea de pasărea de fier.

O prăbuşire cred că e de ajuns pentru o viaţă de om, se gândi Melissa, încercând să îşi revină după ultimul zbor, care nu-i fusese tocmai pe plac.

— Până la urmă, cum a rămas cu Mercedes? îi întrebă Lucky pe cei doi agenţi CIA, care stabiliseră toate aceste amănunte pe linie oficială cu ambasada.

— Deja ţi-e dor? zâmbi Tom, atrăgând-o – poate prima dată, în complicitate – pe Melissa.

— Nu e vorba numai despre asta. Cred că „indianca" are o legătură foarte importantă cu problema premoniţiilor mele. Nu aş vrea s-o pierd şi pe asta.

— Stai liniştit! îl asigură Tom, bătându-l prietenește pe spate. Am aranjat să i se întocmească un paşaport fals, ca să poată fi scoasă din ţară. O să fie închisă în State, la îndemâna noastră. Doar ţi-am spus că aş fi dispus oricând să-i devin gardianul ei pe veci, datorită măiestriei ei în cele sexuale. Numai Alberto rămâne aici, până îl repară felcerii columbieni. Dacă or reuşi, desigur.

— Asta e o veste bună, admise Lucky, cu satisfacţie.

Trecură pragul ce separa terminalul de avion, fiecare cu o teamă în suflet greu de disimulat. Însoţitoarea de zbor, o blondă cu aer scandinav de la mama lui, îi zâmbi larg lui Tom.

— Nici să nu te gândeşti, matahală dementă! îi şuieră Melissa colegului său, ai cărui ochi începuseră deja să sclipească precum unui lup înfometat. N-am nevoie de surprize!

Agentul CIA arboră figura unui om care e acuzat de bancrută frauduloasă, deşi el tocmai ieşise dintr-o junglă în care fusese crescut de lupi.

— Eu? Cum poţi să crezi că m-aş mai gândi la aşa ceva? Mă jigneşti!

Lucky nu-i luă însă în seamă. Căuta din priviri pe cineva, privind alternativ când la călătorii

așezați cuminți în fotoliile lor, când la foaia de hârtie pe care le-o dăruise Jose la secție. Cea cu portretul robot. Nu apucă să vadă chipurile tuturor, pentru că se străduia să nu fie o căutare evidentă, ca să nu se dea de gol.

Se prefăcea că încearcă să-și găsească locul și atât.

O stewardesă tuciurie îi puse mâna pe umăr și îl împinse delicat, făcându-l să se așeze pe scaun. Apoi avionul se puse în mișcare.

Lucky mai încercă o dată să rămână în picioare, însă însoțitoarea de zbor insistă, ridicând glasul din ce în ce mai tare. Toți pasagerii se întoarseră pentru a vedea care era motivul vociferărilor.

Lui Lucky i se păru că vede, pe locurile din față, chipul lui Marie, privind furiș și întorcându-se cu rapiditate, pentru a nu fi zărită, în momentul în care deslușise persoanele care erau la originea zarvei. Lângă ea se afla un tânăr frumos, cu ochii nefiresc de verzi și un cercel în urechea dreaptă.

Asta însemna că premoniția lui dinaintea plecării spre continentul sud-american nu fusese una falsă. O „văzuse” pe Marie în compania lui Diego și asta spunea multe. Iar femeia era una dintre piesele importante ale filierei drogurilor. Ba chiar una dintre participantele cele mai aprige la acest joc al morții.

Zâmbind satisfăcut, Lucky se așeză pe scaun, lângă ceilalți doi.

— De ce ești atât de fericit? îl întrebă Melissa. Nu-mi spune că zborul cu avionul îți trezește cine știe ce amintiri plăcute?

— Gata! reacționă și Tom, nerăbdător. Acum ne spui surpriza? Întreaga filieră columbiană se află în avion, sau ce?

— Este și am văzut-o! zâmbi Lucky, satisfăcut. Dar acum nu mai are rost să ne agităm. Vreau să dorm până acasă. Acolo o să-i vedeți și singuri pe toți cei implicați în această afacere. Pe toți adepții

jocului cu moartea. Pe șefii rețelei, vreau să spun…

— Păi… – făcu Tom, nedumerit –, și cum o să-i recunoaștem?

— Crede-mă, amice, nu o să fie o problemă prea mare!

— Fie! acceptă Tom, fără convingere. Dacă tu nu-mi spui despre ce este vorba, nici eu nu te iau partener la anchetă.

— Ce anchetă?! se miră Lucky

— Ai uitat că trebuie să le interogăm pe tipele alea blonde de la paintball? Eu încă le găsesc extrem de periculoase.

— Ce tipe, ce tipe? sări și Melissa.

— Lasă draga mea! Tu aiurează în continuare pe teama zborului cu avionul. Nu-l lua în seamă pe Lucky! Dar nu uitați să mă treziți înainte de aterizare! S-ar putea să fie nevoie de toți trei pentru o orgie sexuală cum se cuvine…

• VA URMA •

virtual-project.eu

Table of Contents

• Prolog •
• Capitolul 1 •
• Capitolul 2 •
• Capitolul 3 •
• Capitolul 4 •
• Capitolul 5 •
• Capitolul 6 •
• Capitolul 7 •
• Capitolul 8 •
• Capitolul 9 •
• Capitolul 10 •
• Capitolul 11 •
• Capitolul 12 •

Table of Contents

• Prolog • 2
• Capitolul 1 • 5
• Capitolul 2 • 12
• Capitolul 3 • 21
• Capitolul 4 • 34
• Capitolul 5 • 45
• Capitolul 6 • 56
• Capitolul 7 • 70
• Capitolul 8 • 80
• Capitolul 9 • 91
• Capitolul 10 • 106
• Capitolul 11 • 119
• Capitolul 12 • 133